

www.burmeseclassic.com

ရွှေစာပေ စာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဦးတုလ်ဦး

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- ၅၀၀၂၁၂၀၂၀၉

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- ၅၀၀၉၆၀၀၇၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သရဖူစာပေ)

အမှတ် (၆၆) ၆-လမ်း၊ လမ်းမတော်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ချစ် (စန္ဒာမိုးပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၂၀၀)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဝဲတန်း။

အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးဇော်မြင့်ဝင်း (ကာလာဇန်ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၈၄)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၀၊ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေ - ၅၀၀။

၈၉၅. ၈၃

ကြယ်စင်မှူပေ

ညို့တဲ့လေပြည် / ကြယ်စင်မှူပေ - ရန်ကုန်။

စိန်သရဖူစာပေ ၊ ၂၀၁၀ ။

၂၇၀ - စာ ၊ ၁၂. ၅ x ၁၇. ၅ စင်တီ။

၁) ညို့တဲ့လေပြည်

ရွှေစုကူး

အမှတ်-၇၊ ပြယု (၇) လမ်း၊ ပြယုကမ်းဘေးအိမ်ရာ၊

သယံဇာတနှင့်အထွတ်အမြတ် ရန်ကုန်မြို့။

www.burmeseclassic.com

နှစ်ထပ်တိုက်ကကိုရီးယားကားထဲမှတိုက်တွေလို မခမ်းနား
ပေမယ့် ဒီလိုနေနိုင်တာလည်း နည်းတဲ့အနေအထားလား။

ခြံဝင်းတော့မရှိ။ လမ်းဘေးမှာဒါရိုက်ဆောက်ထားသည်
တိုက်။

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဦးလေးရယ်၊ ချစ် ... ကြောက်တယ်၊ ဦးလေးမိန်းမနဲ့သမီးတွေကသဘောကောင်းရဲ့လားဟင်၊ အမေက
 သည်းလေ ... သားအမိနစ်ယောက် ဝံ့တာမှာအတူလုပ်ကိုင်စား
 သည်းဖြစ်သားနဲ့”

တက္ကစီပေါ်မှ အထုပ်အပိုးများကိုဆွဲချရင်း ... ဦးဘချစ်
ထူမလေးကို အားပေးရသည်။

“လာစမ်းပါ မိချစ်ရယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါတွေကို နင်ထည့်မတွက်နဲ့၊ တို့အမျိုးထဲမှာ (၆)ဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်တာ နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ငါတို့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပံ့ပိုးရမှာပဲ၊ ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမှာပဲ၊ ဟိုလူမျက်နှာ၊ ဒီလူမျက်နှာကို အရေးလုပ်ပြီး ကြည့်မနေနဲ့၊ အရေးကြီးတာ ကိုယ့်ပန်းတိုင်ရောက်ဖို့ပဲ”

ကားသံကြားရဲ့သားနှင့် မည်သူမျှထွက်မလာကြတာ သူမလာမှာ မကြိုက်သည့်သဘောလားဟူ၍ ချစ်ကျွမ်းဝင် အားငယ်မိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဦးလေးမျက်နှာကို အားကိုးပြီး သူမတိုက်ထဲသို့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ဝင်ရသည်။ သူမပါလာသည့်အပေါ်စားအိတ်လေးကိုဆွဲပြီး ... ဧည့်ခန်းထဲမှာ ယောင်ချာချာရပ်နေမိ၏။

ဧည့်ခန်းမှာ သစ်သားဆက်တီတွေရှိပြီး မှန်ရှိုးကေ့တွေ၊ တီဗွီစင်တွေနှင့်... နောက် ... ဘွဲ့ရထားသည့် ဦးလေး ဦးဘချစ်၏ သမီးနှစ်ယောက် ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့်ရိုက်ထားသည့်ပုံတွေ၊ အလှပုံတွေ

“ထိုင် ... မိချစ်၊ ဘာမှအားမငယ်နဲ့၊ ငါ နင့်အဖေကို သွားရှာလိုက်ဦးမယ်၊ သမီးတွေလည်း ဘယ်သွားကြတယ်မသိဘူး။ ဒီနေ့ အားလပ်ရက်တွေပါ ... ”

ဦးလေး အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး ... သူ့အိမ်သားတွေကို ရှာနေစဉ် ချစ်ကျွမ်းဝင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့် ကြည့်

နေရသည်။

နှစ်ထပ်တိုက်ပေမယ့် ငွေပေါလို့ဆောက်ထားသည့်တိုက်မျိုးမဟုတ်။ တိုက်ကအကြမ်းထည်။

သစ်သားဆက်တီတစ်လုံးမှာ သူမ မရဲတရဲဝင်ထိုင်နေရသည်။ ဦးလေးကတော့ တော်တော်နှင့်ထွက်မလာတော့ချေ။

ဦးလေးဦးဘချစ်နှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင် မေမေ ဒေါ်ခွာဖြူသည် မောင်နှမအရင်းများဖြစ်ကြသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် အဆက်အသွယ်မရှိကြပေမယ့် တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး ဆယ်တန်းတို (၆)ဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့်အောင်သည့်အခါ မေမေက ဦးလေးကို အကြောင်းကြားသလို၊ ဦးလေးကလည်း သူမကိုလာခေါ်ခဲ့သည်။

မနှစ်ကမှ ဖေဖေဆုံးပါးသွားပြီး အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ကာ သားအမိနှစ်ယောက်၏စားဝတ်နေရေးကို ရပ်တည်ကြရသဖြင့် သမီး ဆရာဝန်မဖြစ်မှာ မေမေအရမ်းစိုးရိမ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ဦးတည်းသောအစ်ကိုကို လှမ်းဆက်သွယ်ပြီး ရှိရမဲ့ရွှေတို့၊ ရွှေစလေးများနှင့်အတူ ချမ်းကျွမ်းဝင်ကို ဦးလေး နောက်ထည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုရယ် ... သမီးကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားထားပေးပါနော်၊ အစ်ကိုကျေးဇူးကို ခွာဖြူ ဘယ်တော့မှမပေပါဘူး”

မျက်ရည်များနှင့် မေမေ့ရပ်သွင်ကို ပြန်ဖြင့်ယောင်ပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင် မျက်ရည်ကျနေမိခိုက်။ အိမ်ရှေ့သို့ကားလေးတစ်စီး

ဝုန်းခနဲ ထိုးဆိုက်လာပြီး အိမ်ပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် ဝရန်းသုန်းကား တက်လာခဲ့သည်။

ချစ်ကျွမ်းဝင်မှာ တောမြို့လေးမှလာခဲ့သူပီပီ ရန်ကုန်သား၏အသွင်အပြင်ကို အံ့သြနေမိသည်။

စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်တို့လို စတိုင်များတာ၊ အပြင်လောကမှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ သူမမထင်။

မင်းသားတွေ အဆိုတော်တွေမို့သာ အိုက်တင်များခြင်း၊ ပဲများခြင်းဟု ထင်လေသမျှ ...

ဘယ်သူမှ လူမထင်သည့် ခပ်မိုက်မိုက်ဒီစိုင်းနှင့် ကောင်ချောလေးကို ချစ်ကျွမ်းဝင် မျက်ခုံးပင့်ပြီး ကြည့်နေရသည်။

ဝတ်စားထားတာတွေကလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့။ သူဟာ ဒီအိမ်နှင့်တော်တော်ရင်းနှီးသည် ဖြစ်ရမည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်လာပြီး၊ ဆက်တီတစ်လုံးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပုံကအစ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။

ပြီးမှ ... ယုန်ကလေးလို နူးညံ့ပြီး စိုးရွံ့နေပုံရသည့် မိန်းမချောလေးကို ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် အကဲခတ်ကြည့် ကြည့်လေ၏။ တော်တော်ချောတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။

Simple လေး။ အဖြူထည် ဗဲပယ်ပွင့်လေး။

“ဟေ့ ... ချစ်ကျွမ်းဝင်ဆိုတာ မင်းလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ”

“အခုမှ ရောက်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“အန်ကယ်ချစ်ရော ... ”

“အထဲဝင်သွားတယ်၊ အိမ်သားတွေ မတွေ့လို့ လိုက်ရှာနေတာ”

သူမ၏အဖြေကို ကြားရလျှင် ထိုကောင်လေးက အားပါးတရ အော်ရယ်လေ၏။

“ဒီအိမ်သားတွေက ဒီလိုပဲ၊ ဧည့်ကြောက်တယ်၊ သူတို့ကျွေးရ၊ မွေးရမယ့်လူဆို ပိုကြောက်သေးတယ်၊ သူတို့အကျိုးရှိမယ့်လူမျိုးသာ ဖူးဖူးမှုတ်တာ”

“ရှင် ... ”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ တို့ရှိသားပဲ၊ တို့နာမည်လည်းမှတ်ထားညှင်းလေပြည်တဲ့”

“ရှင် ... ”

“ဪ ... ခက်လိုက်တာ၊ ဒီကောင်မလေးတော့၊ ကဲကဲ ... ရော့ ... ဒေါ်ချစ်ကျွမ်းဝင်ရေ ... ဒါ တို့ရဲ့လိပ်စာကဒီအကြောင်းရှိရင် ဖုန်းဆက်၊ မင်းကို တို့မွေးစားလိုက်ပြီ သိလား၊ သနားလို့ ... ကဲ ... သွားပြီ ... ”

သူမကို လိပ်စာကဒီလေးပေးခဲ့ပြီး၊ သူ ပြန်ထွက်သွားလေရာ ချစ်ကျွမ်းဝင် ကြောင်ငေးငေးလေး ကျန်ခဲ့ပါ၏။

ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ ဒီရန်ကုန်သားတွေဟာ လူလည်တွေချည်းပဲလို့ မေမေပြောလိုက်တယ်။ ဒါ ... ငါ့ကို အချင့်ဖမ်းမလို့

လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူပေးခဲ့တဲ့ လိပ်စာကဒ်လေးကို သူမ သိမ်းထားလိုက်ပါမည်။

သုညစဉ် ... မျက်နှာချိုသွေးထားသည့် ဦးလေးနှင့် အစွမ်းကုန်မျက်နှာကြောတင်းနေသည့် ဒေါ်မာလာချစ်တို့ကို ချစ် ကျွမ်းဝင် တွေ့လိုက်ရသည်။

လန့်ပြီး ထိုင်နေရာမှ မားခနဲ ရပ်မိသည်အထိ။

“ထိုင် _ ထိုင် _ တူမကြီး။ မာလာက သဘောကောင်း ပါတယ်ကွယ်၊ အခုလည်း ငါတို့တူဝရီးပြန်လာမှာသိလို့ ဟင်း ချက်နေတာလေ”

ဦးလေးက ... စကားတွေ ဘယ်လိုပြောပေးနေပေမယ့် ဒေါ်မာလာချစ်၏ မျက်နှာကြီးကတော့ တစ်ချက်မှ ပျော့မလာပါ။ ချစ်ကျွမ်းဝင်ကိုသာ ခပ်တင်းတင်းကြည့်နေလေ၏။

“ညည်းက ဆေးကျောင်းတက်မလို့ဆို၊ ပိုက်ဆံ ဘယ် လောက်ပါလာလို့လဲ၊ အလိုက်မသိ၊ အကန်းမသိတော် ... ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်ရဲ့စရိတ်ကို ဘယ်လောက်ထင်လို့လဲ ကိုချစ်နုမဟာလေ တော်တော်မသိတတ်တာပဲ”

မေမေ့ကိုလှမ်းပြီး ငြူစူဝေဖန်နေလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင် မခံနိုင် ဖြစ်ရ၏။ သို့သော် သူပြောသမျှ သည်းခံနေရသည်။

“ဟာကွာ _ မာလာကလည်း၊ ခွာဖြူက ရွှေဆွဲကြီးတစ် ကုံးနဲ့လက်ကောက်နှစ်ကွင်းလည်းပေးလိုက်ပါသေးတယ်၊ နောက် ပြီး ... ချစ်ကျွမ်းဝင်က အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ကျောင်းတက်မှာပါ”

“အိုး ... ဒီရွှေလောက်နဲ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျောင်းတက် လို့ရမှာလဲ၊ အဲဒီရွှေငါးကျပ်သားလောက်က လွန်တန် ဆယ်သိန်း ပေါ့၊ တစ်နှစ်စာတောင်မရဘူး၊ တော်စမ်းပါ ကိုချစ်ရယ် ... အိမ်မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ တက္ကသိုလ်စရိတ်ကြောင့် ခါးချည့် နေရတာကြာပါပြီ၊ အခုမှ လွတ်မယ်ကြံသေးတယ်၊ နောက်ဝန် ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ထုပ်ကို ကုန်းပိုးတက်လာပြန်တယ်၊ ရှုပ်ရှုပ် သုက်ယှက်တော် ... ”

ဒေါ်မာလာချစ် ကြည့်ရတာ သူ့သမီးတွေက ရိုးရိုးဘွဲ့ လောက်ရသည့် သာမန်လူတွေဖြစ်ပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင်က(၆)ဘာသာ ဂုဏ်ထူးရှင်၊ ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်မှာ ဘယ်လိုမှ မုဒိတာပွားနိုင်ပုံ မရ။

မျက်နှာငယ်လေးနေရာမှ ချစ်ကျွမ်းဝင် မျက်ရည်တွေပါ ထွာလာခဲ့၏။ ဦးလေးကတော့ သူ့တပ်သူ မနိုင်မနင်းကွပ်ကဲနေ လေသည်။

“မာလာကလည်းကွာ _ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ ထွင်းစမ်းပါနဲ့၊ ကလေးအားငယ်အောင် လျှောက်ပြောနေတာပဲ၊ ငါးအသာနေစမ်းပါ ... ငါ ကြည့်စိစဉ်ပေးမှာပါ”

“ဪ... တော်က တော်တော်အဖြစ်ရှိတာကိုး၊ သမီး နှစ်ယောက်တောင် ကျွန်မကောင်းလို့ ဘွဲ့တစ်ခုစီရတာနော်၊ နှစ်ဘ ရတဲ့လစာအပ်လိုက်ရင် တာဝန်ကျပြီလို့ငင်တဲ့လူစား”

“ကဲ _ ကဲ _ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှစ်ကြီးခိုးပါတယ်

ကွာ၊ ဒါ ... ငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တူမလေးပါ။ ကလေးကို
 စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဝိုင်းမလုပ်ကြပါနဲ့။ ကဲ ... ချစ်ကျွမ်းဝင်
 သွား နင့်အဖေခံလိုက်သွား၊ နင့်အနီတီက အပြောဆိုးပေမယ့်
 စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်။ မာလာရေ ... ကလေးနေဖို့ အခန်း
 လေးပေးလိုက်ပါကွာ၊ ကိုယ် ... အလုပ်ကိုပြေးလိုက်ဦးမယ်”

ဦးလေးဘာချစ် ... သူ့ဇနီးလက်ထဲသို့ ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို
 ထိုးအပ်ခဲ့ပြီး စကားနည်းရန်စဲ သူ့အလုပ်သို့ထွက်ခွာသွားလျှင်
 သူမ ဒေါ်မာလာချစ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရသည်။

“လာ ... ပြောထားပါပေရဲ့နော်၊ လူဆိုတာကိုယ်
 အကြောင်းကိုယ်သိရတယ်။ အိပ်မက်ဆိုတာ တန်ရာတန်ရာမက်
 ရတယ်အေ့၊ သိန်းတစ်ရာလောက်ကုန်မှ ရမယ့်ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို
 ညည်းမှိုမှိုရက်တယ်အေ့၊ မတန်မရာ ... ”

သူ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်အိတ်လေးကိုယ်ဆွဲပြီး ချစ်ကျွမ်း
 ဝင် ဒေါ်မာလာချစ်နောက်သို့ လိုက်ရသည်။

အပေါ်ထပ် ခြေရင်းထောင့်ခန်းမှာ ချစ်ကျွမ်းဝင်နေခွင့်ရ
 ပါသည်။ အခန်းကကျဉ်းပေမယ့် အဆောင်မှာနေရတာထက်
 တော့ သာလိမ့်မည်။

အခန်းထဲမှာ ခုတင်တစ်လုံး။

“ညည်းမှာ ... စောင်၊ ခြင်ထောင်ပါသလား”

ဘာမှမပါမှန်းသိလောက်ရဲ့နှင့် တမင်နှိပ်ကွပ်စွာမေးခဲ
 ချစ်ကျွမ်းဝင် ခေါင်းမဖော်ရဲတော့။

“ဟင့်အင်း ... ”

“အဲဒါတွေပေါ့၊ အလိုက်မသိဘူးဆိုတာ၊ ကဲ ... ကဲ
 ဟောင်းတယ်၊ သစ်တယ်မရွေးနဲ့ပေါ့အေ ... ငါ့နောက်လိုက်ခဲ”

ကိုယ့်အိတ်ကို အခန်းထဲမှ ခုတင်ပေါ်တင်ခဲ့ပြီး ချစ်ကျွမ်း
 ဝင် ဒေါ်မာလာချစ်နောက်သို့ လိုက်သွားရင်း သူတို့အခန်းထဲ
 ရှိ ဗီဒီယိုထဲမှစောင်အဟောင်းတစ်ထည်၊ ခြင်ထောင်အဟောင်း
 တစ်ထည်နှင့် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးထုတ်ပေး၏။

ပါးစပ်မှလည်း စည်းကမ်းချက်တွေ တစ်ချဦးတစ်ချ ပြော
 နေလေသည်။

“ငါတို့အိမ်ကတော့ အိမ်ရှိလူစုံ၊ လူကုန် အလုပ်လုပ်ရတဲ့
 အိမ်ပဲ၊ ညည်းဦးလေးက “ကောင်းမွန်” ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာ”

“လစာတွေအများကြီးရတယ်ဆို ... ”

ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲ သဘောရိုးနှင့်မေးမိလျှင် ဒေါ်မာလာချစ်
 ခွက်လောညံတော့သည်။

“ဟင် ... ဒါ ဖြို့အေ့၊ ဖြို့ဆိုတာကုန်ပေါက်ကြီးပဲ၊
 ညည်းတို့တောလို ခြံစည်းရိုးက ဟင်းရွက်ခူးစား၊ ချောင်းထဲက
 ငါးဖမ်းစားလို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ သူရတဲ့လစာလေး တစ်သိန်း
 ကျော်လောက်က သူတစ်ယောက်စာရှိတယ်၊ ငါကလည်း ဆိုင်
 ထွက်ရတယ်၊ သစ်သီးဆိုင်ပဲအေ ... တစ်လ ဘယ်လောက်
 ခြံတိမှာလဲ၊ ငါ့သမီးနှစ်ယောက်ကတော့ အသစ်ဖွင့်တဲ့စုပါမာ
 တတ်တစ်ခုမှာ အရောင်းစာရေးတွေရကြတယ်၊ သူတို့ရတာ

သည်းအေ ... သူတို့ဝတ်တာ၊ စားတာ သုံးတာနဲ့ လောက်
ခံတင်မလောက်ဘူး”

“ဪ ... ”

တစ်ထိုင်တည်းနှင့်စုံနေအောင် ညည်းတွားပြနေလျှင် ချစ်
ကျွမ်းဝင် ဘယ် လိုအသက်ရှူရမှန်းပင်မသိတော့ချေ။ သို့သော်
သမီးမှာဦးလေးက ဒါတွေသိဖို့ ကြံပြောထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါ
လား။

“မိချစ် ... ဘာမှအားမငယ်နဲ့၊ ဦးလေးအလုပ်တစ်ခုခု
ပြုပေးမယ်၊ ကျောင်းတက်ရင်းလုပ်လို့ရတဲ့အလုပ်မျိုးပေါ့၊ ဦးလေး
ငှားထားတဲ့ပိုက်ဆံလေးတွေလည်းရှိပါသေးတယ်၊ နောက် ဦးလေး
သက်ဖက်ရည်ဆိုင်မထိုင်တော့ရင် ငွေပိုထွက်လာဦးမှာပါ။ မာလာ
ကတော့ နည်းနည်းကပ်စေးနည်းချင်တယ်၊ သူ့ဘက်က တူမ
မဟုတ်ဘဲကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒါတွေဟာ သဘာဝပါပဲ မိချစ်
ရယ် ... ”

နောက်ဆုံး သူခွင့်ပြုတော့မှ စောင့်၊ ခြင်ထောင်လေးတွေ
ကိုပိုက်ပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင် ကိုယ့်အခန်းကိုယ်သွားရသည်။

ဒါတောင် နောက်မှစကားတစ်ခွန်းက ကပ်ပါခဲ့၏။

“ငါတို့အိမ်မှာ အလုပ်သမားမရှိဘူး၊ အားတဲ့လူက ချက်
ပြုတ်ရတယ်၊ ညည်း ထမင်းဟင်းချက်တတ်တယ် မဟုတ်
လား”

ချစ်ကျွမ်းဝင်ရောက်တာ တစ်ပတ်ပြည့်ပေပြီ။ ယခုထိတော့
ဘယ်မှလည်းမသွားရ၊ မလာရ။ အိမ်ထဲမှာ ... မိုးလင်း။
ချစ်၊ ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်၊ အိမ်သိမ်းအလုပ်
များနှင့် ဂျင်ဂျင်လည်နေရသည်။

အစကတော့ မည်သူတွေ မည်ကဲ့သို့အလုပ် လုပ်ကြ
မည်ကိုမသိ။ ယခုကျတော့ အလုပ်ဟူသမျှ ချစ်ကျွမ်းဝင်၏
အလုပ်တွေဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဦးလေး၏သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ချစ်သန္တာနှင့် ချစ်
အေးတို့မှာ မနက်(၇)နာရီကတည်းက လိုင်းကားတိုးစီးပြီး
ချစ်တို့ အလုပ်လုပ်ရာစုပါမားကက်သို့သွားရသည်။

နံနက် (၆)နာရီ မှစတင်ကာ ပြင်ဆင်၊ ခြယ်သ၊ ထမင်း
သုတ်မှုအတွက် ချစ်ကျွမ်းဝင်(၅)နာရီမထိုးခင်ကတည်းက အမြန်
ချက်ပြုတ်ပေးရသည်။

ပြင်ဆင်ခြယ်သတတ်သည်မို့ ရုပ်လေးတွေလိုလှသည် အစ်မနစ်ယောက်အား ... ချစ်ကျွမ်းဝင် ချစ်ခင်ပေမယ့် အစ်မ များကတော့ ခပ်စိမ်းစိမ်း။

ဒီနေ့လည်း ... မနက်(၄)နာရီခွဲမှာ နှိုးစက်ပေးပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင် အချိန်မီအောင် ချက်ပြုတ်ပေးနေရသည်။

ထမင်းချိုင့်အတွက် ... ကြက်သားနှင့်အာလူးဆီပြန်၊ နောက် ... ဘရိတ်ဖတ်(စ်)အတွက် ... ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီ။

ဒေါ်မာလာချစ်က အရာရာကပ်စေးတာလား။ ချွေတာ တာလားတော့မသိ။ သူတို့သားအမိ၊ သားအဖ(၄)ယောက် စားပြီး သောက်ပြီး၊ ထမင်းချိုင့်ထည့်ပြီးလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင်အတွက် မကုန် တော့တာကများသည်။

မိုးမလင်းခင် ထပြီးချက်ပြုတ်ပေးနေရပေမယ့် ထမင်း ဟင်းများ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပြီးသည့်အခါ ... ဒေါ်မာလာချစ် လာရောက်စီမံစမြဲ။

သူတို့ သားအမိသားအဖ လေးယောက်လုံးအတွက် ထမင်းချိုင့်များလှအောင် သူပဲထည့်၏။

“မိချစ်ရေ ... ဒီမှာ နင့်ဖို့အားလူး ၂ ဖက်၊ ကြက်သား ၂ ဖက်ထားခဲ့တယ်”

လူကြားကောင်းအောင် ဟစ်ပြောပေမယ့် ဟင်းအဆီ အနေကို ... သူမ သိပြီးသား။ အရိုးအရင်းတောင် ကြီးကြီး

မားမားကျန်မှာမဟုတ်။ ဒီလိုပဲ အစအနလေးတွေကို ... ထားခဲ့ မှာပါ။

ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီလည်း သူမအတွက်မချန်။ ဦးလေးကတော့ ဒီအထိသိမှာမဟုတ်ပေ။

ချစ်ကျွမ်းဝင် ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် စားပွဲပေါ်မှ ထမင်း ကြော်နှင့်ကော်ဖီကို ... ဒေါ်မာလာချစ်ဦးစီးပြီး ... မိသားစု(၄) ယောက်စားကြသောက်ကြလျှင် ဦးလေးက သူမရှိရာ မီးဖိုဘက် သို့ လှမ်းခေါ်စမြဲ။

“မိချစ်ရေ ... လာလေ ... တစ်ခါတည်းလာစား”

“နေပါစေ ကို ... သူကဒီလိုပဲ၊ အရမ်းဖင်လေးတယ်၊ သူ့အတွက်တော့ သူချန်မှာပေါ့”

ယခုထိ ချက်လို့ပြုတ်လို့ ဆေးကြောလို့မပြီးရသေးသည့် ချစ်ကျွမ်းဝင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့ဩရပါသည်။ ဂျိသမျှ ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီကိုသူပဲယူသွားပြီး ဒီစကားမျိုး ပြောရက် သည်။

ဝဖီးနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့်လိုက်အောင် အစားက လည်းပုတ်ပါဘိ။

မမချစ်သန္တာနှင့် နီလာတို့ကတော့ အလှမပျက်စားကြ သောက်ကြသည်။ သို့သော် ... နောက်ဆုံးကျ ... ဒေါ်မာလာ ချစ်က အကုန်သိမ်းကြီး ရှင်းသွားတာပါပဲ။

နောက်ဆုံး (၇)နာရီပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူတို့အားလုံး

ဆိုင်ရာအလုပ်များသို့ထွက်ခွာသွားကြလျှင် ... ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို
ခေါ်မလာချစ်မှာလို့၊ ကြားလို့၊ ခိုင်းလို့ မဆုံးတော့။

“ချစ်ကျွမ်းဝင် ... တို့ အခန်းတွေထဲမှာ အဝတ်ဟောင်း
ခြင်းတွေရှိတယ်။ အကုန်လျှော်။ ပြီးရင်မီးပူတိုက်။ အိမ်လည်း
ဘိုက်ပါဦးအေ။ ကြက်မွေးနဲ့ ပွတ်ရုံနဲ့ အိမ်ကပြောင်မလား။ တံခါး
ခွေလည်း သေသေချာချာပိတ်ထား ရမ်းသမ်း ဖွင့်မပေးနဲ့ ကြား
လား”

“ဟုတ် ... အန်တီ”

“ငါတို့သွားတုန်း ရည်းစားနဲ့လည်းချိန်းမတွေ့နေနဲ့ဦး”

“ဟာ ... အန်တီ၊ ချစ်မှာ ရည်းစားမရှိပါဘူး၊ ချစ်
ကလေးပါ”

“ယုံရတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ရောက်တာ တစ်ပတ်ရှိပြီ
ဆိုတော့ ရည်းစားတွေများရှိနေပြီလားလို့၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ
လည်းယောက်ျားတွေချည်းပဲ”

တချစ်တောက်တောက်နှင့် အသလွတ် ဆူပူကြိမ်းမောင်း
သွားလည်း ချစ်ကျွမ်းဝင်ခံနေရပါသည်။

ကျောင်းက (၂)ပတ်လောက်ကြာလျှင်တက်ရမည်။
သည်ပုံအတိုင်းဆို ကျောင်းတောင်တက်ရပါမလားမသိ။

ဦးလေးဦးဘချစ်တို့အိမ်သည် သူဌေးကြီးတွေ မဟုတ်
သည့်မို့ အဝတ်လျှော်စက်တွေ၊ ဘာတွေတော့မရှိ၊ သူတို့မြို့သူ
ခွေဟာ တစ်နေ့ အဝတ်တွေ ဘယ်နှစ်စုံတောင်ဝတ်သည်မသိ။

ချစ်ကျွမ်းဝင်နေ့တိုင်းလျှော်နေရသည့်ကြားထဲမှ တစ်
ယောက်ကို အဝတ်တွေက ၃-၄ စုံ၊ အင်း ... သူဆန်စား ရဲရ
ဘာမှာပဲလေ။

ညနေ (၆)နာရီလောက်ကျမှ ... မိသားစု(၄)ယောက် ... တဖွဲဖွဲပြန်လာကြလျှင် ... တစ်နေ့လုံးတကုတ်ကုတ် အလုပ်လုပ် ထုတ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားနေမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ”
ထားရပေမယ့် ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းထားသည့် ချစ်ကျွမ်းဝင်က မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်ကြသေး၏။

“သူပဲအေးတယ်၊ တို့လုပ်စာတွေထိုင်စားပြီး ... အခု လုပ်နေတာပဲ၊ ဝဋ်ရှိသရွေ့တော့ လုပ်ကျွေးနေရဦးမှာပဲ”

“ဖေဖေက သူ့ကို ဆေးကျောင်းထားဦးမလို့ဆို ဟုတ် လား။ သမီးတွေတုန်းကတောင် မုန့်ဖိုးပေးဖို့တွန့်ဆုတ်နေပြီး တုတ် ကျမှ ဆေးကျောင်းထားဦးမယ်ဆိုတော့ တရားရဲ့လား”

အမြဲဆူညံနေသည့်အိမ်မို့ ... အေးချမ်းသည့်နေရာမှာ နေခဲ့ရသည့် ချစ်ကျွမ်းဝင် နားမခံသာ။

သည်စဉ် ... သူတို့တိုက်ရှေ့သို့ ပရာဒိုကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာသဖြင့် သူတို့အားလုံး မျက်နှာတွေ ပြုံးရွှင်သွားကြသည် မှာ ... စောစောကရုပ်တွေနှင့် တခြားစီဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အသားဖြူဖြူ သွယ်သွယ်လေးတွေနှင့် ချောသည်ဟု ခံရလောက်သည့် ချစ်သန္တာနှင့်ချစ်နီလာက အကဲဆုံး။

“ဟယ် ... ကိုပြည် ... မပေါ်လာတောင်ကြာပြီနော်၊ ... ဟဲ... ဟားသားကြီးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်နေပြီလား။ ဖေဖေ တော့ပြောပါတယ်၊ ကိုပြေ အလုပ်တွေလုပ်နေပြီတဲ့”

“နီလာကတော့မထင်ပေါင်၊ တက္ကသိုလ်တစ်လျှောက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အမြဲနေလာခဲ့တဲ့ကိုပြေဟာ ... ထုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားနေမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ”

ညှော်ခန်းထဲမှာ ရယ်မောသံများနှင့် မင်္ဂလာရှိနေကြစဉ်၊ ချစ်ကျွမ်းဝင် မီးဖိုဘက်သို့ လစ်ထွက်ခဲ့သည်။

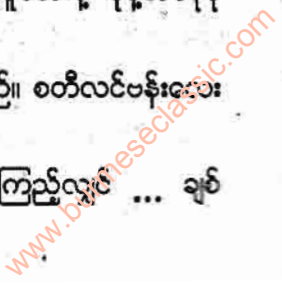
နတ်ကရာ ... ကျီးမော့နေလို့မဖြစ်၊ တော်ကြာ ညှော်ပြန် ချင် ဆူခံထိလိမ့်မည်။

ည(၇)နာရီလောက်မှာ ညစာစားနေကျမို့ ... အချိန်မီ အောင် သူမ လုပ်ကိုင်နေရစဉ် ... ညှော်ခန်းမှ ညွှန်ကြားသံ ချစ်ကျွမ်းဝင် ကြားလိုက်ရ၏။

“ချစ်ကျွမ်းဝင်ရေ ... ကော်ဖီပူပူလေးနဲ့ မုန့်တစ်ခုခု ချင်ကွယ်”

ဒါ ... ညှော်သည်အတွက်ဖြစ်ရမည်။ စတီလင်ဗန်းလေး ပြင်ဆင်ပြီး သူမ ယူထွက်သွားရ၏။

ညှင်းလေပြည် ... သူမကိုလှမ်းကြည့်လျှင် ... ချစ် ချောနေသာ မိတ်ဆက်ပေးရသည်။

“ဒါ ... သန္တာတို့ ညီမလေး၊ တောကလာနေတာ ဆယ်တန်းတောင်အောင်ပြီးပြီ”

ခပ်နှိမ်နှိမ်လေး၊ မိတ်ဆက်ပေးပေးမယ့် ချစ်ကျွမ်းဝင် စိတ်မဆိုးပါ။

မင်းသားတစ်ယောက်လို ရှင်းသန့်ချောမောလွန်းသည့် ညှင်းလေပြေကို သူမ ... မခင်ရဲပါ။ အသက်လည်း သူမထက် ကြီးမှာပေါ့။ မမတို့နှင့်ရွယ်တူဖြစ်မည်။

ညှင်းလေပြည်ကလည်း ... ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ခပ်ပြန်ပင်ကြည့်နေ၏။

အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းကြားမှပင် ... ထင်းနေအေးလှသည့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ... ကရုဏာသက်စွာကြည့်မိသည့်

မျက်ခုံးလေး နက်မှောင်သွယ်တန်းနေပုံက ... ဖြူဝင်းမွတ်နေသည့် မျက်နှာလှလှလေးပေါ်မှာ အထင်းသားနောက် မျက်လုံးလှလှတွေ၊ နှာတံလှလှလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းအသည်းပုံနီရဲစွာထွေးနေပုံကအစ ... ထူးဆန်းလှပါ၏။

ကိုယ်လုံးလေးကလည်း ... ပြည့်စုံပြည့်ဖြိုးဖြိုး။ ချစ်သူတို့လို ပိန်ကပ်ကပ်မဟုတ်။

“ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဦးလေးပြောဖူးတဲ့ တူမလေးမဟုတ်လား။ (၆)ဘာသာ ဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်ထားတာလေ၊ ဆေးကျောတက်မလို့ဆို၊ ကျောင်းတွေဖွင့်တော့မယ်နော်၊ အဆင်သင့်ပြီလား”

ညှင်းလေပြည် အစဖော်လိုက်လျှင် ချစ်သန္တာနှင့် ချစ်နီလာသာမက ဒေါ်မာလာချစ်ပါ မျက်နှာမကြီးအကျယ် ပျက်ကုန်ကြသည်။ ဦးလေးချစ်ကတော့ ရေချိုးနေလို့ ဘာမှမသိ။

“အို ... ကိုပြည်ရယ် ... သူ့အမေကဆင်းရဲပါတယ်၊ အဲဒါပေါ့၊ လူနေခြံကြား၊ စိတ်နေဘုံဖျားဆိုတာ၊ သူတို့က ဆေးကျောင်းတက်ရမှာများ လွယ်တယ်မှတ်နေသလားပဲ၊ ပိုက်ဆံမရှိဘဲ ဘယ်တက်နိုင်မလဲကိုပြေရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဦးလေးချစ်က ကိုယ့်ကို သူနဲ့သင့်တော်တဲ့အလုပ်တစ်ခုခုရှိရင်ပြောပါလို့ အလုပ်ရှာခိုင်းထားတာကိုး”

“အို ... အားနာစရာ ကိုပြည်ရယ်၊ ဖေဖေကတော့ ဒီလိုပဲ၊ လူတစ်ဖက်သားကို အားမနာတတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အကြောင်းပဲကိုယ်ကြည့်တယ်၊ ကဲ ... ကော်ဖီပူပူလေး သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး”

“ကိုပြည်လာလို့ နီလာဝမ်းသာနေတာသိလား၊ ခုညစာ ဒီမှာစားရမယ်၊ ပြီးရင် ဘုရားဇော်ကံ၊ ဒီနေ့ နီလာမွေးနေ့၊ ဘုရားတက်ချင်နေတာနဲ့အတော်ပဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ပိုပါတယ်၊ ကုသိုလ်ရတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ကိုယ်က ဟင်းကျိုးများတယ်နော်၊ ဟင်းတစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက်ပဲ မစားတတ်ဘူး”

“သိပါတယ်နော်၊ နီလာတို့ အခုပဲသွားစိစဉ်ပေးမှာပါ”

ပြောပြီး ... ချစ်နီလာ မီးဖိုဘက်ဝင်သွားရာ ...
ညောင်ခန်းထဲမှာ ချစ်သန္တာနှင့် ညှင်းလေပြည်ပဲ ကျန်တော့သည်။
ဒေါ်မာလာချစ်ကြီးကလည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးနှင့် ရေချိုးဖို့
ထွက်ခွာသွားပေပြီ။

“ကိုပြည် ... ခဏစောင့်ဦးနော်၊ သန္တာတို့ ရေချိုးလိုက်
ဦးမယ်၊ ဒီလိုပဲ ကိုပြည်ရေ ... ဘဝဆိုတာ ရုန်းကန်ရတာပဲ၊
ချစ်ကျွမ်းဝင်ပဲအေးတယ်၊ အားလုံးလုပ်စားကို အခန့်သားထိုင်စား
နေရတာ”

ပြောပြီး ... ချစ်သန္တာ ... အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလျှင်
ညှင်းလေပြည် မီးဖိုဘက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်၊
ချစ်ကျွမ်းဝင်ဆိုသည့်ကောင်မလေး၏ အနေအထားကို သိချင်
လို့ပါပင်။

မီးဖိုထဲမှာ စောစောကဝင်သွားသည့် နီလာလည်း မရှိ
တော့ချေ။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ထဲ ဟင်းတွေထပ်ချက်ရင်း
ထမင်းပွဲပြင်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ဆောင်းတွင်းပေမယ့် ချွေးတွေစို့အောင်ပင် ... သူမ
လုပ်ကိုင်နေရပါသည်။

သူ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လျှောက်ဝင်သွားမိသည်။
“ချစ်ကျွမ်းဝင် ... ရွှေတိဂုံ ဘုရားရောက်ပြီးပြီလား”
“အမလေး”
တစ်ယောက်ထဲ အလုပ်ထဲမှာ မြုပ်နေသည်မို့ သူမ

သူ့အသံကြားလျှင် လန့်သွားပါ၏။

“အသည်းကလည်းငယ်လိုက်တာ၊ အရမ်းလန့်သွား
တာ။ ကဲ ပြော ဘုရားလိုက်မလား ... ”

သူ့အသွင်က တည်ကြည်ချောမောနေသည့်အပြင် အစ်မ
အစ်ယောက်ပါ ပါမည်ကြားလိုက်ရသဖြင့် ချစ်ကျွမ်းဝင် ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်သည်။

သည်စဉ် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဒေါ်မာလာချစ် ဝင်လာ
ခဲ့ပြီး ... သူမကို မလိုတမာကြည့်လေ၏။

“မပြီးသေးဘူးလား၊ မိချစ်၊ အလုပ်လုပ်တာ နောက်
နားတယ်၊ ဖယ်စမ်း”

သူမ ပြင်ဆင်ထားသည့် ဟင်းပွဲများကို တောင်ရွှေ၊
မြောက်ရွှေနှင့် နှင်းဖြူးလိုက်ပြီး ...

“ဘယ်လောက်သင်သင် အမှတ်သည်းခြေကိုမရှိဘူး၊
ဒီပုံနဲ့များ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်ရသေးသတဲ့၊ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး
သွား ထမင်းပွဲခူးခဲ့တော့”

ဒေါ်မာလာချစ် ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ပေးပြီး ချစ်
ကျွမ်းဝင် ... ထမင်းပွဲအနီးမှာ ရပ်ပေးနေရပါသည်။

မကြာမီ ... အရေးပေါ် ထမင်းစားပွဲစတင်ပါတော့သည်။
ဦးလေးတို့ မိသားစု(၄)ယောက်နှင့် အထူးညော်သည်တော်ကြီး
ညှင်းလေပြည်။

သူမကတော့ လိုတာဖြစ်သည့်စည်းပေးရပါသည်။ ညှင်း

လေပြည် ဘာမှမပြော၊ မမေးပေမယ့် ချစ်ကျွမ်းဝင်၏ အနေအထားကို အားလုံးသိသွားရ၏။

မလွယ်ပါလား။ သူတို့မိသားစုဟာ ငါ့အပေါ်မှာ ကောင်းနေပေမယ့် မျက်နှာငယ်မလေးကိုကျတော့ ရစရာမရှိအောင် နိုင်လိုက်၊ နိပ်စက်လိုက်ကြတာ။

သူဝန်းကန်ထဲသို့ ချစ်သန္တာနှင့် ချစ်နီလာတို့ညီအစ်မက ဟင်းချား ခပ်ထည်ပေးကြသည်။

“စား ... ကိုပြည် ... ဒီ ပုစွန်တုပ်ဟင်း မကြိုက်ဘူးလား။ သန္တာလက်ရာလေ”

“ဒီပန်းပွင့်ကြော်ကတော့ နီလာချက်တာ၊ ဘယ်ဟင်းက ပိုစားကောင်းသလဲ”

ယခုလေးတင် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင် ချက်နေတာမြင်ရပေမယ့် သူတို့ချက်တာ လုပ်ပစ်လိုက်သည့် မချောနှစ်ယောက်အား ညှင်းလေပြည် တိတ်တခိုးရယ်မိသည်။

ဦးဘချစ်ကတော့ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်သူဌေးရဲ့သားမို့ ညှင်းလေပြည်ကို အလေးထားပေမယ့် သူဝင်စရာမလိုအောင် အကွက်စေနေသည့်ပွဲမှာ တစ်ခွန်းပဲလောကွတ်လုပ်ခဲ့သည်။

“စား ... ကိုပြည် ... အနံ့ကယ့်တူမ ဟင်းချက်ကောင်းတယ်၊ နောက် စားချင်တာရှိရင် ချက်ခိုင်း”

စောစောက သူ့သမီးတွေပြောသမျှ သဲထဲရေသွန်သလို ခြင်သွားပြီမို့ ဒေါ်မာလာချစ်၏မျက်စောင်းကြီးက ဦးဘချစ်

အပေါ်သို့ခိုင်းခနဲ။

ထမင်းပွဲမှာ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် လှလှပပလေး ပြီးဆုံးသွားလျှင် အချို့ပွဲဆက်ဖို့ ချစ်သန္တာက ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို လှမ်းညွှန်ကြားပြန်သည်။

“ငါဝယ်လာခဲ့တဲ့ သင်္ဘောသီးခွေလီသီးကို အစိတ်လေးတွေစိတ်၊ အဲ ... အခွံအရင်သင်ဦးနော်၊ အလုံးလိုက်လုပ်မလားနဲ့ဦး၊ နောက်ခပ်ရင်းလေးတွေတစ်ဦး ညှည်ခန်းထဲယူလာခဲ့”

“သေသေချာချာပြော သမီးရေ သူက လုပ်လိုက်ရုံတလှဲချည်းပဲ၊ စိစဉ်တဲ့သူက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်၊ အိမ်ဆောင်တစ်ခုမှာ စိစဉ်တတ်ဖို့က ပိုအရေးပါတယ်၊ အလုပ်သမားတာတွေ ဘယ်သူငှားခိုင်း ... ခိုင်း”

ဒေါ်မာလာချစ်က အသလွတ်ဝင်နိုင်ရပြန်၏။ ချစ်ကျွမ်းစင်ကတော့ အပြုံးမမျက်၊ အရွယ်မယ်သည်မို့ သူတို့ အချိုးအဆက်တွေကို သေသေချာချာမသိ။

သူမသိတာ ... ကိုယ်ဟာ သူတို့အိမ်ကပ်နေရသည့် သူတို့ကြည်ဖြူအောင် နေပေးဖို့ပါပဲ။ နောက် ... ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရဖို့ဆိုတာ သူတို့ကြည်ဖြူဖို့ မဟုတ်ပါလား။ မေးပေးလိုက်သည့် ရွှေလေး (၅)ကျပ်သားလောက်ဟာလည်း ဒေါ်မာလာချစ်နှင့်သမီးများထံသို့ ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

သူတို့ပြောသည့်အတိုင်း ပြင်ဆင်ပေးပြီး သင်္ဘော

ကြယ်စင်ပျားဝေ

၂၀

စိတ်ပန်းကန်နှင့် လိမ္မော်သီပန်းကန်များကို ... ချစ်ကျွမ်းဝင်
ညှော်ခန်းသို့ယူလာပေးလိုက်၏။

ညှော်ခန်းထဲမှာ ရယ်မောရွှင်ပျစွာနှင့် ဘုရားသွားဖို့
အသင့်၊ အချို့ပွဲနှင့်ညှော်ခံချင်သေးလိုသာ ခေတ္တစောင့်နေကြခြင်း
ဖြစ်မည်။

ညှင်းလေပြည် ... ချစ်ကျွမ်းဝင်ကိုကြည့်လိုက်သည်။
အသက် (၁၇)နှစ်အရွယ်၊ ကလေးရုပ်မပျောက်သေးသည့် ပါး
ကလေးဖောင်းဖောင်းနှင့် ငယ်နုသောချစ်စရာ ကောင်မလေး
ချောချောဟာ ... ဒီအိမ်ရဲ့ ကြမ်းရှုမှုအောက်မှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်
ဖြစ်တော့မည်။

ယခုလည်း ... ရောက်တာ တစ်ပတ်ပြည့်ပေမယ့်
ဘယ်မှလည်းထွက်ရပ်မရ။ လိုက်ပို့ပုံမရ။ သူမတစ်ပါး ကယ်နိုင်
မယ့်သူမဖြစ်။ ခဏလေးကြည့်လိုက်ရုံနှင့် အားလုံးကို သူ နတ်
မျက်စိရသလို သဘောပေါက်သွားပါသည်။

ကောင်မလေးခမျာ ... ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ချင်လို့
ရောက်လာပေမယ့် ... ဒီအိမ်ရဲ့ အစေပါးအဖြစ်နှင့်သာ နိဂုံးချုပ်
လိမ့်မည်။

“ချစ်ကျွမ်းဝင် ... ဘုရားလိုက်မလား၊ ရောက်ပြီးပြီ
လား”

ညှင်းလေပြည် တမင်မေးလျှင် ... သူမ မဖြေရဲ၊
တော်ကြာ ... သူကွယ်သွားတာနှင့် ဆူကြာ ပူကြလိမ့်။

ဦးဇော်လေပြည်

၂၁

“မလိုက်တော့ပါဘူးရှင်၊ နောက်ရောက်မှာပေါ့”
အဖြေကပါပြီးသား။ သူမ ... တကယ်လည်း ရွှေတိဂုံ
ဘုရားကြီးကို ဖူးမျှော်ကြည့်ညှိလိုလှပါသည်။ ဆုတွေလည်း
တောင်းချင်သည်။

မေမေကျန်းမာပါစေ။

ဖေဖေကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

သူမ ... ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရပါစေ။

ဦးလေးချစ် မိသားစုတွေ စိတ်ကောင်းစင်ကြပါစေ။

အို ... ဆုတောင်းစရာတွေဆိုတာ အများကြီး။

ညှင်းလေပြည် သဘောပေါက်သည်။

သူမကတော့ လှုပ်ရဲမှာမဟုတ်။

“ဒါဆို လိုက်ခဲ့ ... ညည်းမရောက်ဖူးသေးဘူး မဟုတ်
ထား၊ ကြုံတုန်း လိုက်ခဲ့၊ ဘုရားဖူးတာ လူများလေကောင်းလေ၊
အန်ကယ်နဲ့အန်တီပါ လိုက်ခဲ့”

“အို မဖြစ်သေးပါဘူး ကိုပြည်ရယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေက
လူကြီးတွေနဲ့ ညဘက်ဆို သိပ်အပြင်မထွက်ကြဘူး၊ ချစ်ကျွမ်းဝင်
က ထမင်းမစားရသေးဘူးလေ၊ ပန်းကန်တွေလည်း ဆေးရဲ့
မယ်”

ချစ်သန္တာကနံ့ကွက်ပေမယ့် ညှင်းလေပြည်ဆိုတာ
သူမှာ လက်ညှိုးညွှန်ရာရေဖြစ်ခဲ့သူ။

သူတို့ ဒီလိုမိနိပ်လေ၊ ကလေးသာသာကောင်

သနားလေ။

“ဟာ ... အလုပ်တွေ နောက်မှလုပ်ပေါ့၊ ချစ်ကျွမ်းဝင် သွား အဝတ်လဲချည်”

ဒီတော့မှပိုဆိုးသည်။ ချစ်နီလာက လှောင်ပြုံးရယ်နှင့်။

“ဟာဟာ ... ကိုပြည်ကလည်း ... သူ့မှာ ဘာအဝတ် ပါတာမှတ်လို့၊ သူတို့က အရမ်းဆင်းရဲတာ၊ ဒါနဲ့များ ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်ရသေးတယ်၊ မတန်မရာ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း မလဲနဲ့၊ သွားကြစို့”

သူတို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။

ညှင်းပေပြည်၏ ပရာဒိသမှာ ... သူတို့နှင့်အတူ အဝတ်ဟောင်းလေးများနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင် ပါလာခဲ့တော့သည်။

“ဒီမှာ ခဏရပ်မယ်”

ရွှေတိဂုံစေတီသို့ မရောက်မီ ... စတိုးဆိုင်တစ်ခုသို့ ညှင်းပေပြည် ကားခဏရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှာပါလာသည့် ချစ်သန္တာတို့ကြောင့်နေစဉ် သူ ချစ်ကျွမ်းဝင်ကိုခေါ်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ချစ်ကျွမ်းဝင် ... ညည်းနာမည်ကလည်းခေါ်ရတာ ကျပ်လိုက်တာ၊ ဘာမှအားမငယ်နဲ့သိလား၊ တို့အဆင်ပြေအောင် ကူညီမယ်၊ မင်းနဲ့သင့်တော်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုရ ရှာပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ကဲ ... အခု၊ မင်းကို တို့ အင်္ကျီတစ်ထည်လောက် ထပ်ပေးမလို့၊ မင်းမှာဝတ်စရာမရှိဘူးဆို ... ”

“ဟာ ... နေပါစေ၊ ချစ်မလို့ချင်ဘူးရှင်၊ ... တို့ ကိုပြည် ဘာဝယ်မှာလဲ၊ ကျွန်မအတွက်တော့ ဝယ်မသေးဘဲနဲ့”

ပျာပျာသလီငြင်းပြီး ... ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ပြေးတော့မည့် ချစ်ကျွမ်းဝင်အား ... ညှင်းလေပြည် လက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထားရ၏။

အား ... ပဉ္စပါပီတို့ အတွေ့ထူးတယ်၊ အကြောပေါင်း တစ်ထောင်စိမ့်တယ်ဆိုတာ ဒီလက်မျိုးနေမှာပဲ။ ကြည့်စမ်း တော့ သူမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူမရဲ့လက်က နူးညံ့အိမ်ကလို့က တာ။

သူမ၏အထိအတွေ့ကို ... သူအံ့သြနေစဉ်၊ သူမကတော့ မျက်ရည်ဝဲမတတ်ငြင်းဆိုနေခဲ့သည်။

“ကျွန်မ မယူပါရစေနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ် ... မမသန္တာနဲ့ မမနီလာတို့ ကဲ့ရဲ့တာလည်း မခံပါရစေနဲ့၊ အို ... အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကျွန်မ အမျိုးတွေမှမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးဝယ်ပေးမှာ ကျွန်မ မယူရဲပါဘူးရှင်”

“အမျိုးကတော့ တော်ရမှာစိတ်ချ။ မင်းမှာ အစ်မ နှစ်ယောက်တောင်ရှိတာပဲ၊ တစ်ယောက် တို့ပေးပေါ့၊ ဟုတ်လား ကဲပါကွာ ... ဘာမှအပန်းမကြီးပါဘူး၊ မင်းကစုတ်ပြတ်နေတော့ တို့အဖွဲ့သိကွာကျလို့ပါ၊ လာ ... တို့ရွေးပေးတာယူ၊ အဲ ... တို့ကို အစ်ကိုကြီးလို့မခေါ်နဲ့ကွာ၊ တောဆန်တယ်၊ အသက်က လည်း လွန်ကွာ (၅)နှစ်ပေါ့၊ ဒီတော့ ကိုကိုလို့ခေါ်၊ မခေါ်ရဲဘူး လား”

ချစ်ကျွမ်းဝင်ဘာမှမပြောရဲဘဲ ... ခေါင်းကိုတွင်တွင်သာ

ငုံထားမိ၏။ သူကတော့ သူမနှင့်သင့်တော်မည့် ဝတ်စုံတစ်စုံ ရွေးချယ်ပေးလိုက်သည်။

ဂျင်းစကတ်အရှည်နှင့် တီရှပ်ထက်ရှည်အဖြူ၊ နောက် အပေါ်မှဂျင်းကုတ်လေးက ပုံဆန်းဆန်းနှင့် ဒီဇိုင်းလှလှ။

ဝိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက်ရှင်းလှတတာတော့ ချစ် ကျွမ်းဝင်မသိ။ သူကတော့ ... သူမကို အထိအိတ်တွေ ပေးလိုက်ပြီး၊ အဝတ်လဲခန်းမှာ ချက်ချင်းပင် အဝတ်သွားလဲ စေသည်။

ချစ်ကျွမ်းဝင် မငြင်းသာ။ သူခိုင်းသည့်အတိုင်း ... အဝတ်လဲခန်းမှာ အဝတ်သွားလဲရသည်။ သူမ ဝတ်ထားသည့် ရှပ်လက်တိုအဟောင်းလေးနှင့် လုံချည်တစ်ပတ်ရစ်လေးအစား သူဝယ်ပေးလိုက်သည့်ဝတ်စုံကို ဝတ်ရသည်။

“ဟင် ... ”

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ထဲမှာပေါ်လာတာ ... ခေတ်ပေါ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပေါ့။

ကျောလယ်ထိရှည်သည့်ဆံနွယ်များကတော့၊ ကောင်း ခြင်းငါးဖြာလို ပိုးသားနွယ် လှပစွာဖြန့်ကျဲလို့။

သနပ်ခါးမကျန်တော့သည့်မျက်နှာလေးက အစွမ်းကုန် နုသစ်လှပနေသလို၊ လူမှာအဝတ် တောင်းမှာအကွပ်ဆိုသည့် အတိုင်း ... ဆောင်းရာသီဖက်ရှင်အဝတ်များက လှလည်းကောင်း စတိုင်လည်းမိုက်၊ နွေးလည်းနွေး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ချစ်ကျွမ်းဝင် သူ့ကိုလိုက်ခနဲ ကျေးဇူး
တင်မိရင်းမှ၊ တစ်စုံတရာကိုတွေ့မိပြန်တော့ စိုးရွံ့ရပြန်သည်။

ဒါ ... ငါ့ကို အဝတ်အစားနဲ့ဖြားယောင်းတာလား။
အိုလေ ... သူဟာ စိတ်ကောင်းရှိပုံရပါတယ်။

“ပြီးရင်ထွက်ခဲ့လေ၊ ဘုရားသွားရဦးမယ်”

ညှင်းလေပြည် ... အခန်းအဝံ့မှ အသံပေးတော့ ချစ်
ကျွမ်းဝင် မရဲတရဲလေး ထွက်ခဲ့မိသည်။ ဖိနပ်ကတော့ မမိုက်
သေး။ မြန်မာ့ကိုးသားရေတု ဖိနပ်လေးက ဟောင်းနွမ်း စုတ်
ပြတ်လို့။

“အို ... ဘေဘီ၊ very beautiful မဟုတ်သေးပါဘူး
အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာ၊ စင်ဒရဲလားလေလိုပဲ ... ရော
ဒီမှာ ဒီဖိနပ်စီး”

သူ့ကိုယ်လာသည့် ခွာမြင့်ကြိုးသိုင်းအဖြူလေးကို လှမ်း
ပေးလိုက်ရာ ချစ်ကျွမ်းဝင် တုန်လှုပ်ရပြန်သည်။ ဒါတွေဟာ
ငါ့ကိုဖြားယောင်းတာလား။ တကယ့်စေတနာနဲ့လား။

အို ... ငါ့ကို သူ့အခုမှမြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးတာပါ။ ဘယ်
ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ငါ့ကိုဝယ်ပေးတာလဲ။ ပစ္စည်းတွေဟာ
အကောင်းစားတွေမို့ ဈေးကြီးမှာတော့အမှန်။

သူမ ... မမှန်းတတ်။

“ကဲ ... လာ သွားကြစို့၊ အပြင်မှာ မချောတွေ နဲ့
ခမ်းစုနေလောက်ပြီ၊ ကြည့်နေ ဘေဘီကိုမြင်ရင် သူတို့အံ့သြသွား

ကြမှာပဲ၊ ဘေဘီဆံပင်က လှပြီးသားပါ၊ ဖြောင့်တာတွေ ကောက်
တာတွေ ဘယ်တော့မှမလုပ်နဲ့၊ ဆံပင်မလှတဲ့လူတွေသာ လှ
အောင်လုပ်တာ၊ မင်းဆံပင်ကလှပြီးသား”

ချစ်ကျွမ်းဝင်၏လက်ကိုဆွဲကာ - သူ့ခပ်မြန်မြန်သွားနေ
သမျှ၊ သူမ မိအောင်လိုက်ရပါသည်။

တစ်ခါမှ ခွာမြင့်မစီဖူးသဖြင့် သူမခြေချော်ကျတော့
တတ်၊ ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေတာလည်း သူသိသည်သာ။

ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို လက်မှောင်းမှဆုပ်တွဲခေါ်လာခဲ့သည်မှာ
နိမ့်သားသားပါပဲ။ အဲလိုမခေါ်လျှင် လဲကျတော့မည်မို့။

“ဟင်”

ကားဘေးမှာရပ်နေသည့် ချစ်သန္တာနှင့် ချစ်နီလာတို့
အံ့မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကြပုံက သိသိသာသာ။

“လူတောင်မှားတယ်၊ ကိုပြည် - ဘယ်သူ့ကို ခေါ်လာ
လိမ့်လို့”

“သူပူဆာတိုင်းဝယ်ပေးရသလား၊ ကိုပြည်ရယ်၊ နီလာတို့
နာလိုက်တာ၊ ဝတ်စုံတွေက တော်တော်ဈေးကြီးမယ်နော်၊
ပြည် မွေးနေ့ရှင်အတွက်တော့ လက်ဆောင်ဝယ်မပေးဘဲ
အိတ်တဲသူ့ကို သွားပေးနေတယ်”

သွေးတိုးလှအောင် ဒေါသတွေကိုကြိတ်ချိုချပြီး သန္တာနှင့်
နီလာတို့ တဟင်းဟင်းရယ်သံသွမ်းနေကြ၏။

“ပါ၊ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာမွေးနေ့ရှင်အတွက် မွေးနေ့

လက်ဆောင်”

ဘယ်အချိန်ကဝယ်ထားမှန်းမသိလိုက်ရသည့် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ညှင်းလေပြည် လှမ်းပေးပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင် ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားကို ဘုရားသို့ မောင်းထွက်လိုက်သည်။

ကားပေါ်ရောက်လျှင် သန္တာနှင့် နီလာတို့ နှစ်ယောက်၏ လက်များက ချစ်ကျွမ်းဝင်၏ ပေါင်ပေါ်သို့ဆွဲဆိတ်လိုက်ကြသည်။

“အား ... အား”

“ဟင် ... ချစ်ကျွမ်းဝင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကားမောင်းနေပေမယ့် နားပါးသည် ညှင်းလေပြည်ကြောင့် သန္တာနှင့်နီလာတို့ ညီအစ်မ လက်ညှိုးနှင့်လက်မကို လွှတ်လိုက်ကြရသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ထမင်းစာလို့ပါ”

ချစ်ကျွမ်းဝင် ပြီးစလွယ်ဖြေလိုက်ပေမယ့် ညှင်းလေပြည် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုယ်မေ့နေတယ် ချစ်ကျွမ်းဝင် ဘာမှမစားရသေးတာ မေ့သွားတယ်”

ကားမောင်းနေရင်းမှ ဆိုင်တစ်ခုခုကိုရှာနေလျှင် သည်တစ်ခါတော့ ချစ်ကျွမ်းဝင် ပျာပျာသလဲတားမြစ်ရသည်။

“အခု မဆာတော့ဘူးရှင်၊ ဘုရားပဲ အမြန်ဆုံးသွားကြမယ်နော်၊ ဘုရားကပြန်မှ အိမ်မှာထမင်းစားပါမယ်၊ ကိုပြည့်ဏ်း ချစ်အားနာလှပါပြီ၊ အချိန်တွေလည်းမရှိတော့ဘူး”

ချစ်ကျွမ်းဝင် အနီးညွတ်တောင်းပန်လေမှ ဘုရားသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ရောက်ရှိလေသည်။

“ပြဿနာပဲ”

ညီအစ်မတွေဆိုပေမယ့် ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ မကြည်ဖြူ ဖြစ်တတ်သည့်သဘောကို ချစ်ကျွမ်းဝင် ရိပ်စားမိပါသည်။

သူတို့ ဘုရားစောက်မှတ်ယူသည့် ရွှေမင်းသားက သူမကို ဈေးကြီးသည့်အဝတ်အစားတွေ ပီနပ်တွေဝယ်ပေးသည့် အပြင်၊ ယခုဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှလည်း ... မျက်စိလည်မှာ လူပျောက်မှာစိုးလို့ လက်တစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထားလျှင် နှစ်ယောက်သား ... မနာလိုမရှုပ်မိုနိုင်တော့သည်မှာ ဖုံးမရဖိမရ။

ပြဿနာပဲ။ ဒီ ညှင်းလေပြည်ဆိုတဲ့လူကြီးကြောင့် ငါ့ ငါ့အစ်မတွေ ဘယ်လိုမှ အစေးကပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

သူ့စေတနာတွေဟာ ငါ့အတွက် ဝေဒနာဖြစ်ကုန်ပြီ ချစ်ကျွမ်းဝင်မှာ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို ကြည့်

လေးမြတ်စွာ ဖူးမြော်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာမငြိမ်းချမ်း။ ရင်ဆိုင်ရမည့်ပြဿနာတို့အတွက် ရင်လေးနေရသည်။

ညှင်းလေပြည် တွဲဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို မသိမသာရုန်းလည်းမရ။ သိသိသာသာရုန်းလည်းမရ။

တကယ်တော့ ကလေးသာသား အပျိုရွယ် အပျိုငယ်လေးမို့ ... ညှင်းလေပြည်၏စိုးရိမ်မှုက ခြူးခြူးဝင်ဝင်။

တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသည့် တောသူမလေးနို့ လူပျောက်ကျန်မှာစိုးလို့ စည်ကားလှသည့် ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ... လက်ကိုမလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိသည့် ချစ်ကျွမ်းဝင်မှာတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့သည့် ဘဝမှာ ... နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးလို့ပဲ သဘောထားပြီး ဘုရားရှင်ကိုသာ နာနာဖူးမြော် ရှစ်ခိုးဆုတောင်းခဲ့လေသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ည (၉)နာရီခွဲခန့်မှာ ... ညဦးလေပြည် ဘုရားမှ အိမ်သို့ပို့ခွဲပြီး ကားပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်လျှောက်လုံး အောင့်ထားခဲ့ရသည့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် လက်ပစ်ဗုံးပေါက်သလို တအုန်းအုန်း ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။ အိမ်ထဲသို့ ချိုင်းနှစ်ဖက်ဆွဲသွင်းကြပြီး ညှော်ခန်းထဲမှာ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ... ပြောလိုက်ဆိုလိုက်သည်မှာ မီးတောင်ပေါက်သည်နယ်။

“ဟင် ... ဖေဖေတူမ ဘယ်လိုအစားလဲ၊ အခုတွေ့မရမြင်တဲ့သူကို ညှိုးပြီးပူဆာလိုက်တာ အရှက်မရှိ၊ ဟဲ့ ကောင်ဒါတွေအားလုံး ဘယ်လောက်မိုးတောင်လဲ”

“အမလေး ... အမလေး လူကြည့်တော့ မထုံတတ်တော့ ရုပ်နဲ့ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးကိုတောင်ခါးစောင်းတင်ပစ်မယ့်ကောင်မ သူ့ဘယ်လိုကြာပစ်ပြီး၊ ဘယ်လိုပြောထားတယ်မသိဘူး၊ ကိုပြည်

ကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ခါးပိုက်ထဲထည့်ထားပစ်လိုက်တာ၊ ဘေးမြင်ရတာတောင် ကြက်သီးထတယ်”

“ဘုရားပေါ်မှာ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်တွဲပြီး၊ ခါးမဖက်ရုံတမယ်ပဲရှိတော့တယ်၊ ယိုသူမရွတ် မြင်သူရှက်ဆိုတာ ချိုးပေါ့၊ ဖေဖေ ဖေဖေတူမကို လက်ခံလို့ဖြစ်ပါလား၊ တော်ကြာ ဆေးကျောင်းမတက်ရဘဲ လမ်းဘေးရောက်သွားတာပဲ အဖက်တင်လိမ့်မယ်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် မတန်တဆတွေ့ပြောဆိုနေကြရာ၊ ချစ်ကျွမ်းဝင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မျက်ရည်ကူးနေပျံ့၏။

ဒေါ်မာလာချစ်မှာလည်း... အခြေအနေတွေကို ခိုင်စားခဲ့ပြီး မျက်စိမျက်နှာတွေပျက်လျက်။

“ဟဲ့ကောင်မ ... သမီးတို့ပြောတာဟုတ်သလား၊ နင်ဘယ်လိုတွေ့ပူဆာလို့ ဟိုကဝယ်ပေးတာလဲ၊ ဒီယုံမြင်လို့ ဒီချုံထွင်တာမဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်လူလည်ကျလိုက်သလဲ၊ အင်္ကျီအစုတ်လုံချည်အစုတ်တွေနဲ့ ထလိုက်သွားတော့ နီကသနားပြီးဝယ်ပေးတော့တာပေါ့၊ ကိုချစ်ရေ ... ရှင့်တူမ ဘယ်လောက်လည်သလဲဆိုတာ မြင်ပြီမဟုတ်လား”

သားအမိ (၃)ယောက်လုံး တစ်ယောက်တစ်ယောက်နှင့် ဘွတ်ကျွတ်ညံ့နေရင်းမှ ... ချစ်ကျွမ်းဝင် ရှင်းပြောလည်း သက်ခံတာမဟုတ်ချေ။

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်၊ ချစ်ဘာမှမပူဆာပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ကားရပ်ပြီးဝယ်ပေးခဲ့တာပါ”

“အလိုလိုဝယ်ပေးရအောင် နင်နဲ့သူနဲ့ အရင်က သိလို့ လား ဟင် ပြောစမ်း ... ကောင်မ”

“မသိဘူးလေ၊ ဒါအန်တီတို့ မျက်နှာနဲ့ဝယ်ပေးတာဖြစ် မှာပေါ့၊ ချစ်က သူစိမ်းပေးတာ မလိုချင်ဘူးလို့ပြောပါသေးတယ်၊ ဒီတော့ ကိုပြည်က အမျိုးတော်ရမှာပဲ ညည်းမှာ အစ်မနစ် ယောက်ရှိတာ တစ်ယောက် တို့ပေးပေါ့တဲ့၊ အစ်မတွေမျက်နှာနဲ့ ဂရုစိုက်တာပါအန်တီရယ်”

မသတ်ရုံတမယ် ခြိမ်းခြောက်ဆူပူနေကြသည်မို့ ချစ် ကျွမ်းဝင် ပြောရာပြောကြောင်းပြောလိုက်လေမှ ... ဒေါ်မာလာချစ် တို့သားအမိ ပြုံးသွားကြ၏။

“သူကဒီလိုပဲပြောသလား နင်မညာနဲ့နော်”

“မညာပါဘူး မမနီလာရယ်၊ ချစ်ကို သူက မမတို့ မျက်နှာနဲ့ ဝယ်ပေးတာပါ”

“ဒါပဲဖြစ်ရမှာပေါ့၊ မေမေ နီလာ့ကို ဝယ်ပေးတဲ့ လက် ဆောင်လေးကြည့်ပါဦး၊ ဒီအိတ်မျိုးလေးလိုချင်နေတာကြာပြီ၊ ဇော ကြီးလို့ မဝယ်ဖြစ်တာ၊ ကိုပြည်ဟာလေ သိပ်သိတတ်တာပဲ”

သူဝယ်ပေးသည့် လက်ကိုင်အိတ်ဆီ သားအမိ(၃) ယောက် အာရုံရောက်သွားတော့မှ ချစ်ကျွမ်းဝင် မီးဖိုဘက်သို့ လစ်ခဲ့ရသည်။

မီးဖိုထဲမှာ သူမသေးကြာစရာ ပန်းကန်များက အထပ် လိုက် ဆီးကြိုနေတော့သည်။

ဆေးတက္ကသိုလ်တွေ၊ အခြားတက္ကသိုလ်တွေ ကောလိပ်တွေဖွင့်သည့်နေ့အထိ ချစ်ကျွမ်းဝင်၏အခြေအနေက မရေရာသေး။ သူမမှာ ဟိုလူမျက်နှာကြည့်ရ၊ သည်လူမျက်နှာကြည့်ရ။

ညနေ ... ဦးလေးချစ်ပြန်လာသောအခါ မှီရသည့်မျက်နှာဖြစ်လာလျှင်တော့၊ ချစ်ကျွမ်းဝင် ဦးလေးအနားသို့ ပြေးသွားမိသည်။

“ဦးလေး ... ချစ်ကျောင်းတက်ရမှာလားဟင်၊ အလုပ်ရပြီလားဟင်”

“ရပြီသမီး၊ နင်အလုပ်ရပြီ၊ (၇)တန်းကလေး (၅)ယောက်ကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်္ချာနှစ်ဘာသာ ပြပေးရမယ်”

“ဘယ်လောက်ရမှာလဲ ဦးလေး၊ ဘယ်အချိန်တွေ သင်ပေးရမှာလဲ၊ ချစ် ကျောင်းချိန်နဲ့ကိုက်ရဲ့လား”

ညှော်ခန်းထဲမှာ လူစုံရှိနေသဖြင့် အားလုံးကလည်း စိတ်ဝင်စားသည့်မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်နေကြသည်။

“ကိုက်အောင် သမီးပဲ လှမ်းစီစဉ်လိုက်လေ၊ ကိုယ့်ကျောင်းချိန်နဲ့ ကိုက်အောင်စီစဉ်လိုက်ဖို့ လစာကတော့ ဘယ်လောက်ပေးမယ် မသိဘူး၊ အခြေအနေ ကြည့်ဦးမယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ၆ ဘာသာဂုဏ်ထူးရှင်ဆိုတော့ အထင်ကြံဆုံရတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ... ပါရဂူတွေ၊ ဒေါက်တာတွေသင်တာထက် ... ကလေး၊ ကလေးချင်းသင်တာက ပိုပြီးနားလည်လွယ်သတဲ့လေ၊ ဒီမှာ လောလောဆယ် ကြိုတင်လစာ တစ်သိန်းပေးလိုက်တယ်၊ နောက်ဖြန် သမီးကျောင်းသွားအပ်ပေတော့၊ ပြီးမှ ... ကလေးတွေစာသင်ဖို့ အချိန်ညှိရမယ်”

ဦးလေးချစ်နှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်တို့ ဝမ်းသာလိုက်ကြသည်မှာ ပြောမပြတ်တတ်အောင်ပင်။ ဦးလေးချစ် ငွေတစ်သိန်းပေးလိုက်လျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင် ဝမ်းသာအားရနှင့်ယူလိုက်သည်။

ဒေါ်မာလာချစ် မျက်ခုံးရှုံ့လိုက်သည်။ ဒါဆို ... ဒီကောင်မ ဆေးကျောင်း တက်ရတော့မှာပေါ့၊ ငါ့သမီးတွေတောင် နီးရိုးဘွဲ့တစ်ခုစီရတာ။ သူကဘာမို့လဲ။

ဒေါ်မာလာချစ် မရှုစိမ့်နိုင်သလို သမီးနှစ်ယောက်က အည်း ရင်ထဲမှာ ယားကျိကျိ။

ဘာတစ်ပြားမှမရှိဘဲနဲ့များ ဆေးတက်ဦးမယ်ဘူး၊ အဆင်အလည်း ပြေ ... ပြေနိုင်လွန်း၊ ကလေး(၅)ယောက် ကျူရှင်ပေးရ

ရင်၊ ဝိုင်းဖိုးရရင်၊ အနည်းဆုံး တစ်သိန်းလောက်ရမှာပေါ့။

“ဖေဖေက ကိုယ့်သမီးတွေတုန်းကတောင် ဒီလိုအလုပ်မျိုး ရှာပေးဘူး။ သူတူမကျမှရှာပေးတယ်၊ သမီးတွေထက် တူမကိုပိုချစ်တာ ဖေဖေတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“သမီးထက်တော့ ဘယ်တူမမှ ပိုမကောင်းနိုင်ဘူးဆိုတာလည်း သတိရဦးနော် ဖေဖေ”

သမီးနှစ်ယောက်က ဖေဖေကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသလို ဒေါ်မာလာချစ်ကလည်း မျက်စောင်းတထိုးထိုး။

“ကျွန်မတို့က သူ့ကိုထမင်းကျွေးထား၊ အလှကြည့်ထားရမှာပေါ့ဟုတ်လား။ သူ့လိုချည်တွေဘာတွေလျှော်ပေးရဦးမလား။ သူက ကျောင်းတက် ကျူရှင်သင်ဆိုတော့ ဘယ်အချိန်ရတော့မလဲ”

ဦးအချစ် သက်ဖြင်းချရပါသည်။ ဒီအုပ်စုကို သူနိုင်အောင် မကွပ်ကဲနိုင်ပါ။ အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုတော့လည်း မိသားစုကို လိုလေးသေးမရှိပဲပိုးနိုင်မှ ဩဇာရှိတာထင်ပါသည်။

“ဒါကတော့ကွာ ... ဘာပဲပြောပြော ဒါမင်းတို့တူမင်းတို့ညီမလေးပဲ၊ ဖေဖေတို့အမျိုးထဲမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်လောက်ရှိတယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ဂုဏ်ရှိလိုက်သလဲ၊ သူအဆင်ပြေအောင်ဝိုင်းကူညီကြပါကွာ ...”

“ပြောတော့လွယ်တယ် ရှင်ရေ ... ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ကိုယ်တောင် မနည်းနေရတဲ့ခေတ်ကြီးထဲ ... လူပိုတစ်ယောက်

အာဝန်က ဘယ်လောက်ကြီးတယ်မှတ်လဲ၊ ဒါပဲ ... အိမ်က အလုပ်တွေလုပ်ရင်းနဲ့ တက်နိုင်ရင်တော့ မလုပ်နိုင်ရင် မတက်နဲ့ဗျဲ”

ပြောပြီး ဒေါ်မာလာချစ်က ညှဉ်းခန်းထဲမှဆောင့်ပြီး ဆွက်သွားသလို၊ သမီးနှစ်ယောက်ကလည်း ဆွက်သွားကြသည်။

ညှဉ်းခန်းထဲမှာ ဦးဘချစ်တို့တူဝန်းပဲကုန်ခဲ့၏။

“ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့သမီး၊ သင်တို့ စိတ်ဓာတ်ကောင်းမှန်း ခုမှသိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေအောင် ကျွေးစားရတော့မှာပဲလေ၊ သူတို့က အကူအညီမပေးမယ့်အပြင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာရင်တော့ တစ်မျိုးစီစဉ်ရမှာပဲ၊ ခြောက်ခုအလုပ်ကိုဦးလေးရှာပေးနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မောင်ပြည် ရှာပေးတာ၊ သူပဲ လူစုပေးတာ၊ ကဲ ... သမီး မနက်ဖြန်ကျောင်းဆပ်နဲ့လည်း ကိုပြည်ပဲ လိုက်အပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ သူ ... (၈)နှာရှိသောခေါ်လိမ့်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဦးလေးရယ်၊ မမသန္တာတို့က ကြိုက်ပါလား”

“အဲဒီအချိန်ဆို သူတို့အလုပ်သွားနေပါပြီ၊ မောင်ပြည်က အန်ကယ့်ကိုခင်ပါတယ်၊ ဒါ ... အန်ကယ့်တူမမို့ ကူညီတာပါဗျဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး၊ ချစ် ... ထမင်းပွဲသွားပြင်လိုက်ဦးမယ်နော်”

မီးဖိုထဲသို့ ချစ်ကျွမ်းဝင် လှစ်ခနဲပြေးဝင်ခဲ့သည်။ အပျော်
တွေက ရင်မှာအပြည့်။ မနက်ဖြန်ဆို ကျောင်းတက်ရတော့
မည်လေ။

နံနက် ၈ နာရီ။

အိမ်မှာ မည်သူမျှမရှိကြတော့။ အားလုံးအလုပ်တွေ
အားကုန်ကြပေပြီ။

အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်ဆေးကြောပြီးပြီမို့ _ ရေချိုးသနပ်ခါး
ဆွဲကြလိမ်း အဝတ်လဲထားသည်မှာ ချစ်ကျွမ်းဝင် ကျောင်းအပ်ဖို့
ကျောင်းတက်ဖို့ဖြစ်ပါသည်။

ကိုညှင်းလေပြည် ...

ချောမောလှပပြီး ကျစ်လစ်သည့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကြည့်
ဆိုက်တိုင်း ရှင်းသန့်နေသည့် ရွှေမင်းသားဟာ ... ဘာကြောင့်
သူမလို ... ငွေ့တ်လေးကို ဂရုစိုက်ရတာလဲ။

အန်ကယ်မျက်နှာကြောင့်လား။ အစ်မနှစ်ယောက်
နှုတ်နှာကြောင့်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... သူ့ကျေးဇူးတွေမနည်း။ ချစ်ကျွမ်းဝင်

သက်ပြင်းချမိလိုက်စဉ် ... တိုက်ရှေ့သို့ သူပရာဒို ဟောခန့်
ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟော”

ဝမ်းသာအားရနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင် အပေါက်ဝဆီသို့ ဆီးကြို
ပြီး ... တိုက်တံခါး သော့ခတ်ဖို့ပြင်လျှင် ... ညှင်းလေပြည်
သူမကို မျက်မှောင်တွန့်ပြီးကြည့်မိသည်။

ဆေးတက္ကသိုလ်တက်မည့်သူတဲ့။

ပင်ကိုယ်ရုပ်ကလေးမှတစ်ပါး ကျန်တာ ကိုးရိုကားယား
ဆိုသလို။

ချောမောလှပပြီး ချစ်စရာကောင်းသည့် ကြွေရုပ်မလေး
ဝတ်ထားပုံတကယ့်ကို ပုံမလား။

ပါတီတံခါးဆက်အညိုရင့်ရောင်ကြီးက သူမမိခင်၏
ဝတ်စုံလားမသိ။ သနပ်ခါးကလည်း ပါးကွက်ကြားအပြည့်။

ကိုးရိုကားယားနှင့်ပေမယ့် ချစ်စရာကောင်းတာအမှန်ပဲ
အဲ ... နောက် ... ဆယ်တန်းတုန်းက လွယ်အိတ်အဟောင်းကို
ဖြူအောင် စင်အောင် လျှော်ဖွပ်ပြီး လွယ်ထားလိုက်သေး၏။

“ကိုကို ဝယ်ပေးထားတဲ့ ဂျင်းစကတ်နဲ့ တီရှပ်ဝတ်လေ
ဖိနပ်လည်းစီးလေ ... ”

“ဟို ... ဖိနပ်က မမနီလာယူတယ်၊ စကတ်က
မမသန္တာယူဝတ်သွားတယ်”

“ဘာ ... သူတို့မှာ အဝတ်တွေအများကြီးရှိရဲ့နဲ့ ... ”

တယ်ပြီးလိုချင်မျက်စိရှိပါလား၊ မင်းက ဘာလို့ ပေးရသလဲ”

“ချစ်က ... သူများအိမ်မှာကပ်နေရတာပါရှင်၊ အိမ်ရှင်
တွေ ဘာပဲလုပ်လုပ် ... ငြိမ်ခံနေရမှာပါ”

“ကောင်းတယ် ... ဒါဆို၊ မင်း အယ်တော့ လူမွေး
အူတောင်ပြောင်မှာလဲ၊ ဒီဝတ်စုံကရော သူတို့ပေးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေအင်္ကျီ”

ချစ်ကျွမ်းဝင်ကိုစိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး - ညှင်းလေပြည်
ဆင်းခါနေမိသည်။ ဒီကောင်မလေးမှာ ... အတွင်းရန်တွေ
အားပါလား။

“ကဲ ... ကဲလာ ဆေးကျောင်းသူရေ တကယ့်ဘုရားမ
နဲ့ကြီးပစ် ဆေးကျောင်းသူပဲ၊ လာ ရှေ့ကတက်”

ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးပြီး ... သနပ်ခါးနဲ့မွှေးကြိုင်နေ
သည့် ချစ်ကျွမ်းဝင်လေးကို သူ ကျောင်းအပ်ဖို့ခေါ်လာခဲ့လေ
သည်။

မအူမလည်မလေးမို့ စိတ်ထဲမှာမချမိပေမယ့် အလိုက်
သင့်ကြည့်နေလိုက်ဖို့ ညှင်းလေပြည် ဆုံးဖြတ်ရသည်။

နေရင်းထိုင်ရင်းနှင့်ပင် ... ငြိတွယ်လာသည့်ကြိုးက

“ကျောင်းတက်ရင်း ရည်းစားတွေဘာတွေပေးနဲ့”

“ရှင် ... ”

“ဪ ... မင်းမှာ မအေရှိသေးတယ်၊ တချို့က

ကျောင်းတက်ရင်း ယောက်ျားယူကြ၊ ဘာကြနဲ့ ... မိဘကျေးဇူး
လည်းပြန်ဆပ်ဦး ... ”

“သိပါတယ် ... ချစ်က ယောက်ျားယူဖို့ ရည်းစားထားဖို့
စိတ်မကူးပါဘူး၊ အပိုအလုပ်တွေ ... ”

“ဟေ ... ဒါဆို လူသားတွေအားလုံး အပိုအလုပ်တွေ
လုပ်နေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... တကယ်ကျတော့ ယောက်ျားယူတာ
ရည်းစားထားတာ အပိုအလုပ်တွေပါ၊ မယူလည်းဖြစ်နေတာပဲ
ဟာ၊ အပျိုကြီးလုပ်ရင် အကောင်းဆုံး”

“အေး ... ကိုယ့်စကားကိုယ်မြဲမြတ်ထား နေဦး
ကျောင်းအပ်ပြီးရင် ဒီနေ့တစ်ခါတည်း ကျောင်းဆက်တက်ကျန်
ခဲ့မှာလား”

“အင်းပေါ့ ... တက်မှာပေါ့၊ တက်ရမယ့်အချိန်စာရင်း
တွေ ဘာတွေ သိမှဖြစ်မှာ၊ ကလေး(၅)ယောက်ကိုလည်း ဝိုင်းသင်
ပေးရဦးမှာဆို ... ”

“အဲဒီအလုပ်က မင်းကျောင်းတက်ပြီး တစ်ပတ်လောက်
ကြာမှ လုပ်ရမှာ၊ အိမ်မှာရော ... နေလို့အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ပြေမှာပါ၊ ချစ် ... ပြေအောင်နေတယ်လေ၊ ကိုယ့်
အဒေါ် ကိုယ့်အစ်မတွေဆိုပေမယ့် တစ်မျိုးပဲနော်၊ မနွေးထွေးဘူး
တကယ်ဆို ... ကိုယ့်အမျိုးတွေပဲ၊ ချစ်ကိုဘာလို့ ရန်သူလို
မြင်နေကြပါလိမ့်”

ချစ်ကျွမ်းဝင် ညည်းတွားနေပုံလေးမှာ သနားစဖွယ်၊
လက်လှမ်းမမီနိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ကို အံ့သြနေသည့်ဟန်။

“မင်းကလှတာကိုး၊ ပြီးတော့ သူတို့ထက်လည်း
စာတော်နေတယ်၊ ဒါ ထုံးစံပဲလေ၊ လူတချို့ဟာ ကိုယ့်ထက်သာ
နေရင် မနာလိုကြဘူးလေ”

“ဟာ ... လှတာပေါ့ မမတို့ထက် ... ချစ် ပိုပြီး
မလှပါဘူး၊ သူတို့အလုပ်သွားခါနီးဆို ချစ်ငေးကြည့်နေရတယ်၊
အရုပ်ကလေးတွေကျနေတာပဲ”

“ဒါ ... ချစ် အမြင်ကိုး၊ တကယ်ကျ ချစ်ကပိုပြီး
လှတယ်၊ ဘာမှမပြင်ဘဲနဲ့ကို ချစ်စရာကောင်းနေတာ၊ ဒါကြောင့်
သူတို့မရှုမိမ့်ကြတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိနဲ့နေ”

“ဟင် ... ဘာပြောတာလဲဟင် ... ချစ် နားမလည်
ဘူး”

“ချစ်တို့ အမျိုးတွေခြင်း စိတ်ဝမ်းမကွဲစေချင်ပါဘူး၊
ဒါပေမဲ့ သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိဘူးလေ၊ တချို့က မစားရတဲ့အမဲ
သဲနဲ့ပက်တတ်ကြတယ်”

“ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်းမသိဘူး”
သည်စဉ် ... သူတို့ကားလေး ဆေးတက္ကသိုလ်ထဲသို့

ရောက်လာသဖြင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်မှာ အားရဝမ်းသာကြည့်ရှုကာ
ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင်ပျော်နေရှာတော့သည်။

ကလေးစိတ်မကုန်သေးသည်မို့ လက်ဝါးလေးနှစ်ထပ်ကာ

ထိုအခါ ...

“ချစ်ဆေးတက်ရတော့မယ်၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ရတော့မယ်၊ ဆရာကို ပြန်လုပ်ကျွေးရတော့မယ်၊ ဦးလေးချစ်ကိုလည်းကျွေးဖူးဆပ်နိုင်တော့မယ်”

နှုတ်မှတဖွဖွရွတ်ဆိုကာ ... မျက်ရည်ကြည်များပင် ကျလာလေသည်။

ဪ တကယ့်သနားစရာ ချစ်ကျွမ်းဝင်လေး။

“ကိုကိုကိုရော ကျေးဇူးမတင်ဘူးလား၊ ကိုကိုလည်း မင်းအဆင်ပြေအောင်ကူညီပေးနေတယ်လေ”

“တင်တာပေါ့ ကိုကို၊ ဟို ... ကိုကိုစေတနာတွေဟာ အတုလားအစစ်လားဆိုပြီး ကြည့်နေရသေးလို့ပါ”

“ဟာကွာ ... စေတနာဆိုတာ အတုရယ်၊ အစစ်ရယ်ရှိရဦးမှာလား၊ မင်းက ဘာထင်လို့လဲ”

“အဟဲ ... သိဘူးလေ၊ မေမေကမှာလိုက်လို့ပါ၊ ရန်ကုန်သားတွေမယုံနဲ့တဲ့၊ ယောက်ျားတွေကို ယုံရင် ဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုလို့ပါ”

“ကောင်းဗျာ ... ကဲ ကိုယ့်စကား ကိုယ်သာမြဲမြံမှတ်ထား”

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ... ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ညှင်းလေပြည် ကျောင်းအပ်ဖို့ ကားပေါ်မှဆင်းကြသည်။ ပရာဒီနှင့်လာသန့်တချို့က ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို အထင်တကြီး။

အထင်မကြီးနဲ့ဟေ့။ နောက်နေ့ကျရင် လိုင်းစားနဲ့ ထာရမှာ။

သည်စဉ် ...

ချစ်ကျွမ်းဝင်တို့မြို့မှ ကျော်ထိုက်နှင့် မင်းဇော်သိုက်တို့ အူမအနားသို့ပြေးလာကြသည်။

“ဟာ ... ချစ်ကျွမ်းဝင်၊ နင် တကယ်ကြီးအားနေပါလား၊ ဒါ နင့်အစ်ကိုလား၊ နင် ... ဒီကနေ ကားနဲ့ပြန်မှာလား၊ ငါတို့မြို့ထဲလိုက်ချင်လို့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကားကတော့ နှိတ်ပါတယ်ဟာ၊ လူကမမိုက်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ နင်ကလည်း အိတ်တောသားတွေ ကောက်ညှင်းထုပ်စားပြီး စီးကရက်သောက်နေသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ကားအကောင်းစားစီးပြီး ... ဝတ်ထားလိုက်တာက ... ဒါ အန်တီအင်္ကျီတွေမဟုတ်လား”

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ ... ရယ်မောနောက်ပြောင်ရင်း ဆောင်လေးများနှင့်စကားပြောနေကြလျှင် ညှင်းလေပြည်ရင်ထဲမှာအိလည်လည်။

ဆေးကျောင်းဆိုတာ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး ခင်းနှီးလွယ်သတဲ့၊ ဒီကောင်မလေးကို ငါလက်လွှတ်ရမှာစိုးတယ်၊ သို့သော် ကလေးရုပ်ပင်မပျောက်သေးသည့် နုနုငယ်ငယ်သေတို့သူ ချစ်ကြောင်းလည်းမပြောချင်။

“နေဦးဟ ... ငါကျောင်းမအပ်ရသေးဘူး၊ ကားတင်မို့”

ချစ်သူတို့သည် ဘုံကို သူကကျော်ထိုက်၊ သူက ဇော်သိုက်၊ မျက်စိ
ညှစ်ညှစ်နဲ့ ဆေးကျောင်းရောက်လာတာ၊ ကြည့်နေ စာမေး
ပုံတုန်းတုန်းကလေးတွေ”

ကျော်ထိုက်နှင့် ဇော်သိုက်တို့မှာ အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသား
ညိုညိုနှင့် ရုပ်ကလေးတွေကတော့ မဆိုးပါ။

“မနိမ်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါတို့အားလုံးဟာ ရွှေဖြစ်မယ့် လူတွေ
ချည်းပါပဲ။ စား မပွဲစာဖုန်းဖုန်းကျလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့သေချာတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ကို အပြတ်ကပ်ထားလိုက်မယ်လေ၊ ဆရာဝန်
မဖြစ်ရလည်း ဆရာဝန်မယောက်ျား လုပ်မှာပေါ့ဟ၊ လွယ်ပါတယ်”

“ဟင်း ... သေနာတွေ၊ တော်တော်ရည်ရွယ်ချက်ကြီးစွာ
ပေတယ်”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် ... ချစ်ကျွမ်းဝင် ကျောင်းအပ်
ရာသို့ သူတို့နှစ်ယောက်ပါလိုက်ပြီး ကူညီကြသည်။

ကျောင်းအပ်ပေးပြီး ... သူတို့ကျောင်းဆက်တက်မည့်
သူတို့ကိုထားခဲ့ပြီး ညှင်းလေပြည် ပြန်ခဲ့ရသည်။

နုသစ်ပေါ့ပါးသော လူငယ်လေးများကိုကြည့်ပြီး ညှင်း
လေပြည် ချစ်ကျွမ်းဝင်အတွက်စိုးရိမ်မိနေသည်။

ဪ ... အချစ်ဆိုတာ လေပြည်ညှင်းတစ်ခုထိ
ရင်ကိုမအေးမြစေပါလားကွယ်။

ညှင်းလေပြည်လည်း လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမည်

ကိုယ်တကယ်ချစ်ခဲ့မိသည့်သူငယ်မအတွက်ကျတော့ ရှေ့မှ မဟာ
ရန်တံတိုင်းကြီးလို အစစ ကူညီကားကွယ်ပေးလိုက်ချင်မိသည်။
ဒါဟာပဲ ... စစ်မှန်တဲ့အချစ်ထင်ပါသည်။

ကျောင်းတက်လို့ တစ်လခန့်ကြာသည့်အခါ ချစ်ကျွမ်း
ဝင်၏ဘဝအတွက် အစစအရာရာ နေသားကျနေပြီဟုထင်သည်။
ပင်တော့ပင်ပန်းလှသည်။

သူမနေရတာ မေမေ့အရိပ်မဟုတ်ဘဲ ဦးလေး၏အရိပ်
ဖြစ်နေသောကြောင့် ဒေါ်မာလာချစ်တို့သားအမိတွေ ကြည်ဖြူ
အောင်လည်း ချစ်ကျွမ်းဝင် လုပ်ဆောင်ရပါသည်။

သည်ကြားထဲ စာကျက်ချိန်ကိုလည်း ကုပ်ကပ်ယူရုံ
သေးသည်။ ချစ်ကျွမ်းဝင်ဟာ ပင်ကိုယ်ဉာဏ်ကောင်းသူမို့ အာရုံ
စူးစိုက်တတ်သူမို့ စာတော့ လိုက်နိုင်ပါသည်။

မနက်အစောကြီးထကာ ... အားလုံးအတွက်ချက်ပြုတ်
ပေးရတာ မငြိုငြင်ပေမယ့် ... သူတို့အဝတ်တွေကို ဆပ်ပြာရည်
စိမ်ထားပေးပြီး ... မနက်စောစော လျှော်ခိုင်းတာကျတော့
ချစ်ကျွမ်းဝင် စိတ်ညစ်ရပါသည်။

တမင် ပညာရှိနှိပ်စက်နည်း နှိပ်စက်နေကြတာများလား။
မနက် ၈ နာရီအထိ ပြေးလွှားပြီးဘယ်လို အလုပ်လုပ်
ပေမယ့် သူမမှာအချိန်မမီချင်။

ကိုကို ကားလာခေါ်သည့်အခါတိုင်း ... အပြေးအလွှား
သွက်လာသော ချစ်ကျွမ်းဝင်မှာ တစ်ခါမှသနပ်ခါးမလိမ်းအား
တော့။ ထမင်းဘူးလည်းမယူချင်။ သူတို့ထားခဲ့သည့် အစအန
လေးများနှင့် မျက်နှာပန်းမလှသည့်နောက် အိမ်မှာ အငြိမ်းစားလိုက်
တော့သည်။

ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးကို ညည်းမပြချင်ပေမယ့် ညှဉ်းလေ
ညှဉ်း ခိုပိမိသည်။

ကားပေါ်မှာ အမောဖြေနေသည့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို သူ
ချစ်မှောင်ကျူကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် မောနေရတာလဲ၊
နောက်ကကျားလိုက်လာလို့လား”

“ဟာ ကိုကို ဘာသိလို့လဲ၊ လျှော်လိုက်ရတဲ့အဝတ်တွေ
တော့ ... အယ်”

ပြောပြီးမှ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်ပိတ်ပေမယ့် မမိတော့။
နက်စောစောပေမယ့် ... မျက်နှာလှလှပြောင်ပြောင်လေးမှာ
အေးတွေညှလို့မဟုတ်လား။

“ကိုကိုပြောစမ်း ... ချစ် ဘာတွေဒီလောက်တောင်
အပြေးအလွှားလုပ်ရတာလဲ၊ သူတို့တစ်အိမ်လုံး ဝိုင်းခိုင်းနေကြ

တာမဟုတ်လား။ အစ်က အိမ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထားတယ်။ မတရားခိုင်းလွန်းလို့ထွက်ပြေးသွားရတယ်”

“အင်း ...”

“အခု မင်းကို အဲဒီကောင်းမလေး အစားခိုင်းနေကြမှာ ပေါ့။ ဟုတ်လား။ တောက် ... ယုတ်ကိုယုတ်မာတာ။ သူတို့ဝိုင်းက လုပ်ကြံပါလား။”

ကိုယ်အမျိုးထိတော့မည်။ ကိုယ်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင် ရတော့မည်မို့ ချစ်ကျွမ်းဝင်ဘာမှ ပြန်မပြောပေမယ့် ... မျက်တွင်း လေးတွေကျနေသည့် သူမ၏ရုပ်က နှမ်းဖတ်ဖတ်။

“ညကစာကျက်တာ ဘယ်အချိန်ထိတောင်ကျက်သလဲ သူ့အချိန်နဲ့သူကျက်မှပေါ့။ ညက အိပ်တောင်အိပ်ရဲ့လား။ ဘယ် အချိန်အိပ်သလဲပြော”

တစ်သက်လုံး ဂျစ်ကန်ကန်ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ကောင်မလေးကိုချစ်မိလို့ ... လူကြီးဆန်သွား ပြီထင်ပါသည်။ အိမ်မှာ အားလုံးရဲ့ ဂရုစိုက်ခြင်းကိုခံရတဲ့ ကောင်လေးဟာ ... ချစ်ကျွမ်းဝင်ရှေ့ကျတော့ သူကပဲ အရိပ်နဲ့ ပေးချင်၏။

“ဟို ... (၃) နာရီ ကိုကို”

“ဘာ ... ဘယ်နှစ်နာရီ ပြန်ထသလဲ ပြော ...”

“(၄) နာရီ ...”

“ဟ ... ဘာလို့အိပ်နေသေးလဲ၊ တစ်ညလုံးနေလိုက်”

တော့လား။ စာကျက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရည်းစားကို ထိုင် လွှမ်းနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ကိုကိုနော် ချစ်ကိုမတရားမပြောနဲ့သိလား။ ညဘက်ကျ တော့လည်း သူတို့စားသောက်ပြီးတဲ့ပန်းကန်တွေဆေးကြော၊ အဝတ်တွေတောင်ပုံရာပုံကို မီးပူတိုက်ပေးရတာနဲ့ (၁၁)နာရီ (၁၂) နာရီကျမှ စာစကြည့်ရတဲ့နောက် ဘယ်လိုလုပ် စောစောအိပ်နိုင် တော့မှာလဲ”

မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနှင့် သူမ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားတော့ သွင်းလေပြည် ရင်ထဲမှာနှင့်ခနဲဖြစ်ရသည်။

“တောက် ဒီလူတွေတော့ ချစ်ကို မသေသေအောင် ထုပ်နေကြတာထင်တယ်။ သူတို့အိမ်မှာ မနေနဲ့တော့၊ အဆောင် တစ်ခုခုမှာ ထားပေးမယ်”

“ဟာ ... ကိုကိုပြောတော့လွယ်တယ်၊ အဆောင်ကြီး ဆင်းလခနဲ့ ချစ် ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ၊ ပြီးတော့ ... ဦးလေးစိတ်မကောင်းဖြစ်ဦးမယ်လေ”

“အခု ... ဒီလောက်အလုပ်တွေ လုပ်နေရတာရော အန်ကယ် သိရဲ့လား”

“အကုန်မသိလောက်ဘူး၊ ဦးလေးက (၉)နာရီဆို အိပ်ပြီ ဆော့ ချစ်ကို ဒီလောက်ခိုင်းနေတာတွေ သူဘယ်သိတော့မလဲ”

“အင်း ... ကြာရင်တော့ ချစ် လုံးပါးပါးလိပ်မယ်၊ တစ်ခုခုတော့ ကြံဆောင်ပေးမှပဲ၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ သူတို့နိုင်ဆိုင်

လုပ်မပေးဘဲ ပေးကတ်နေကြည့်ပါလား။”

“ဟာ ... မရဘူး ကိုကို၊ နားပွင့်ထွက်အောင် ဆူကြမှာ၊
ခပ်ကြောက်တယ်၊ သူတို့ခိုင်းသမျှလုပ်ပြီးမှ ကိုယ့်စာကို ကျက်တာ
ကောင်းပါတယ် ... ”

နစ်ယောက်သား စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ... ကျောင်း
ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းဆင်းချိန်ကျလျှင်တော့ ...
သူမစာသင်ရသည့်ဝိုင်းသို့ လိုင်းကားနှင့်တန်းသွားရုံပင်၊ စာသင်
ပြီးချိန်ကျမှ ကိုကိုက အိမ်သို့အမြဲပြန်ပို့စမြဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ... ချစ်ကျွမ်းဝင် ကိုကိုကို ယုံကြည်
အားထားကာ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ရှိလာခဲ့သည်။

ဒါဟာ ... အိုးချင်ထားလို့ အိုးချင်းထိတာလား။

သူမအပေါ်ဂရုစိုက်လွန်းသည်ကိုကိုကို နတ်သကြား
များက ဖန်ဆင်းပေးသည်လို့ပင် ချစ်ကျွမ်းဝင် ထင်မိသည်။

ချစ်ရင်ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထွက်လာတတ်ပါသည်။
အိမ်မှာ ဆယ်တန်း (၃)ခါဖြေ၊ (၃)နှစ်ကျွေးသည့်
ညီဖြစ်သူ သွန်းလေပြည်ကို ညှင်းလေပြည် မြင်လိုက်မိသည်။
ညီအစ်ကိုဆိုပေမယ့် ညှင်းလေပြည်နှင့် သွန်းလေပြည်တို့
မိုက်ချင်းမတူ။

ညှင်းလေပြည်က လူငယ်စရိုက်နေပေမယ့် လူကြီးဆန်
ဆားသည်။ အသိဉာဏ်ရှိသေးသည်။ စာကို တစ်နှစ်တစ်တန်း
နိမ့်နိမ့်အောင်သည်။ အနည်းဆုံး ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ရပြီးခဲ့ပေပြီ။

နောက် ... ဖေဖေအလုပ်မှာ အလုပ်သင်ဝင်လုပ်ရင်း
နောင်တစ်ချိန်မှာ ဖေဖေတာဝန်ကို ပရုံးလွှဲယူဖို့အသင့်
သွန်းလေပြည် ...

သင်းကတော့ စာလည်းမကြိုးစား၊ (၉)တန်းအထိ အခြေ
အနေမဆိုးပေမယ့် ဆယ်တန်းရောက်သည်အခါ ဘယ်လိုပင်
ရှောင်တွေ ရိုက်တွေပေးပေး မအောင်။

ကြယ်စင်မှူးဝေ

စာကိုလုံးဝစိတ်မစင်စား။ အင်း ... အခု သွန်းလေပြည်
ကို ... ချစ် လက်ထဲအပ်လိုက်လျှင် ... ဘယ်နယ်လဲ။

တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်။

ချစ်ကို အိမ်မှာခေါ်ထားပြီး ညှိကိုရိုက်လုပ်ခိုင်းလိုက်လျှင်၊

ချစ်လည်းနေရတာအဆင်ပြေ။ ညီလည်းစာမေးပွဲ အောင်ချင်
အောင်သွားနိုင်သည်။

သွန်းလေပြည်ဟာ ... မိန်းကလေးကိစ္စတွေဘာတွေ
တော့ စိတ်မဝင်စားပါ။ လူငယ်ပီပီ ... အရာရာပေါ့ပေါ့ပါးပါး
နေတတ်တာ။ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် သွားသွားလာလာ
နေတတ်တာတွေပဲရှိသည်။

ဆေးတွေ၊ ဘာတွေမလုပ်တာဘဲ ကျေးဇူးတင်ရမည့်
ကောင်။

အင်း ... ဒီနေ့ဒီကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်မုပါ။

နံနက် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ ... လူစုံနေစဉ် ညှင်းလေ
ပြည် ... ဖေဖေနှင့်မေမေကိုအကြံပေးလိုက်သည်။ သွန်းလေပြည်
ကတော့ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်မျိုးစုံကိုသာ အာရုံစိုက်နေ၏။

“မေမေ ... သား ညှိအတွက် အကြံပေးမလို့”

“ကိုကိုနော် ... မချွန်နဲ့ ... ကိုယ့်လိုင်းနဲ့ကိုယ်နေ”

ကုပ်ထောက်ဆံပင်ရှည်နဲ့ ... မိန်းကလေးချော ချောနေ

သော သွန်းလေပြည်၏အသွင်က ပျော့တိပျော့ဖတ်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ညှိပညာရေးအတွက်ပါ။ ဒီနှစ်လည်း

ပြန်ဖြေဖို့ တင်ထားတယ်မဟုတ်လား။ ညှိကခုထိ ဘာစာမှ
ကျက်ရသေးတာ၊ ကျူရှင်လည်း မှန်မှန်မတက်ဘူး၊ မေမေတို့
ဆယ်ရိုက်မှလည်း မခေါ်ရသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ပိုင်ပါတယ်၊ ကိုကိုရာ၊ (၃)နှစ်တောင် လေ့လာထားတာ
ပဲ အေးဆေးပေါ့၊ ဆေးမှတ်တောင်ကျော်ထွတ်သွားလိုက်ဦးမယ်၊
အဟား”

ညှိအစ်ကိုနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာထိုင်ပြီး တစ်
ကျော့စိစကားများနေကြလျှင် ဖေဖေနှင့်မေမေကပြီးကြည်နေ
၏။

သွန်းလေပြည်ဟာ ပညာရေးနှင့် အလုပ်ကိစ္စမှာစွဲစေ
မယ့် မိဘတွေနှင့် အစ်ကိုကိုတော့အခွဲကောင်း။

“သားက မင်းသားလုပ်မှာဖေဖေရဲ့၊ ကြည့်နေ အခု
ဆန်ဖယ်သင်တန်းတက်မလို့ စာရင်းသွင်းထားတယ်၊ ရှိုးပွဲတွေ
ဆိုက်ကြည့်တာ မျက်စိရည်ဝနေပြီ၊ သားသာ ဒီလောကထဲ
ဆင်လိုက်ရင် ... ဟုန်းခနဲပေါက်သွားမှာ ... ”

ရုပ်ကလေးချောချောနှင့် ခပ်နွဲ့နွဲ့သားကို ဖေဖေကတော့
သိပ်ကြည့်မရ။

“ဟုန်းခနဲမပေါက်ဘဲ၊ ဗုန်းခနဲကျမှာလည်း ထည့်တွက်
ဦး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆယ်တန်းတော့ အောင်အောင်ဖြေလိုက်ဦးကွာ၊
ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ မင်းလုပ်ချင်တာလုပ်”

“ဟာ ... ဖေဖေတို့ကလည်း ဆယ်တန်းအောင်တော့

ဘွဲ့ရအောင်ဆက်တက်ခိုင်းဦးမယ်၊ ပညာမတတ်လည်း အောင်မြင်နေတဲ့သူတွေ အပုံကြီးပါဗျာ”

“နေစမ်းပါဦးသားရဲ့၊ ကိုကိုပြောတာလည်း နားထောင်ပါဦး၊ ကဲပြော သားက ညီအတွက်ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးမလို့လဲ”

မေမေကြားဝင်ပြောမှ ... ညှင်းလေပြည် ... ကိုယ့်စီးကိန်းကို ချပြရသည်။

“ဒီနှစ် (၆)ဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်ထားတဲ့ ကောင်းလေးတစ်ယောက် နယ်ကဆေးလာတက်နေတာရှိတယ် မေမေ ဖေဖေ သိမိတယ်၊ ဖေဖေကုမ္ပဏီမန်နေဂျာရဲ့တူမလေးလေ”

“ဪ ကိုဘချစ်တူမလေးလား၊ သူကလာပြီး ဂိုဏ်းလုပ်ပေးနိုင်မယ်တဲ့လား၊ ဆေးတက်နေတယ်ဆို၊ ကောင်မလေးကမဆိုးပါဘူး၊ နယ်ကဆိုတော့ ရိုးရိုးလေးရယ်”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ သူလုပ်နိုင်မှာပါ၊ အခု ... ဦးလေးအိမ်မှာနေတယ်၊ (၇)တန်း ကလေး (၅)ယောက်ကို ဂိုဏ်းလုပ်ပေးတဲ့ငွေနဲ့ ကျောင်းတက်ရတယ်၊ ညီကို အနီးကပ်ဂိုဏ်းလုပ်ပေးနိုင်မှာပါ၊ ဖေဖေမန်နေဂျာပါ၊ ဖေဖေ ညှိကြည့်လိုက်လား”

သူတို့သားအဖ၏စကားကို မေမေ တွေးတွေးဆဆစဉ်စားနေ၏။

မိခင်ဆိုတော့ သားတွေ၏ရှေ့ရေးကိုပါ တွေးနေသလှတယ်လည်းကောင်း၊

“ကောင်မလေးကို အကဲခတ်ကြည့်ဦးမယ်လေ၊ သူ့စာသင်ပုံသင်နည်း၊ နေပုံထိုင်ပုံတွေကို ကြည့်ဦးမယ်၊ သားငယ် စားမေးပွဲမအောင်ခါမှနေရော မဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့တော့ အငြိစွန်းမခံနိုင်ဘူး”

“သွန်းရယ် ... မိန်းကလေးက ခိုးခိုးလေးပါ၊ ပြီး ဆရာဝန်လောင်း ကိုယ့်သားကဖြင့် ဆယ်တန်းတောင် မအောင်သေးဘဲနဲ့”

“အို ... မအောင် အောင်အောင် သွန်းနဲ့သားက ခုန်ချောတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ ဆရာဝန်မ၊မကလို့ ဆရာဝန်မရဲ့ ဖွားအေတောင် ခေါင်းခေါက်ယူနိုင်တယ်သိလား”

ဖေဖေဦးကောင်းသာနှင့် မေမေဒေါ်သွန်းသက်မာတို့၏ စကားကို သွန်းလေပြည်ကတော့ ရယ်ရယ်မောမော

“ဆရာဝန်မရဲ့ ဖွားအေကြီးတော့မယူပါရစေနဲ့ မေမေရယ်၊ အသက်(၇၀)ကျော်ကြီးကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကဲပါ ... ဆမေတို့ ကိုကိုတို့ သင့်တော်သလိုပဲ စီစဉ်ကြပါ၊ သားနာခံစို့အသင့်ပဲ”

ပြောပြီး ... ထမင်စားခန်းထဲမှ သွန်းလေပြည် လစ်လာသည်။

သူ့အတွက်ပေးထားရသည့် ကားဖြူလေးကို ဂျက်လေသွင်းမောင်းနည်းမောင်းပြီး သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဝေမျှက်လည်စားပါ။

သေတာ ညှိကိစ္စအတွက် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ဝိုက်လုပ်ခိုင်း

ဒို့ သူတို့ထံ တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

“မေမေ ... ဒါ ... ချစ်ကျွမ်းဝင်ပါ။ သူကလေးတွေရဲ့ စာသင်ပြီးချိန်က နေ့စဉ် ... ညနေ ၆နာရီထိပါ။ ဒီတော့ ညှိတို့ နောက်ပိုင်း ၉ နာရီလောက်ထိ ဆက်စိစဉ်လိုရနိုင်တယ်”

သည်နေ့ ညနေမှာပင် ... ညှင်းလေပြည် ... သူတို့ အိမ်ခေါ်သွားလိုက်သည်။ ဒေါ်သွန်းသက်မာက ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို အကဲခတ်သလို ... သူမကလည်း ဒေါ်သွန်းသက်မာနှင့် အိမ်ကြီးတို့ အကဲခတ်သည်။

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိမှာပေမယ့် လေးဆယ်လောက် ထင်ရအောင် နုဖတ်ချောမောသည့် ဒေါ်သွန်းသက်မာသည် ဆတ်မိလှပသည်။ အိမ်နေရင်း ဝတ်ပုံ၊ စားပုံတောင် အလှူဆီလွှာဆောင် သွားတော့မည့်နယ်။

မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်တင်ထားပြီး ... ကာလာပုံဥယ်ထားသလို အဖိုးတန် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကလည်း ပုံသန်းလှ၏။

“အဲဒါ မင်းအပိုင်းလေ၊ ငါကတော့ ငါ့သားအတွက်
(၁၀)နာရီအထိ အချိန်ပေးနိုင်မယ့် ဂိုက်ကိုပဲလိုချင်တယ်”

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မပြေမလည်ဖြစ်လာလျှင် ကြားထဲမှ
ညှင်းလေပြည် မနေသာ။

ဝင်ရောက်ဖြစ်နေရသည်။

“မေမေပြောတာ မဆိုးပါဘူး၊ ကျန်တာ အဆင်ပြေ
အောင် ဦးလေးချစ်နဲ့ ဆက်ညှိတာပေါ့၊ ကဲပါ ... ဒီနေ့ကစပြီး
ညှိကိုဂိုက်လုပ်ပေးပေတော့၊ ဂိုက်ရော ကျူရှင်ရောလေ၊ သင်ရမ်း
နဲ့ စာပါလေ့ကျင့်ပေးသွားတာပေါ့၊ ချစ်ကျွမ်းဝင် လုပ်နိုင်မှာ
ပါ”

ချစ်ကျွမ်းဝင်ခမျာ ... အူကြောင်ကြောင်။

စာသင်ပေးနိုင်ပေမယ့် အိမ်နှင့်ဘယ်လိုဖြစ်ဦးမယ်မှန်း
သူမ မသိ၊ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံရမှာလား၊ လက်မခံရဘူးလား

ဒီအိမ်တာ ဦးလေးချစ် အလုပ်လုပ်နေသည့် ကုမ္ပဏီ
ပိုင်ရှင်၏အိမ်သို့၊ ချစ်ကျွမ်းဝင် အရမ်းမဆုံးဖြတ်ရဲ။ တစ်နေ့
လွဲမှားလျှင် ဦးလေးချစ် မျက်နှာပျက်ရမှာစိုးသည်။

သည်တော့ ... ညှင်းလေပြည် ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း
သွန်းလေပြည်ကိုစာသင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ရ၏။

“ကဲ ... သင်ပေးမယ်ဆိုရင်လည်း ... ညီ စာသင်
ခန်းကိုသွားရအောင်၊ သူစောင့်နေတယ်”

“ဟုတ် ... ”

ချစ်ကျွမ်းဝင် ... ညှင်းလေပြည်နှင့် ဒေါ်သွန်းသက်စာ
၏နောက်သို့ လိုက်ရသည်။ အောက်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခုသို့
သူတို့ဝင်ကြရ၏။

စာသင်ခန်းကလည်း အပျံ့စား စာသင်ခန်း ဆိုဟာဆက်တံ
တွေနှင့် စာသင်မည့်ကျောင်းသားက သူထောက် အသက်ကြီး
နေပြီး ဂျစ်ကန်ကန်ရှပ်ပေါက်နေလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင် တွန့်သွား
၏။

ဒါကြီးကို ... ငါ ... အောင်၊ အောင်သင်နိုင်ပါ့မလား၊
ကိုကိုပြောထားသည့် ဆယ်တန်း (၃)ခါကျပြီးသည့် ညီဆိုတာပေါ့၊
သူ့အသက်နှစ်ဆယ်လောက်မို့ ချစ်ကျွမ်းဝင်ထက်(၃)နှစ်နီးပါ
ကြီးပေမည်။

တပည့်လုပ်မည့်သူက ဆရာလုပ်မည့်သူကို ခပ်နိုက်နိုက်
စိုက်ကြည့်နေလျှင် ... ချစ်ကျွမ်းဝင် ခြေဖျား၊ လက်ဖျားများနှင့်
အေးစက်လာ၏။ ကိုကိုကို အားကိုးတကြီးလှမ်းကြည့်တော့လည်း
သူ့မေမေနှင့်စကားပြောနေသည်။

အင်း ... ဆရာမနိုင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်ဖြစ်ရမည့် ကျောင်း
သားပါပဲ။ သို့သော် စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်နေလို့တော့မရ
အခြေအနေတွေက မလူးသာမလွန့်သာ။

“ကဲ ... ချစ်၊ ကျန်ခဲ့ပေတော့၊ ညီက ဉာဏ်ကောင်း
တယ်၊ (၉)တန်းအထိ အခြေအနေမဆိုးဘူး၊ ဆယ်တန်းကျမှ
အပေါင်းအသင်းစုံပြီး လူကမအောင်နိုင်တော့တာ၊ ညီကို ဆယ်

တန်းအောင်အောင်သာ သင်ပေးနိုင်ရင် ... ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ကောင်းကောင်းဆုချမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... အန်တီလည်း တယ်ပေးတယ်။ သားနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကဘွဲ့ရပြီး၊ တစ်ယောက်က ဂျပိုးဖြစ်နေတော့ အန်တီလည်း ဘယ်စိတ် ကောင်းမလဲ၊ ဖြစ်အောင်သာလုပ်၊ အန်တီ ကောင်းကောင်း ဆုချမယ်”

သားအမိနှစ်ယောက် ... အားပေးစကားတွေပြောကြား ပြီး အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားကြလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင်မှာ ခြင်္သေ့ဂူထဲ ကျန်ခဲ့ရသည်။ ယုန်ကလေးနယ်။

သွန်းလေပြည်ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခိုးကြည့်မိလျှင် သူက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး ... ‘သူမကို လှမ်းခေါ်နေ၏။

“ဒီမှာထိုင် တီချယ်၊ ဒီနေ့တော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အင်ထရီပေါ့၊ မိတ်ဆက်ပြီးမှ စာစသင်မယ်၊ ဒီလောက် မကြောက်ပါနဲ့ တီချယ်ရဲ့၊ အဲ တီချယ်လို့ခေါ်ရတော့လည်း အောက်တယ်၊ ဒီတော့ ... ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားကို ... ချယ်လေး ... အဲ ... ချယ်လို့ခေါ်မယ်နော် ... ”

ကိုယ်ကြောက်သလိုလုပ်နေသဖြင့် သူကပြန်ပြီး စိမ့်ချယ်လှယ်နေလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင် ရဲဆေးတင်ရသည်။ ပြောသင့်ပြောထိုက်တာတော့ ပြောရမှာပဲ။

ဟင်း ... ရုပ်ကိုက။

တော်တော်ချောရသည့်ကြားထဲ ... မခိုးမခန့်၊ မထီတထီရှပ်က စွဲမက်ဖွယ်။ ဒီလူဟာ ... တော်တော်ပွေသလား ဆသိဘူး။ ငါ အလုပ်လုပ်ရမှာ မတန်လိုက်တာ။

သူမတတ်ရပ်လိုက်တော့ ကျွန်ုပ်လစ်လစ်ခန္ဓာကိုယ်က မားခနဲ။ သူမလည်း အရပ်မြင့်တာပဲ။ သို့သော် သူက ခေါင်းတစ်လုံးလောက်ပို ရှည်နေသေးသည်။

“လာလေ ... ချယ်ရဲ့၊ မကြောက်ပါနဲ့ ကိုယ်က အပျော်တမ်းလက်ဝှေ့ထိုးတာဝါသနာပါပေမယ့် ... ဆရာသမားတွေအပေါ် ... တစ်ခါမှ ကလန်ကဆန်မလုပ်ဖူးပါဘူး သား ဒီမှာထိုင်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပေါ့”

ခပ်ပြီးပြီးရပ်နှင့်သူ ... ကျီစယ်နေပုံက ကြောင်ကြီးကြက်ကလေးကို ဆော့ကစားနေသည့်နှယ်၊ ချစ်ကျွမ်းဝင် ... ဆံတည်တည်ဖြစ်အောင် စိတ်ကို ရဲဆေးတင်လိုက်ပြီး ... သူပြသည့်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဝက်ဖြစ်မှတော့ ... ဟိုဒင်းကြောက်နေလို့မနားအင်း ... ဒီလိုလူမျိုးကို အကြမ်းကိုင်လို့လည်း ခုတ်ထင်။ သူက ဆယ်ခါပြန် ကြမ်းလိမ့်မည်။

နားလည်မှုရအောင် ဆွေးနွေးရမည်။

“လာလေ ... ရှင်လည်း ... ထိုင်”

သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သူ့ထိုင်ခုံ၊ ဆိုတာသန့်ရဲလေးနှင့် ဆက်တိလေးနှစ်လုံးက ချစ်စဖွယ်။

“ဟာ ... ချယ်က ကိုယ့်ကို ရှင်တွေ၊ ကျွန်မတွေပြော
မလို့တာ။ တိုက်တော့ ငရဲကြီးတော့မှာပဲ။ ကိုကိုကလည်း ဒီတစ်ခါ
ဘယ်လိုချယ်ကိုရှာပေးပါလိမ့်”

ခပ်ပြုံးပြုံးပုံစံက ... ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်လို
တညည်းညည်းတညူညူနှင့် ဆံပင်ကိုထိုးဖွပ်ကအစ ခပ်လှလှ
ပြီးမှ ... သူမ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း သူလည်းဝင်ထိုင်သည်။

ချစ်ကျွမ်းဝင် သူ့ကို တည်ကြည်စွာပင်ကြည့်လိုက်သည်။
သူမရင်ထဲမှာ နောင်ရိုးတိုက်ပွဲကို သတိရလိုက်၏။ တိုက်ရင်းနဲ့ပဲ
သေချင်သေး။

“ကျွန်မပြောတာကို သေသေချာချာနားထောင်ပါ
ကျေးဇူးပြုပြီး ... ရှင့်ရင်ထဲက ဟာသနဲ့ လှောင်ချင်ပြောင်ချင်
စိတ်တွေကို ခဏလောက်ရပ်ဆိုင်းပေးထားပါ။ တရားခံတစ်
ယောက်က တရားသူကြီးကိုလျှောက်လဲချက်ပေးနေတယ်လို့
သဘောထားပြီး ခေတ္တနားထောင်ပါ ... ”

“ဟာဗျာ ... ”
သူမ၏အသံနှင့်သူမ၏တည်ငြိမ်မှုက နောက်ဆုံးခွန်အား
တွေနှင့် ဖျစ်ညစ်တည်ဆောက်ထားကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည့်အခါ
သွန်းလေပြည် တော်တော်နောင်တရသွားသည်။

ငါဟာ ... အလွယ်ဆရာတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး
ကောင်မလေးရယ်။

ငါ့ကို ဒီလောက်တောင် မကြောက်လန့်ပါနဲ့။

မင်းကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ငါ့အာရုံတွေဖျတ်ခနဲနိုးကြားသွား
ပြီး ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလွန်းလို့ ငါ့မျက်နှာကြီး မျက်နှာထိုး
သေတိဖြစ်နေတာပါ။

သူ့အပျော်လွန်နေသည့်ကိုယ့်မျက်နှာကို ဘရိတ်တင်း
တင်းဖမ်းလိုက်ရသည်။

သူမကို စိတ်ညစ်မခံနိုင်။

မင်းရဲ့လေးနဲ့မြားကိုမြင်လိုက်ကတည်းက ငါ့လိမ္မာတော့
မယ်ကောင်မလေးရေ၊ ငါ့လိမ္မာချင်ပါပြီ။

မင်းခြေတော်ရင်းမှာ ကြောင်ကလေးလို ...

“ကျွန်မဘဝက သေမထူး၊ နေမထူးဖြစ်နေပြီ။ အမေက
ကျွန်မကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ် အရမ်းမြင်ချင်နေတယ်။
ကျွန်မ ဖြတ်သန်းရမှာပဲ။ ကျွန်မရှေ့မှာ ပင်လယ်ကြီးခံနေတယ်
ပင်လယ်မှမ်းတွေဟုန်းဟုန်းတောက်နေတဲ့ပင်လယ်၊ ဇီဝင်ထယ်”

“ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကိုပြောတာလား”

သူမ၏အသွင်က အလွန်ပင်နာကျင်ကြေကွဲလွန်းနေပြီး
ချက်ရည်တစ်ပွင့် တောက်ခနဲ ပြတ်ကျသွားခဲ့လျှင် သွန်းရင်ထဲ
နိုင်းမိုးတစ်လုံပေါက်ကွဲသွားခဲ့သည်။

“ရှင့်ကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဖြစ်တည်နေရတဲ့
ဘဝကိုပြောတာပါ။ ဦးလေးခမျာ၊ ခါချဉ်ကောင်မာန်ကြီးပေးမယ့်
ဆောင်ကြီးမပြန်နိုင်ဘူး။ သူတပ်ကို သူမနိုင်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ဒါတော့သောက်ခံတယ်။

သူမိန်းမနဲ့သီးနှံယောက်ကို မြင်ဖူးတယ်။ သူတို့ထက်သာတဲ့ မင်းကို တော်တော်နာလိုဖြစ်နေမှာပဲ ... တော်တော်ပူလောင် စင်စားဖြစ်နေမှာပဲ”

သူမဘဝကို သွန်းလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ငါဘယ်လို မိဝင်တည့်ဆောက်ရမလဲ ကောင်မလေးရယ်။ ပေါက်နေတဲ့ အမြီး ကိုဖြတ်ပစ်ပြီး ငါလူတော်လူကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစား မယ်။

“ကျွန်မဆိုလိုတာက ရှင်နဲ့ပတ်သက်လာတဲ့ကိစ္စပါ။ ကျွန်မမှာ ငွေရာလူနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ကိုထောက်ထားမယ့်အတွက် ရှင်ကို ကျွန်မလက်ခံရမှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရှင်ကိုဆရာလုပ်မှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဂိုက်ဆိုတာ ကူညီလမ်းပြသူပါ။ ရှင်ဆယ်တန်းအောင်ဖို့အတွက် ကျွန်မက လမ်းပြပေးမှာပါ ... အဲဒါကို လက်မခံချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ခုကတည်းက ရှင်းရှင်းပြောပါ။ ကျွန်မမှာ စိတ်ဖိစီးစရာတွေ အရမ်းများနေတဲ့အတွက် နောက်ထပ်ခုကွတစ်ခုကို မခံစားနိုင်တော့ပါဘူးရှင်၊ ရှင် ကျွန်မဂိုက်လုပ်ပေးမှာကို လက်မခံရင်လည်း ငြင်းပယ်လိုက်ပါ ... လက်ခံမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မက လန်ကဆန်မလုပ်ပါနဲ့၊ မသရော်ပါနဲ့၊ မလှောင်ပြောင်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ”

စကားတွေအရှည်ကြီးပြောပြီး သူမ မောပန်းသွားခဲ့တာ ရင်ထဲက အမောတွေကြောင့်ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဪ ... သူကလေးက ကိုယ့်ကို ရာဇဝင်လူဆိုးဘွဲ့ပေးနေတာပါလား၊ သွန်း၊ စိတ်မကောင်းသည့်မျက်နှာနှင့်ပင် သူမကို တောင်းပန်ကတိပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အပြုအမူတွေဟာ မင်းအတွက် ထောင့်မကျိုးဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်သွန်း၊ ကိုယ် ဒီလိုမရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ မင်းကူညီလမ်းပြပေးမှာ ဂိုက်လုပ်ပေးမှာကို ... ကိုယ်လက်ခံပါတယ်၊ သေသေဝပ်ဝပ် စိတ်ပါလက်ပါနဲ့စာကို ကြိုးစားပြီးလိုက်လုပ်ပါမယ်လို့လည်း ကတိပေးပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုပစ်မသွားပါနဲ့ချယ် ... ကိုယ် တကယ်ပဲ ဆယ်တန်းအောင်ချင်ပါပြီ”

“အဲဒီလို ... ချယ် ... ချယ် ခေါ်တာကအစ ကျွန်မတို့ လျှောင်နေတာပဲ”

“ဟောဗျာ ... ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ ... ကိုကိုခေါ်သလို ချစ်လို့ခေါ်ရမှာလား၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းနဲ့ကိုကို ... ချစ်သူတွေတော့မဟုတ်သေးပါဘူးနော်”

မဆိုသည့်ကိစ္စပေမယ့် ရင်ထဲမှာပူမိသည့်ကိစ္စကို သွန်း နှင့်မေးလိုက်သည်။

“အိုး ... မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ကျွန်မထက်အသက် အများကြီးကြီးတယ်၊ ပြီး ... ကျွန်မကို အစစကူညီနေတဲ့ အနုပညာရှင်ပါ ... ”

“အချစ်မှာ အသက်နဲ့မဆိုင်ပါဘူးကွာ ... အဲလေ

မဟုတ်ရင်လည်းပြီးတာပါပဲ။ ကဲ ... စာစသင်မယ်လေ၊ မင်းက ကိုယ့်ကိုကိုက်လုပ်ပေးရုံပဲလား။ စာရောသင်မပေးဘူးလား ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ မတက်ဖြစ်သေးဘူး”

“အကုန်လုပ်ပေးမှာ၊ အချိန်ဇယားဆွဲပြီး စာသင်ပေးမယ်၊ စာစစ်ပေးမယ်၊ စာကျကျက်ပေးမယ်”

“အို ... မင်းစိတ်တွေ ကိုယ့်ဆီမှာပဲ နှစ်ထားရမှာပေါ့ မင်းအတွက်ရော စာမကျက်ရဘူးလား”

“ဆယ်နာရီနောက်ပိုင်းမှ ကျွန်မရဲ့အချိန်လေ၊ ကျွန်မ ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုခုမှာ ပြောင်းနေလိုက်မယ်၊ မနက်ပိုင်းလည်း စာကြည့်လို့ရအောင်ပေါ့၊ ဦးလေးအိမ်မှာနေလို့တော့ လုံးဝအဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါတွေ ဘာမှမပူနဲ့၊ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ကဲ ... စာစသင်မယ်လေ၊ အခု ဇန်နဝါရီနော် မတ်လမှာ စာမေးပွဲဖြေရမှာ၊ ကြားထဲမှာ နှစ်လလောက်ပဲရှိတော့တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မတို့ အသေအချာလုပ်မှဖြစ်မယ် ကျွန်မရဲ့စာက သိပ်အရေးကြီးသေးပါဘူး၊ ကျောင်းမှာကျက်တာ မှတ်တာနဲ့လုံလောက်ပါတယ်၊ ရှင့်အတွက်အသေအချာ ပြင်ဆင်ရမယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူမက သူ့အတွက် အချိန်ဇယားကို အမြန်ဆုံးရေးဆွဲပေးလိုက်သည်။ ကိုယ်တိုင်ပင် ဆယ်တန်း

အောင်မြင်ရဲတဲ့စွာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့သလို သူမမှာ နည်းလမ်းတွေက အသင့်။

“ကိုသွန်းအတွက် ကျွန်မ အချိန်ဇယားဆွဲပေးပြီးပြီ၊ တစ်နေ့ကို ခြောက်နာရီ စာကြည့်ရမယ်၊ တစ်ဘာသာကိုအနည်းဆုံး တစ်နာရီကျက်မှတ်လေ့လာရမှာပေါ့၊ ကျွန်မက တစ်နေ့ကို သုံးနာရီအချိန်ပေးမယ်၊ တစ်ဘာသာကို နာရီဝက်ပေါ့၊ မရင့်တာ နှိုင်းပြမယ်၊ စာစစ်မယ် ... ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ နေ့လယ်ဆက်တွေ အချိန်ယူလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါစာမယ်၊ ကိုယ်လိုက်နာမယ်၊ ဒီနှစ်လခွဲသာ ကြိုးစားလိုက်ရင် ဒီတံတိုင်းကြီးကို ကိုယ်ကျော်ဖြတ်နိုင်မပေါ့၊ ကိုယ်သိထား၊ တတ်ထားတာတွေလည်းရှိပါသေးတယ်၊ ကိုယ်လို့ကြိုးစားကြတာပေါ့နော်”

နှစ်ယောက်သား စိတ်ဓာတ်တွေတက်ကြွနေကြစဉ် သွန်းက အခန်းထဲသို့ ကိုကိုကိုယ်တိုင် လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များကို ဘင်ဗန်းလေးနှင့်စည်ပြီး လာပို့ပေးလေ၏။

“ဆွေးနွေးလို့အဆင်ပြေရဲ့လားညီ ... ဒီနှစ်တော့ အောင်အောင်လုပ်ကွာ၊ မင်းမှာအစွမ်းအစတွေ အများကြီးပေါ့၊ သင်္ချာက ခြောက်ဘာသာဆို မင်းက တစ်ဘာသာလောက်တော့ နည်းဆုံးပါစေပေါ့၊ ညီက ... သင်္ချာတော်တယ်ချစ်ရဲ့၊ မင်းအသင်းဖျက်လို့သာ ခုလိုဖြစ်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်ကိုကို ညီ ... ကြိုးစားပါမယ်၊ ဆရာကောင်း

၈၂

ကြယ်စင်ဖူးဝေ

တပည့် ပန်းကောင်းပန်ပြပါမယ်”

သူ့အတိုင်း ပြီးထွေထွေနှင့်ပြောပြီး စားပွဲတင်ပန်းအိုး
နှင်းဆီပွင့်အဝါကြီးကို နားမှာညှပ်ပြလျှင် သုံးယောက်သား ရယ်
သောကြရသည်။

အို ... သူဟာ ... ဘဝရဲ့လူပြက်ကလေးပါပဲလေ။

“ညည်းက ဒါဘာသဘောလဲ ... ဒီအချိန်မှအိမ်ပြန်
တာတာ ဘာသဘောလဲ ကိုချစ်နော် ... ဒီတူမကို တော်တော်
အရေးပေး။ တော်ကြား ဆရာဝန်မဖြစ်ဘဲ မြောင်းထဲရောက်သွား
အိမ်မယ်”

ညဆယ်နာရီအထိ သွန်းကိုစာသင်ပေးပြီး အိမ်သို့ ကိုကို
ကားနှင့် ပြန် ပို့ပေးလေ၏။ အိမ်ရောက် ချိန်ဟာ
ဆယ်နာရီကျော် ပြီပေါ့။

ကိုကိုပြန်သွားသည်နှင့် အန်တီချစ်နှင့်သမီးနှစ်ယောက်
ဆီသို့ပုန်ထကြလေ၏။

“ကိုပြည်ကလည်း ... ဒီဟာမကို အရေးပေးလိုက်တာ
အိမ်မှာဂိုက်ခေါ်သင်တာပဲ။ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့ဆရာမတွေကို ပြည်လို့
ပြက်ကန်းဆန်းအိုးတိုးပြီး ခြောက်ဘာသာဂုဏ်ထူးရတာများ
အထင်ကြီးနေတယ် ... ခိုးချရင်လည်းရတာပဲ”

ကြယ်စင်ပျားဝေ

၈၄

... တစ်လကို (၇)တန်းငါးယောက်ဆီက
... ကိုပြည့်ညီဆီကလည်း တစ်သိန်းလောက်ရမှာဆိုတော့
... တော့ အိမ်စရိတ်အဖြစ်
တစ်လတစ်သိန်းထည့် ... ကျောင်းစရိတ်က တစ်သိန်းဆို
လောက်ပြီ”

ဒေါ်မာလာချစ်နှင့်သမီးများ ခြည်တွန့်တောက်တီးနေကြ
ရာ စကားဝိုင်းထဲသို့ ဦးဘချစ်တစ်ခွန်းမျှဝင်မပြောရဲရှာ။ သို့သော်
လွန်ကဲလာလျှင်တော့ တူမဘက်က ကာကွယ်ရပြန်သည်။

“ကလေးကို ဘာလို့စရိတ်ထည့်ခိုင်းရတာလဲ၊ သူ့ဘာ
သာအဆင်ပြေအောင်နေပါစေ ... အခုဆို အိမ်မှလည်းထမင်း
စားတာမဟုတ်ဘူး ... မနက်ကျတော့လည်း ကျောင်းမှာထမင်း
စားရတယ်၊ ညစာကျတော့လည်း ကိုပြည့်တို့အိမ်က ကျွေးလိုက်
တယ်၊ မင်းတို့အိမ်မှာ အိပ်ရုံပဲအိပ်တာလေ၊ သူ့မမျှာ အခု
အလုပ်များရှာတာ သူ့ဘာသာသုံးပါစေ”

“အောင်မယ် ... အောင်မယ် ရှင်က ဘာမျက်နှာလိုက်
တာလဲ၊ သမီးတွေတောင် လစာ ... တစ်လ ငါးသောင်း
တာ၊ ငါးသောင်းပဲသုံးရတာ၊ ရှင်ရော ... တစ်လတစ်သိန်း
ရတာမဟုတ်လား၊ ရှင့်တူမက တစ်လနှစ်သိန်းရပြီး သူ့ဌေး
သုံးနေမှာတော့ မခံနိုင်ပါဘူး၊ အိမ်စရိတ်ထဲ တစ်သိန်းထည့်
မထည့်ရင်မနေနဲ့ ... ဒါပဲ”

ဒေါ်မာလာချစ်၏မျက်နှာကြီး စူပုပ်ထန်တင်းနေ

ဦးဘချစ်ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“မာလာ ... စကားကိုစဉ်းစားပြောကွာ၊ ဆေးတက္ကသိုလ်
ဆိုတာ ဘယ်လောက်စရိတ်ကြီးတယ်မှတ်သလဲ၊ စာအုပ်တွေက
လည်း ဈေးကြီးတယ် ... သူ့ဘာသာသူ မနည်းစရိတ်ရှာနေရတဲ့
ဩဇာထဲ မင်းက ခေါင်းပုံဝင်ဖြတ်ချင်လို့ရမလား ဒါ ... ငါ
ဘူမအရင်းခေါက်ခေါက်နော် ... နေခွင့်ရှိတယ်”

“အို ... တူမ၊ မကလို့သမီးဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှာအကျိုးမရှိ
အိုကတော့ ဆန်ကုန်မြေလေးပဲ၊ အိမ်လေးတယ် ... နေရာက
အိမ်က တစ်လနှစ်သိန်းတော့မကုန်ပါဘူးတော် ... အိမ်အလုပ်
လည်း ဘာမှမကူ၊ လာပြီးစီးပွားရှာနေတယ်၊ အဲဒီလောက်စီးပွား
သောင်းကျန်းနေတော့ သူ့စာမေးပွဲကရော အောင်ဦးမှာလား”

စကားတွေက ဟိုရောက်သည့်ရောက်နှင့် ဘာမှဦးတည်
မရှိ။ မနာလိုဝ်ခံကိုခြင်းကို အခြေခံသည့်စကားတွေမို့ သူမ
စားထောင်ချင်စိတ်မရှိ။

သူတို့ရှေ့မှဖြတ်ကာ ကိုယ့်အခန်းသို့သွားဖို့ ခေါင်းလေး
နဲ့ နေရာမှထလျှင် ဒေါ်မာလာချစ် ဒေါ်သူပုန်ထလေသည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါစကားပြောလို့မပြီးသေးဘူး၊ ဒါ
ဘာမန့်လုပ်တာလား၊ လူကဖြင့် လက်မလောက်ရယ်၊ ဘာ
ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး၊ လူပါးကဝလိုက်တာ ... ပြန်ထိုင်၊
လည်း ... ချပုန်ထိုင်၊ အိမ်စရိတ်ထဲ ငွေတစ်သိန်းထည့်မှာလား
ထည့်ဘူးလား၊ ဒါပဲပြော ... ”

ဒေါ်မာသာချစ် ပွဲကြမ်းနေလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင် ဘာပြော
ရမှန်း...။ သေပေးလိုက်သည့် ရွှေနှစ်ကျပ်သားလည်း သူပဲ
ယူထားလိုက်ပြီ။ ယခု တစ်လနှစ်သိန်းဆိုတာလည်း သေချာ
သည့်ဝင်ငွေမဟုတ်။ အစိုးရလစားမဟုတ်။ ပြီး ... ကိုယ့်
အတွက် ကျောင်းစရိတ်ထားရမည် မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်အား
ကိုယ်ကိုးရမည့်ဘဝမှာ။

“လစာက လကုန်မှရမှာပါအန်တီရယ် ... ကျောင်းသား
တွေကလည်း မမြဲပါဘူး။ နောက်ပြီး ... ချစ်ကျောင်းမှာဝယ်ရ
မည့်စာအုပ်တွေ အများကြီးပဲ”

“တော် ... တော် နင် ... ကိုယ့်မိဘမဟုတ်တော့
လုပ်မကျွေးချင်ဘူးမဟုတ်လား။ အိမ်မှာဘာမှလည်းကူညီဖော်
မရ၊ ဘာမှအကျိုးမရှိတဲ့ နင့်ကို မွေးနေ့လို့အပိုပဲ၊ မနက်ဖြန်က
စပြီး အဆောင်ရှာပေတော့၊ ညည်းက အစွမ်းအစရှိပါတယ်အေ
ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ကိုယ် ကျောင်းတက်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပဲ ...
သွားတော့”

“အန် ... အန်တီ ... ”

“စကားမရည်နဲ့ နင့်စိတ်ကိုငါစမ်းကြည့်တာ၊ နင့်စိတ်
ကမှ တို့အပေါ်မကောင်းတော့ ငါကလည်း မကောင်းနိုင်တော့
ဘူး ... ညည်း ... အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းဖို့အတွက် ငါတို့သား
အမိတွေ မြေစာပင်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ... ပခုံးနဲ့ထမ်းမတင်နိုင်
ဘူး”

နောက်ဆုံးအပြစ်ရှာသည့် ဝံပုလွေရှေ့မှ ချစ်ကျွမ်းဝင်
ချက်ရည်စက်လက်နှင့် ထွက်ခဲ့ရပါသည်။

အချိန်ဇယားအလိုက် ရှင်းလင်းပြောပြသည့်အပြင် စာကိုအယ်လိုရအောင်ကျက်ရမည်ဆိုသည့် သော့ချက်နှင့်သူမကိုယ်တိုင် သင်ပြပေးသည်ကြောင့် သွန်းစာကျက်ရတာလွယ်ကူပါသည်။

ပင်ကိုယ်ဉာဏ်ကလည်း အညံ့စားမဟုတ်။ ယခုဆို အပေါင်းအသင်းများနှင့် နိုက်ကလပ်တက်တာ၊ လျှောက်လည်တာ၊ မော်ဒယ်သင်တန်းတက်တာ၊ ရှိုးပွဲကြည့်တာမျိုးတွေ မလုပ်တော့ဖို့ သွန်းဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

စာသင်နေသည့်ကြားမှ သူမဟန်းဖုန်းက အသံမြည်နေလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင် သူကိုမျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်မြဲ။

“ကိုသွန်း ... ဒီစာသင်ချိန် စာကျက်ချိန်လေးမှာ ဖုန်းပိတ်မထားနိုင်ဘူးလား။ အရေးတကြီးအလုပ်ကိစ္စ၊ အရေးတကြီးသတင်းလည်းမရှိနိုင်ဘူး ... အလကား အိရော ... အိရောကိစ္စတွေ ... ”

ပါးကလေးဖောင်းဖောင်းမှာ နှုတ်ခမ်းရဲရဲစိုစိုလေးတွေ ဆင်းတင်းစေပြီး သူမကန့်ကွက်လျှင် သူမပိတ်ပြီးနာရီ ဖြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ချယ် ... ကျွန်တော်ဖုန်းပိတ်ထားပါမယ် ဆင်ဗျာ။”

သူမကလေးထံမှ မျက်စောင်းတစ်ခုက ဒိုင်ခနဲ ထိုမျက်စောင်းလေးကိုပိုက်ပြီး သွန်း - စာထဲမှာစိတ်ဝင်စားနေပြန်ပါသည်။

သည်နေ့ သူမကလေး ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ မျက်နှာလန်းဘူး။ ညှိုးငယ်သည့်မျက်နှာလေးနှင့်ပင်။ စာတွေကိုသင်ကြားပေး။ ကူကျက်ပေးနေလိုက်တာ သိသိသာသာ။

အရိပ်ကြည့်နေသူဖို့ သွန်း ... ရိပ်မိပါသည်။ ဆယ်စီထိုးလို့ စာကျက်ချိန်ပြီးဆုံးသွားတော့ သွန်းမနေသာ။

“ချယ် ... ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေသလဲဟင်၊ ဘာတွေ ဆင်မပြေဘူးလဲ၊ သက်ပြင်းချလိုက်၊ မျက်ရည်ဝဲလိုက်နဲ့”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မပြန်တော့မယ်၊ ရှင်စာဆတ် ကျက်တော့လေ”

“မကျက်ဘူး ချယ်ပြောပြ၊ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာပြောပြ၊ ဒီနေ့ ကိုကို ညှော်ခွဲတစ်ခုကို အရေးပေါ်သွားနေရတယ်၊ ကိုယ်ထိတ်ပို့ပေးရမှာ”

သွန်းမှာ လူငယ်ပီပီ ဇွတ်တရွတ်နေပြန်နေလျှင် ချစ်သွန်းဝင် စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ မပြောချင်ပါဘူး။ သူမရဲ့မှာလည်း

မျက်ရည်တူရင်း

... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ၊ ရှင့်တာဝန်က
... ကိုယ်တို့အားပြီး ဘဝကိုအောင်မြင်ဖို့ပဲ”

“ဟာကွာ ...”

“ခွမ်း ...”

သူ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုးကို စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် ဆွဲယူ
ပစ်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါ ... ကိုယ့်ကို လူရာမသွင်းတာပဲ။
ကိုယ့်ကိုကလေးလို့ သဘောထားလိုက်တာပဲ။

“ဘာလဲ ... ကိုကွာကုမ မင်းအခက်အခဲတွေ ပြောပြ
မလို့လား။ ကိုယ်လည်းလူပါ ချစ်ကျွမ်းဝင်၊ မင်းကိစ္စတွေ အား
လုံးကို စိတ်ဝင်စားပါတယ် ... သိခွင့်ပေးပါ၊ ငါ့ကိုဖြေရှင်းခွင့်
ပေးပါ ချစ်ကျွမ်းဝင်”

သူ့အပြုအမူကို ကြောင်ကြောင်လေးငေးကြည့်ပြီး သူ့
ထိတ်လန့်နေစဉ် ... အခန်းထဲသို့ ဒေါ်သွန်းသက်မာအပြေး
ရောက်လာခဲ့သည်။

“သား ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းမှပေါ့
ကွယ် ... ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို မင်းဘာလုပ်လိုက်တာလဲဟင် ...
ခက်တာပဲကွယ်၊ သား ... ဂိုက်လဲချင်သလားပြော၊ စာမေးခွဲ
ကတော့ အောင်မှဖြစ်မှာနော်”

သားအငယ်လေးမို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ချစ်နေသမျှ
ဒေါ်သွန်းသက်မာ အစိုးရိမ်ပိုနေ၏။

“ဟာ ... မေမေကလည်း ဘာမှမသိဘဲ ရမ်းပြောနေ
တာပဲ ... သားက ချယ်ကိုစိတ်ဆိုးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းအိုးကွဲ
တာက သတ်သတ်ပါ။ သားချယ်နဲ့သင်ရတာ အဆင်ပြေပါတယ်၊
နစ်အောင်ကိုအောင်မှာ ... စိတ်ချ၊ ဂုဏ်ထူးတောင်ပါလိုက်ဦး
မယ်၊ ကဲ ... မေမေ ... စိတ်ချမ်းသာအောင်နော်၊ သားချယ်
ကိုလိုက်ဖို့လိုက်ဦးမယ်၊ ကိုကို ဒီနေ့ညွှတ်ခွဲတင်ခုသွားရတယ်၊
ပြန်မရောက်သေးဘူး”

“အေး ... အေး ... အိမ်ကိုလည်း ခြောင်ခြောင်ဖြန်
နော်၊ ခါတိုင်းလို နိုက်ကလပ်တွေ ဘာတွေ လျှောက်သွားနေ
ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... သား ခါတိုင်းလိုမဟုတ်တော့ပါဘူး”
ကြောင်ငေးငေးဖြစ်နေသည့် ချစ်ကျွမ်းဝင်၏ရှေ့မှ သွန်း
သတ်ခဲ့သည်။ ကားတံခါးကို အသင့်ခွင့်ပေးပြီးချိန်တွင် ချစ်ကျွမ်း
ဝင် သူ့အနားသို့ရောက်လာ၏။

သူ ... ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင်မောင်းထွက်လာခဲ့
သည်။ ကားမောင်းကြမ်းလို့လည်း ချစ်ကျွမ်းဝင် သူ့ကိုမထားသိ
သွားလည်း အေးတာပဲ။

“ချစ် ...”

“ရှင် ...”

သူမ အိမ်ပြန်ရမှာ စိတ်ဆင်းရဲနေမိစဉ် သွန်းခေါ်သံ
ကြောင့် လန့်သွား၏။ ချစ်ဆိုပါလား။

“ဘာတွေစိတ်ညစ်နေသလဲပြော ... မပြောရင် ကိုယ် အိပ်ပြန်ဦးမလား”

“ဟာ ... ကိုသွန်းကလည်း ပြောတော့ရော ကိုသွန်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး”

“အဲဒီအပြောကိုပဲ မကြိုက်တာ၊ ကိုယ်ယောက်ျားပါ။ အားလုံးတတ်နိုင်တယ်၊ ဘာလဲ ချစ် ကိုယ့်ကိုမယုံဘူးလား အားမကိုးဘူးလား”

“ကိုသွန်းစကားတွေ ဖောင်းဖြစ်ကုန်ပြီ ... ကိုသွန်းနဲ့ ကျွန်မရဲ့ဆက်ဆံရေးက ဒီအထိမလိုဘူး၊ ယုံကြည်တာ၊ အားကိုး တာတွေမပါဘူး၊ ကိုသွန်း ... စိတ်လျော့ပါ၊ ကျောင်းသားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိရ”

သူမပြောပုံက သူ့ကိုလူရာမသွင်းဘဲ သူမာနကိုလာပြီး နှိုးဆွသည်ဟု သွန်းခံစားရလျှင် လူငယ်စိတ်ဖြင့် သူကားကိုလမ်း ဘေးသို့ ထိုးရပ်ပစ်၏။

“ဘာပြောတယ် ... ချစ်၊ ကိုယ့်ကိုပြန်ပြောစမ်းပါဦး ကိုယ်တို့ဆက်ဆံရေးက ဘာမှမလိုဘူး ဟုတ်လား”

သူမ ဘာမှားသွားလို့လဲ။ ပါးစပ်လေးပွင့်ကာ သွန်းကို မော့ကြည့်မိလျှင် ... သွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ချ သွင်းလိုက်သည်။

“လိုတယ် ... အားလုံးလိုတယ်၊ ချစ်အတွက် ကိုယ် အားလုံးစွမ်းဆောင်ပေးချင်တယ်၊ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား”

“ဟာ ... ကိုသွန်း ...”

သွန်းကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင် ထိတ်လန့် နေမိသည်။ ကိုပြည် ... သူမကို သံယောဇဉ်ကြီးတာ သိထား အည်မို့ ကိုသွန်းကို သူမထိတ်လန့်ပါသည်။

ငါ့အတွက်နဲ့ ညီအစ်ကိုတွေသတ်ကုန်ကြတော့မှာပဲ။ ငါ အယ်လို ဆက်လုပ်ရပါမလဲ။

“ချစ်ရယ် ... ကိုယ် ဒီလောက်ကြီးစာမဟာ ဘယ်သူ အတွက်လို့ထင်သလဲဟင်။ ကိုယ် ... အခုလို့ချင်လာပြီ၊ ကြီးစားပြီး ဘဝကို ခိုင်မာအောင် ရပ်တည်ချင်လာပြီလား”

“ကောင်းပါတယ် ... အဲဒါကောင်းသောလက္ခဏာပဲ၊ ခဲပါ ... ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့ပါတော့၊ ကိုသွန်း ... ကံဆိုးရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုနေရတယ်ဆိုတာပါ မြင်ရပါလိမ့်မယ်”

သူမ၏တောင်းပန်မှုကြောင့် သွန်းလေပြည် ကားဆက် ဆောင်းပြီး အိမ်ရောက်အောင် ပို့ပေးလိုက်သည်။ အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်သည်နှင့် ဒေါ်မာလာချစ်၏ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးက ဆီကြို နေပြီး ... ချစ်ကျွမ်းဝင်၏ ပစ္စည်းပစ္စယလေးများကိုလည်း အိမ် ဆက်ဝသို့ ထုတ်ထားလေ၏။

“နင်သိပ်ပြီး တော်နေတယ်လေ၊ ကြိုက်တဲ့အဆောင်မှာ ဘာသွားနေပေတော့၊ ကံကောင်းရင် တိုက်ထိတောင်ချက် သွားချင်သွားဦးမယ်”

“ဒီမိန်းမတော့ခက်နေပြီ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

... နှစ်ဝင်တားတော့ ဦးလေးကိုပါ ရမ်းနေသည်။
 “... အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားချင်လို့လား”
 အခြေအနေတွေကို သွန်းလေပြည် ကောင်းစွာသိလိုက်လေ
 ချစ်ကလေးဝင်ကတော့ မျက်ရည်ပစ်မကျတော့ဘဲ ကားပေါ်
 တည်ငြိမ်စွာဆင်းလိုက်သည်။
 “ကဲ ... ရှင်သွားတော့လေ”
 “ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်းကိုတစ်ခုခုလုပ်ပေးရဦး
 မယ်”
 “နေ့စမ်းပါရှင် ... သူတို့က ကျွန်မကိုလမ်းဘေးရောက်
 စေချင်နေတာ၊ မြောင်းထဲရောက်မှကျေနပ်မှာ၊ သူတို့ကျေနပ်
 အောင် လမ်းဘေးမှာ တစ်ညနေလိုက်မယ်”
 “ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကဲ ... ကားပေါ်ပြန်တက်စမ်း
 ကိုယ်တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးမှာပေါ့ ... သူတို့ရောက်စေချင်တိုင်း
 ရောက်ရမှာလား၊ စိတ်ကူးကလည်း လွဲလိုက်တာ”
 သွန်း ... သူမကို ကားပေါ်သို့ပြန်တက်စေပြီး သူမ
 ပစ္စည်းထုပ်လေးများကိုလည်း ကားပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။
 ဒေါ်မာလာချစ်ကတော့ ခါးထောက်ပြီးကြည့်နေဆဲ။
 ဘာချစ်မှာ ပျာယာခတ်၍ နေလေသည်။
 “သား ... အန်ကယ်တူမလေးကိုကြည့်ရှုထိန်းထားလိုက်
 ပါဦးကွာ၊ မနက်ဖြန်ကျ ... အန်ကယ် အဆောင်တစ်ခုခုလို
 ငှားပေးပါမယ်၊ ဒီမိန်းမတော့ လုံးဝစိတ်ကုန်ပြီ ... တော်တော်

သူစိတ်မရှိတဲ့မိန်းမ၊ သမီးချင်းမစာနာတဲ့မိန်းမ”
 အသံကျယ်ကျယ်မပြောရဲ၍ အသံတိုးတိုးနှင့်ရေရွတ်နေ
 သည့် ဦးဘချစ်ကို ကျောခိုင်းပြီး ချစ်ကလေးဝင် သွန်းနောက်သို့
 ငြိန်ပါလာခဲ့ရသည်။
 ကိုကိုသာရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊ သူမအတွက်
 အရာရာဖန်ဆင်းပေးနေသည့် ကိုကိုညှင်းလေးပြည်သည် သည်နေ
 အလုပ်တွေများနေသည်။
 ချစ်ကလေးဝင် မျက်ရည်ပါးပါးစီးကျနေသော မိမိကို
 မိအောင် ထိန်းထားသည်။ ဒီလောက်ထောင် မနာလိုစိတ်ပြင်း
 သွန်းမကြီးရဲ့ရှေ့မှာ ငါဘယ်တော့မှ မကျဆုံးစေချင်ဘူး၊ နှမ
 ဆောက်ဘူး။ ဘဝကို မရရအောင် ရင်ဆိုင်အနိုင်ယူမယ်။
 “ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အရပ်ဆိုးအောင် နှင်ချတာလဲ
 ဆည်းနည်းတော့ နို့တစ်(၈)ပေးဖို့ကောင်းတယ်”
 “မနွေကပေးတယ်လေ၊ ဒီနေ့ဆင်းပေးတဲ့ ... တစ်ခုကို
 အတွင်း အဆောင်ရှာလို့မရဘူး”
 သူမအသံတွေ နာကျင်အက်ကွဲလွန်းလို့ ဝမ်းခြေ
 “ဒါ ... ကိုယ့်ကိုဖွင့်ပြောရင် ဒီလောက်အရပ်ဆိုးတွေဘူး
 အစောကတည်းက ပြောပါ ပြောပါ တောင်မန့်နေခဲ့တာ
 ဆင်ခါင်းမမာသင့်တာ မာခဲ့လို့ ... ကဲဒီလေ ချစ်တော့
 နှိပ်သုငယ်ချင်းမတစ်ယောက်အိမ်ပို့ခဲ့မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျ တစ်
 နေ့စီစဉ်ပေးမယ်၊ မင်းမှာရော သူငယ်ချင်းတွေ မရှိဘူးလား”

... ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကောင်းကောင်း

“ဒါဆို ကိုယ်စီစဉ်တာနာခံ”

“ဟုတ် ... ကျွန်မဘဝအတွက် လုံခြုံမှုရှိမယ်ဆိုရင် စိတ်ပေါ့ ... အဲဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားမရှိဘူးမဟုတ်လား”

“ဖအေ အစ်ကိုတော့ရှိမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ယောက်ျားတွေရှိတဲ့အိမ်ဆို ကျွန်မကြောက်တယ် ...”

သူမ၏အပြောက ထူးဆန်းနေလျှင် သွန်း မျက်လုံးပြုံးနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ယောက်ျားတိုင်းမဆိုးပါဘူး၊ ဒါဆို ကိုယ်တို့အိမ်ရော မင်း ... မကြောက်ဘူးလား၊ ယောက်ျားချည်းပဲလေကိုကိုရယ်၊ ဖေဖေရယ်၊ တို့ရယ် မိန်းမဆိုလို့ မေမေပဲရှိတယ်”

“ကျွန်မ ငယ်ငယ်က ...”

ဆိုပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင်၏ အသံနစ်နစ်သွားလျှင် သွန်း အရမ်းစိုးရိမ်သွားမိသွားသည်။ ဘုရားရေ သူမငယ်ငယ်က ဘာဖြစ်ဖူးလို့လဲ၊ အနိုင်ကျင့်ခံရဖူးလို့လား။

သူမဆက်ပြောမည့်စကားကို သူထိတ်လန့်စွာမျှော်နေမိမယ့် ကြားလည်းမကြားရဲ။ သူကလေးကို ... အနာတရတွေက စေချင်သည်။

ချစ်ကျွမ်းဝင် စိတ်ကိုတင်းပြီးပြောချပစ်လိုက်၏။

“ကျွန်မ ငယ်ငယ်က ... ငယ်ဆို လေးတန်းတုန်းကပေါ့ အိမ်နားကယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက် မေမေမူးလဲလို့ဆိုပြီး ကျွန်မ ဆျောင်းကိုလာခေါ်တယ် ...”

သူ ဘုရားတပြီးဇာတ်လမ်းကိုဆက်နားထောင်ရသည်။

“ဆရာမတွေ မသိဘူး၊ ကျောင်းမှန်စားဆင်းချိန်ကြီးလေ၊ ကျွန်မလည်း မေမေအတွက် စိုးရိမ်ပြီး သူတို့နှောက်လိုက်သွားတယ်”

“နောက်တော့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးဆီ ခေါ်သွားပြီး၊ မေမေ အဲဒီအိမ်ထဲမှာလိုပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မ သူ့ဆရာဘူး၊ မေမေက အဲဒီအိမ်ကို ဘာလို့ရောက်ရမှာလဲ ဒါနဲ့ သူတို့ လက်ထဲကရုန်းပြီး ကျောင်းကိုပြန်ပြေးတာပေါ့၊ ထင်တာ သူတွေနဲ့မို့ ... သူတို့ပြန်မဖမ်းရဲတော့ဘူး၊ မေမေသိတော့ ငိုပြီး ကျွန်မကိုဖက်ထားလိုက်တာ၊ အဲဒီကတည်းက ကျွန်မယောက်ျားတွေကို အရမ်းကြောက်သွားခဲ့တယ်၊ လူဆို၊ လူကောင်း ခွဲထုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မကို ယောက်ျားတွေမရှိတဲ့အိမ်ပို့ပေးတော်ပါသေးရဲ့၊ သွန်း ... သူမ ဇာတ်လမ်းဆုံးမှ သတ်ပြင်းနိုင်တော့သည်။

နောက်တော့ ... သူ၊ ဟန်းဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး အိမ်သို့ဆက်သွယ်လိုက်၏။

“ဖေဖေ ... မေမေရော အနားမှာရှိလား၊ နှစ်ယောက်လုံးကို ဘာပြောစရာရှိလို့”

“ဟေ့ ... သား ... ဖေဖေရော မေမေရော အနားမှာ နိမ့်ထား သား အခုဘယ်မှာလဲ၊ နိမ့်ကလပ်ရောက်နေပြီလား”

“တာ ... မေကြီးကလည်း ကြိုကြိုဖန်ဖန် သားပြောတာ သေသေချာချာနားထောင်စမ်းပါ။ သားရဲ့တီချယ်ကိုလေ သူ့အိမ်က အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ဆိုပြီး အိမ်ကနင်ချတယ်”

“ဟေ့ ... ဦးဘချစ်ကလား ... သားကိုသင်ပေးနေတာ သိရဲ့ကွယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ သူမိန်းမကြီးက နင်ချတာ၊ သိတယ် မို့လား ဖေဖေ၊ မနာလိုတာလေ ... ဂျက်လက်စီဝင်တာ၊ သူ တစ်ပါးကောင်းစားတာကို မလိုတာ၊ အခု သားတီချယ်ကို အိမ်ခေါ်လာခဲ့မယ် ... လောလောဆယ် အဆောင်ရှာမရသေးဘူး နောက်ပြီး သူ့သာအိမ်မှာရှိမယ်ဆိုရင် သားအတွက်ပိုပြီး တာဝန်ယူနိုင်မှာပဲ၊ ည(၁၂)နာရီလောက်အထိ စာအတူကျက်နိုင်တာပေါ့”

“အင်း ... လောလောဆယ်တော့ ခေါ်ခဲ့ပါ သားရယ်၊ သူ့မမျှာ အားကိုးမှမရှိဘဲကိုး၊ ပြီးမှ ... တစ်နေရာရာမှာ စိတ်ပေးကြတာပေါ့ကွယ်”

“အိုကေ ... ဖေကြီး၊ ဒါဆို သားခေါ်လာခဲ့တော့မယ်နော်၊ ကျေးဇူးပဲဖေကြီးရေ ... ရွတ်”

လက်ထဲမှဖုန်းကို ရွတ်ခနဲပိတ်နမ်းပစ်တော့ ဟိုဘက်က ဖေဖေနှင့်မေမေက ရယ်မောသလို၊ သည်ဘက်က ချစ်ကျွမ်း

သည်း ပြုံးမိသည်။ သူ သိပ်ချွဲတတ်တာပဲ၊ ကိုပြည်က တည်ကြည်သလောက် သူကချွဲလွန်းတယ်။ အငယ်ဆုံးမို့ဖြစ်မည်။

“ခေါ်ခဲ့တဲ့ ဖေကြီးက ... သွားကြစို့”

ပြီးနေသည့် သူ့မျက်နှာလေးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပြစ်ကင်းစင်ဆုံး၊ အချောဆုံးပါပဲ။ ချစ်ကျွမ်းဝင် ချစ်လွှာချလိုက်ပြီး အိမ်ကိုယ် အံ့သြနေမိသည်။

သူ့ချောတာနဲ့ ငါ့ရင်တွေခုန်ချင်ပြီလား၊ ဒီထောက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝထဲမှာ ငါ ... ရင်မခုန်သင့်ပါဘူး။

မကြာမီ ... သူမတို့ သွန်းတို့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။ လှပခမ်းနားလွန်းသည့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့ချောမွေ့သွေးဖေနှင့်မေမေ ဆီးကြိုနေခဲ့တော့ ... သူမ အားတက်ရသည်။ သူတို့အိမ်သားတွေဟာ လူတစ်ဖက်သားကို ကြင်နာတတ်ကြရသည်။

သို့သော်ကမ္ဘာဦးအစကတည်းကတည်ရှိခဲ့သည့် “အလွှာ” ဆိုတာကို ချစ်ကျွမ်းဝင် မေ့ထားလို့မရ။ သာမန်အားဖြင့် သဘောကောင်းနိုင်ပေမယ့် သားတွေနှင့်ပတ်သက်လာလျှင်တော့ သူတွေဟာ သဘောကောင်းနိုင်မည်မထင်။

“လာ ... ချစ်ကျွမ်းဝင် မောင်ဘချစ်က ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် နိုင်ဘူးနော် ... ဒီတစ်ညအိမ်မှာနေလိုက် ... မနက်ကမ္ဘာပေါ်မှာ နိမ့်ကလပ်ကလပ်တိုက်ခန်းတစ်ခုအားနေတာရှိတယ်၊ အဲဒီမှာသွားနေလိုက် ... အိမ်မှာခေါ်ထားချင်ပေမယ့် ... သားတွေနဲ့ဆိုတော့

သင်္ခါနယ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ် ... ချစ် အများကြီးကျေးဇူးတင်
သိတယ် ခုလိုအားငယ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မအတွက် စာနာ
စိဉ့်ပေးလို့ အန်ကယ်တို့မိသားစုကို အရမ်းကြည်ညိုမိပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွယ် ... သားချင်း၊ သမီးချင်းစာနာနိုင်စွမ်း
တယ်၊ အန်ကယ်တို့မှာလည်း သားသမီးတွေနဲ့ပဲ”

“လာ ... သမီး ... ”

ဒေါ်သွန်းသက်မာက အောက်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခုသို့ခေါ်
သွားပြီး နေရာချပေးခဲ့သည်။

အခန်းလေးမှာ ခုတင်၊ ဗီဒီသေးသေးတစ်လုံး၊ စားခွက်
ကုလားထိုင်တို့နှင့် ပြည့်စုံပေသည်။

“ဒါ ... မနှစ်က အန်တီတူမလေးလာနေသွားတဲ့အခန်း
ပဲ ... သူ ဒီခိုင်းပညာလာသင်သွားတာလေ”

“ဪ ... ခု ပြန်သွားတာလားဟင်၊ သူ့ရှိရင်ကောင်း
မှာမဲ့နော် ... အဖော်ရတာပေါ့”

ချစ်ကျွမ်းဝင် အဖော်ငတ်စွာပြောပြမိလျှင် ဒေါ်သွန်းသက်
မာ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးနှင့် တားလေသည်။

“အမလေး ... အမလေး ရမ်းမပြောပါနဲ့သမီးရယ်
အန်တီတူမလေး ... ခင်နှင်းသက်မေမှာ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ
သောက်သေသွားရတာ ... ”

“ရှင် ... ”

ချစ်ကျွမ်းဝင် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားပြီး နေရာမှ ဆုတ်ခနဲ
သရုပ်မိသည့်အထိ ကြောက်လန့်သွား၏။

“ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့ကွယ်၊ အန်တီတူမလေးဆိုပေမယ့်
နှစ်ဝမ်းကွဲပါ၊ ကောင်မလေးက ကျုပ်မပြည့်စွာဘူးလားမသိဘူး၊
ဘာအကြောင်းမှမရှိဘဲ ဆေးသောက်သေသွားတာ၊ အန်တီ
ဆိုတာတွေ၊ ဘာတွေရွတ်ပေး၊ ဆွမ်းသွတ်ပေးပြီးပါပြီ က ...
နိတ်ချလက်ချသာ အိပ်ပေတော့”

ဒေါ်သွန်းသက်မာထွက်သွားတော့ ညဆယ့်တစ်နာရီထိုး
ဆပြီ၊ ချစ်ကျွမ်းဝင်မှာ စောစောက ကြည်နူးနေမိသမျှ ခင်နှင်း
သက်ဆိုသည့် မိန်းကလေး ဒီအခန်းထဲမှာ ဆေးသောက်သေသွား
သည်ဆိုသည့်အတွက် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထမိသည်။

အတွေးတွေကလည်း လားပေါင်းများစွာ။

ယောက်ျားတွေဟာ လူကောင်း၊ လူဆိုးခွဲလို့ရတာမဟုတ်
ဘူး၊ ခင်နှင်းသက်ဟာ အန်တီတူမဆိုပေမယ့် နှစ်ဝမ်းလောက်
တဲ့သတဲ့။

အန်ကယ်နဲ့ကိုပြည်တို့ညီအစ်ကို၊ ယောက်ျား(၃)ယောက်ထဲ
တစ်ယောက်ယောက်ကြောင့် အရှက်နဲ့အသက်ကိုလဲသွား
ခဲ့တာလား။

ဆေးသောက်သေသည်ဆိုတော့ မသက်မသာသေရရှာမှာ
ပဲ ယခုပင် ... သူမ နှာခေါင်းထဲမှာ ညှိစိုစို အနံ့တစ်ခုရတာ
မလိုလို ခံစားလာရသည်။

သူ ... ဦးဒါနီရောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

တောင်အနီ၊ ခေါင်းအုံးအနီ၊ မွေ့ရာခင်းနီနီ၊ ခြင်ထောင်တွေ
အနီရောင်တွေ။

တောင်အနီ၊ ခေါင်းအုံးအနီ၊ မွေ့ရာခင်းနီနီ၊ ခြင်ထောင်တွေ
အနီရောင်။

သွေးတွေပေးနေသည့်အခန်းထဲမှာ ပိတ်လျှောင့်ခံနေရသလို
သူမ ခံစားလာရလျှင် အခန်းထဲမှာ သူမ စော့ချွေးပြန်နေတော့
သည်။

ဘုရား ... ဘုရား ခင်နှင်းသက်ဟာ ကျွတ်မှကျွတ်ခွဲ
လာ။

သူ့အခန်းကိုများ စွဲလမ်းနေသလား။

အခန်းထဲမှာ ကိုယ့်ပစ္စည်းထုပ်လေးတွေ ဘေးချပြီး ချစ်
ကျွမ်းဝင် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေမိပါသည်။ ခုတင်
ဘက်သို့ လှမ်းမကြည့်ရဲ။ မျက်စိထဲမှာ သွေးတွေပွက်ပွက်လျှံနေ
သလိုလို။

အမလေး ... ငါ ... ဒီညကို ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ရမှာ
လဲ။

အိမ်မှာ ကိုကိုလည်း ပြန်မရောက်သေးဘူး။

လူတွေအားလုံး အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ကြတယ်။ အောက်
ထပ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်းရှယ်။ အိမ်ဖော်တွေက တန်းလွှာ
မှာ အိပ်ကြတယ်တဲ့။

သူမတစ်ယောက်တည်း မျိုးစုံတွေးပြီး ကြောက်လန့်နေမိ
တဲ့ တစ်အိမ်လုံး မှောင်ကျသွားခဲ့ပြီး သူမ၏အခန်းတံခါးတွန်းဖွင့်
သံကို နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရင်း ချစ်ကျွမ်းဝင် သတိလစ်သွား
ဆဲတော့သည်။

မိသားစုနေလေလျှင် ကိုကိုက ... သူမ၏ကျောလေးကို ယုယစွာ ပွတ်ပေးနေခဲ့သည်။

“ဘာတွေ ဒီလောက်ကြောက်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခုလို ရောက်နေရတာလဲ”

“ကိုကိုကရော ဘာလို့ ဒီနေ့ပျောက်နေရတာလဲ ... ကိုကိုတစ်နေ့မရှိတာနဲ့ ချစ်ဘဝကြီးပျက်တော့မလို့ ချစ်ကမ္ဘာကြီး ပျက်တော့မလို့ သိရဲ့လား”

“အဲမယ် ... မယ် ... ကိုယ့်စကားကိုယ်တောင်မှားလည် ခဲ့လားကွာ၊ ချစ် ... အရမ်းကြီးကျယ်တာပဲ၊ ခုကိုယ်တို့စကား တွေ အဆင့်ကျော်ကုန်ပြီ သိရဲ့လား ... အဲဒါ ချစ်သူတွေပြော တဲ့စကား ... ”

သူ ပြီးစစ်နှင့် သူမကို ငုံ့မွှေးရင်း ကျီစယ်လျှင် ချစ်တွင်း ဝင် အလန့်တကြားနှင့် သူရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ တကယ် ချစ် ... ထင်တာက ကိုကိုဟာ ချစ်ရဲ့ကိုကို၊ မဟာရံတံတိုင်းကြီး ချစ်အတွက်ဆို လိုတာတွေအားလုံး ဖြေရှင်းပေးမယ့်ကိုကိုလို့ ယူဆထားမိပြီး ကိုကိုကို ချွေနှံ့မိတာပါ”

“အင်းလေ ... အဲလို ချွေနှံ့ဖို့အတွက် ကိုကိုက မင်ဆန်မှ ဘာမှမတော်ဘဲ၊ မင်းမှာ ချွေခွင့်ပါမစ်မရှိဘူး ... မချွေနှံ့”

“ရှင် ... ”
ကိုကိုတကယ်ပြောနေတာလား။ ချစ်ကျွမ်းဝင် သူတို့ နှစ်

“အင့် ... အင်း ... ”

“ချစ် ... သတိရပြီလား၊ သတိရပြီလား”

သူမ သတိရလာသည့်အခါ သူမကို ကိုကိုက ပွေ့ထားပြီး အခန်းထဲမှာ မီးတွေပြန်လင်းနေတော့သည်။

“ကိုကို”

မျက်ရည်များနှင့်သူမ ... သူ့ကိုအားကိုးတကြီးခေါ်လိုက်ပြီး သူရင်ခွင်ထဲမှာ သူ့ကိုဖက်ထားမိလျှင် ကိုကိုက ကြင်နာစွာ ပြုံးပြအားပေးခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြောက်နေရတာလဲ ကလေးရယ်၊ ကိုကို ... ပြန်လာလို့သာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် တစ်ယောက်တည်း သတိလစ်ပြီး ရှော့ဖြစ်နေမှာ၊ အသက်တောင်သေရင်သေမှာ”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုကိုကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်၊ မပွင့်တပွင့် အသံလေးနှင့် သူမ သူရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ

ဝေစွာလေကြည့်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်၊ ချောမောလှသည်ကိုကိုတာ သူမကို တောသူမလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ဆောင်တော့ပြီလား။

ကိုကိုချောပုံက တစ်မျိုး။ ကိုသွန်းချောပုံကတစ်မျိုး။ စံပယ်နှင့်နှင်းဆီလို တစ်မျိုးစီချောသည့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သူမခင်တွယ်ပါသည်။

အခင်တွယ်ဆုံးကတော့ ကိုကိုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ယခုလို မချွေ့ဆိုပြီး ပြောင်းဟန်တားလာသည့်အခါ ချစ်ကျွမ်းဝင်မျက်ရည် ဝဲအောင် ဝမ်းနည်းရပါသည်။

“ဟုတ် ... နောက်မချွေ့တော့ပါဘူး။ ကိုကို ... ကဲ ကိုကို သွားလေ ... ချစ် အိပ်တော့မယ်”

ပြောပြီး အနီရောင်ခြင်ထောင်ကို သွားဖြတ်၊ အနီရောင်စောင်နှင့်ခေါင်းအုံး၊ အိပ်ရာခင်းတွေကိုပါ လျှောက်သိမ်းနေသည့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ညှင်းလေပြည်နောက်ဘက်မှ အပြီးနှင့်ကြည့်နေမိသည်။

စလို့စမှန်းမသိသည့် ကောင်မလေး။

ဘာလို့စောင်တွေ၊ အိပ်ရာတွေသိမ်းနေပါလိမ့်။ သူ ... ဧည့်ခံပွဲမှအပြန် ဒီအခန်းထဲမှ အော်သံကြားလိုက်ကြည့်တော့ သူမကို သတိလစ်လျက်သားလေး တွေ့ရတာဖြစ်ပါသည်။

သူမှာစိတ်ပူလိုက်ရတာ အရမ်းပါပင်။ သူမရှိလို့ ကောင်မလေး မပြန်ရတာလား။ သို့သော် ... အထုပ်တွေပါ တွေ့ရ

သည့်အတွက် သူမ၏ အနီတီဒေါ်မာလာချစ်က မနာလိုစိတ်များနှင့် နှင်ချလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သူမခင်မိရသည်။

သူ ကလေးကိုပြေးပွေ့ပြီး သတိပြန်ရလာအောင် ပြုစုပေးရင်း ကိုယ့်သံယောဇဉ်တွေကို သူမခင်မိသိမိတော့သည်။

အတွေးနှင့်သူကလေး လုပ်နေပုံတွေကြည့်နေမိစဉ် သူကလေး၏ကျောလေးတစ်ချက် တုန်သွားသဖြင့် ညှင်းလေပြည် ဆက်မအောင်နိုင်တော့။

“ချစ် ... ကိုကိုက စတာပါကွာ၊ ကိုကိုကို ချစ်တစ်သက် နားအားနိုင်တယ်၊ ချွေ့နိုင်တယ် ... လုပ်ချင်သလိုလုပ်နိုင်တယ်၊ ပါမစ်ပေးတယ်သိလား ... တစ်သက်လုံးပါမစ် အကောင်းအပါမစ်ပေးတယ်ကွာ”

ပြောပြီး ... သူမ၏ကိုယ်လေးကို ဆွဲလှည့်လိုက်လျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင်၏မျက်ရည်ခွဲနေသည့် မျက်နှာဖူးဖူးလှလှလေးကို ညှင်းလေပြည် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွာ ... ကိုကိုက စတာပါ၊ တကယ်တော့ဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိပ်ရာတွေ သိမ်းနေရတာလဲ ချစ်မှာ အိပ်ရာပါလာလို့လား၊ လဲခင်းမလို့လား”

“ဟင့်အင်း ... ကြောက်လို့၊ အနီတီက ဒီအခန်းထဲမှာ သေဖူးတယ်တဲ့၊ ဆေးသောက်ပြီး သေသွားတာတဲ့”

“ဟာကွာ ... မေမေကလည်း ကလေးကြောက်အောင် ဆွဲကပ်ခြောက်နေပြန်ပါပြီ၊ အဲဒီကောင်မလေးက ကျုပ်ပြည်တာ

မဟုတ်ဘူး ... ဆေးမှားသောက်ရင်းနဲ့သေသွားတာ”

“အဲဒါ အန်တီပြောတာတကယ်ပေါ့ ... ချစ် စိတ်ထဲမှာ နှိုးထားနီနီ၊ စောင်နီနီတွေကို သွေးတွေလို့ခံစားနေရလို့ပဲ ... ဒါတွေသိမ်းပစ်လိုက်မှ နေရဲမှာ”

“ကဲ ... ကဲ ... စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်ပါ။ ကိုကိုစောင့်ပေးရဦးမလား”

“ဟင့်အင်း ... ရပြီ ကိုကို၊ ချစ်မကြောက်တော့ပါဘူး ကဲ ... ကိုကိုလည်း ပြန်တော့”

“ဘယ်ကိုပြန်ရမှာလဲကွာ၊ ဒါ ... ကိုကိုအိမ်ပဲဟာ”

“သိပါတယ် ... ကိုကိုအခန်းကို ပြန်ပေါ့၊ ချစ်အိပ်တော့မယ်၊ အိပ်ချိန်နည်းနည်းလေးရှိတော့တယ်”

သူမ ... သူ့ကို တွန်းလွှတ်နေလျှင် ညှင်းလေပြည် မချင့်မရဲနှင့် သူမ၏ကိုယ်လေးကို ယုယစွာ ပွေ့မိသည်။

“ချစ်ရယ် ... အတူတူနေချင်တယ်ကွာ၊ ဒီလိုပဲ အိမ်မှာ လာနေပါလားဟင်၊ မျက်နှာလေးမြင်နေရရင်၊ တစ်အိမ်ထဲမှာ အတူရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အသိလေးရှိနေရရင် စိတ်ချမ်းသာလို့ပဲ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... မနေချင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ယောက်ျားတွေအများကြီးနဲ့အိမ်မှာ ချစ်မနေချင်ပါဘူး ... ကိုကိုမေလည်း မထားချင်ပါဘူးနော်”

“သူတို့ဘယ်လိုစိတ်ပေးမယ်ပြောသလဲ၊ သူတို့မစိတ်ပေးလည်း ကိုကိုစိတ်ပေးမှာပေါ့”

“ချစ်ကလည်းကိုကိုစိတ်ပေးတာပဲခံချင်ပါတယ်၊ အန်ကယ်ကတော့ သူ့မှာတိုက်ခန်းတစ်ခန်းအားနေတာရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒါမှာ ထားမယ်တဲ့”

သူမ၏စကားကိုကြားလျှင် ညှင်းလေပြည် တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“တစ်ယောက်တည်း တိုက်ခန်းတစ်ခန်းနဲ့နေတာတော့ အကောင်းဘူးချစ်၊ ချစ်ကိုမယုံလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော် ... အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်၊ လူကဲ့ရဲခံရနိုင်တယ် ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်လေ၊ ချစ် ... ကိုယ့်ကျောင်းသူထဲက အဖော်နှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက်ခေါ်ထားရင်ရော ... ဟာ ဒါလည်း ကူညီပေးတာ”

“အင်း ... သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လောက် ခေါ်ပြီး စုနေရင်တော့ အဖော်လည်းရ၊ လုံခြုံမှုလည်းရှိမှာပေါ့၊ ဒါလို လုပ်မယ်လေ ကိုကို၊ အဲ ... အန်ကယ်က တကယ်ပေးပေးတော့မသိဘူးလေ”

“စောင့်ကြည့်ပါဦးကွာ၊ လောလောဆယ် အိမ်မှာပဲနေဦးချစ် ကိုကိုကတော့ အမြဲခေါ်ထားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်နာငယ်ရမှာတွေ ရှိမလားလို့ပါ၊ ကိုကို ကြည့်စိတ်ပေးပါမယ်၊ အိပ်၊ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်လိုက်၊ မနက်ကျ စောစောမထ”

သူမ၏နဖူးလေးကို ညင်သာစွာမွှေးခဲပြီး ညှင်းလေပြည်

အခန်းပြင်သို့ထွက်သွားခဲ့သည်။ ချစ်ကျွမ်းဝင် အခန်းတံခါးကို လုံခြုံအောင်ပိတ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ချမ်းအေးစွာ ကွေးအိပ် လိုက်ပါသည်။

မနက်(၇)နာရီမှာ သူမတို့ထမင်းစားခန်းတွင်ဆုံကြသည်။
ခန်းနားသည့် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မိသားစု စုံစုံညီညီ

စားပွဲထိပ်မှာ ဦးကောင်းသာထိုင်ပြီး ညာဘက်တွင်
အိမ်သွန်းသက်မာထိုင်သည်။ ညှင်းလေပြည်နှင့် သွန်းလေပြည်က
ဆက်နာချင်းဆိုင်ထိုင်နေကြပြီး ... ချစ်ကျွမ်းဝင်က သူတို့နှစ်
ယောက်၏ဘေးမှာထိုင်ရသည်။ စားပွဲက ဘဲဥပုံကို။ သူမ အပါ
အဝင် စုစုပေါင်းငါးယောက်။

“စား ... ချစ်ကျွမ်းဝင်”

အန်ကယ်ဦးကောင်းသာက သူမကိုအရေးတယူပြောသလို
တိုက်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ထည့်ပြီး ကျွေးမွေးလေ၏။

သွန်း ... သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်နေသည်မှာ ခပ်ငြိမ်
သို့သော် သွန်း၏သဘောထားကို မည်သူမျှ မခန့်မှန်းနိုင်။

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် မုန့်မျိုးစုံ။ ကိတ်မုန့်ချင်း ခေါင်
ဆုံမှ နောက် ယိုဘူးတွေ။ စားရတာ သူမ ဇာကယ်အားနာ

ပါသည်။ ယခုလို ရေမျောကမ်းတင် သူတစ်ပါးအိမ်မှာ ကပ်နေ
ရသည့်အခြေကို ချစ်ကျွမ်းဝင် မလိုချင်။

ကိုယ့်လုပ်စာနှင့်ကိုယ်ပဲ ထမင်းကြမ်းယပ်ခပ်စားလိုက်ချင်
ပါသည်။

ယခုလို မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် သူတစ်ပါးကျွေးမွေးသည့်
ရွှေထမင်း၊ ရွှေဟင်းတွေ မစားလိုပါ။

လက်ကလေးတုန်တုန်နှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင် မဝံ့မရဲဖြစ်နေရာ
ညှင်းလေပြည် မကြည့်ရက်နိုင်ရှာ။

“ချစ်ကျွမ်းဝင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မစားချင်ဘူးလား”

“ဟုတ် ... ချစ် မစားနိုင်လို့ပါ။ ရင်ပြည့်နေလို့ပါရှင်”

“ဒါဆိုလည်း နေလေ၊ သွား ... ကျောင်းတက်
အသင့်ပြင်ထား။ ကိုယ်အပြင်ထွက်ရင်းနဲ့ ဝင်ပို့ခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ယခုမှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရသွားပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင် ကိုယ်
အခန်းကိုယ်ပြန်သွားတော့သည်။ ကျောင်းသွားဖို့ပြင်တာကလည်း
သူများတွေလို ခြယ်သတာတွေ လုံးဝမရှိ။

မျက်နှာပြောင်နှင့်၊ အဝတ်အစားကလည်း ဘာမှ ဟင်
တီး၊ ပတ်တီမရှိသူမို့ ရှိသည့်ရှုပ်အင်္ကျီအကွက်လက်ရှည်နှင့်
ချည်နက်ပြာ။

ကျောလယ်လောက်ရှိသည့် ဆံပင်ကို အရင်းမှခေါင်း
ကြိုးတစ်ခုနှင့် ဝှဲချည်လိုက်သည်။ ပြီးပြီ။

လွယ်အိတ်ကလေးနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင် အပြင်သို့ထွက်လာ
သွင် ဒေါ်သွန်းသက်မာတို့က သူမကိုအကဲခတ်နေကြသည်။

“ချစ်ကျွမ်းဝင် ဘာမှမလိမ်းပါလား၊ လိမ်းစရာမရှိလို့လား၊
သူ့ဆိုတာ စမတ်ဖြစ်အောင် နေတတ်ရတယ်”

ဒေါ်သွန်းသက်မာ၏ စကားကို ချစ်ကျွမ်းဝင် ဘယ်လိုပြန်
ဖြေရမည်မသိ။ ဒါ စိတ်ကိုစမ်းတာလား။ အပြစ်တွေလေးနှင့်
သူမ ညှင်းခန်းကိုခေါင်းငုံ့ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။ ညှင်းလေပြည်
ကားကို လျှောက်ပွတ်နေတုန်း။

“ဟင် ... ဘာမှလည်း မပြင်ပါလား၊ သနပ်ခါးလိမ်း
သူ့ထား၊ မိတ်ကပ်မလိမ်းဘူးလား”

“ဟင်အင်း၊ မလိမ်းတော့ဘူး၊ ကိုကိုပြီးရင်သွားမယ်လေ”

“ခဏနေဦး၊ ကားသတုန်း”

သူမ ကိုကိုကို စောင့်နေစဉ် အချိန်အလကားမဖြစ်အောင်
အုပ်တစ်အုပ်ထုတ်ဖတ်နေ၏။ သည်စဉ် သူတို့အနားသို့ သွန်း
ပြည်ရောက်လာသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး လှပလင်းလက်
သွား၏။

“ကိုကို ... ကျွန်တော်လည်း ဆေးတက္ကသိုလ်ထဲက
သိသျှင်ကိုလိုက်ရှာမလို့၊ သူက ဒီနှစ် ဒုတိယနှစ်ဖြစ်သွားပြီ၊
သိသိမလားမသိဘူး၊ ပြေသိမ်းလေ”

“ဘယ်သိမလဲ၊ ကျွန်မက ကိုယ့်နှစ်ကလူတွေကိုတောင်
အောင်သိတာမဟုတ်ဘူး”

သွန်းလေပြည်က လှပစွာ ပန်ချစ်စဖွယ်ပြုံးပြလိုက်၏။

ခေါ်တယ် ... ကိုယ့်ဘာသာရှာမယ်လေ၊ ကဲ ... သွား

ကားပေါ်မှာ ညှင်းလေပြည်နှင့်ကိုသွန်းတို့က ခေါင်းခန်းချစ်ကျွမ်းဝင် နောက်ဘက်မှ စီးရသည်။

ညှင်းလေပြည်မှာ စကားတွေပြောစရာရှိပေမယ့် ညီမမှာမပြောဖြစ်။ ချစ်ကျွမ်းဝင်၏ဘဝလေးအခြေကျသွားဖို့ သူ တိုက်ဖက်စဉ်ပေးချင်သည်။

ကိုသွန်းကတော့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ထဲမှာပဲရှိသေးသည့်မို့ သူလုပ်ချင်လျှင်လုပ်မှာပင်။ ယခုလည်း ကိုကိုနှင့်ချစ်ကျွမ်းဝင်၏ကနေအထားကို သိချင်သဖြင့် ... သူ ဖွတ်ပင်လိုက်ခဲ့သည်။

ကိုကိုနဲ့ချစ် ... ချစ်များနေကြသလား။ ပုံပြင်ထဲက ရာဇာလက္ခဏာလိုတော့ ပုံတူကူးမပေးနိုင်ပါဘူး။ လက္ခဏာက သိထဒေဝီကို ချစ်နေမှာမဟုတ်။

မီးဆိုတာ မလောင်ခင်တားရသတဲ့။ အချစ်ဆိုတာလည်း ဦးရာလူရသလား။

မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်သေးခင် သူအခြေအနေတွေကို ခြားအောင်လုပ်မည်။ အခြေအနေကြည့်ရတော့ ခရီးပေါက်ကွဲမတူ။

ကိုကိုကတော့ ထုံးစံအတိုင်း - လူတိုင်းအပေါ် သဘောကောင်းမည်။ စာနာကူညီမည်။

ချစ်ကြည့်ရတာလည်း ရိုးရိုးသာသာ။ သူ့စာနှင့်သူ့အလုပ်လွှဲပြီး ဘာမှစိတ်ဝင်စားဟန်မတူ။ ကြည့်ပါလား။ အလှတောင်မပြင်။ အဝတ်အစားဝတ်တာကလည်း သူတို့အိမ်မှ အိမ်ဖော်ဆွလောက်တောင် အဆင်မပြေ။

သူမကြည့်ရတာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်နဲ့ မှတ်နားလှလှသေးမှာ ခပ်အိုအို။ ကရုဏာရသကဲ့ အများကြီးဖြစ်သူနဲ့တော့ သူမကလေး။

သုံးယောက်သား တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့်ပင်။ ... ကြည့်လိုက်(၁)သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ကိုကိုက ကားကိုရပ်ပေးပြီး သူတို့ကိုတံခါးဖွင့်မေးခဲ့သည်။
“ညီ ... တစ်ခါတည်းပြန်လိုက်မှာလား။ ကိုကိုစောင့်နေမလား။”

“ရတယ်ကိုကို၊ ညီ ... ဒီမှာ သူငယ်ချင်းနဲ့ သူကလပ်(စ်) ... လိုက်တက်လိုက်ဦးမယ်၊ အဟဲ ... ဒါမှ ညီလည်း ဆေးကြည့်လိုက်တက်ချင်စိတ်ပေါက်လာမှာ၊ သူ့ဆိုမှာ မှတ်စုတွေမှာ ... သူကရှိသေတတ်တယ်”

“ကောင်းတယ် ... ဒါဆို ကိုကိုသွားပြီ၊ ညနေမှ ပြန်ခဲ့ပေတော့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”

သုန္ဒရီလည်းကောင်း၊ ကိုကိုးကားထွက်သွားတော့ ချစ်ကျွမ်း
သွားလေပြည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရုပ်က သူ့
ပြုံးထေ့ထေ့နှင့်။

ရှင်းသန့်ပြီးဝင်းပနေသည့် သူ့ရုပ်က ဆေးကျောင်းသား
ဆွေထက် ပိုပြီးထင်းနေသည်။

“ကဲ ... သွားလေ၊ သူငယ်ချင်းရှာမလို့ဆို၊ ဒါပဲနော်
နောက်နေတွေဆို အိမ်မှာစာကြည့်၊ သင်္ချာတွက်၊ ဖတ်ဆတ်
ဝါတုတို့တွက်၊ ဘိုင်ဆိုလေ့ကျင့်ပေါ့၊ ညကျတော့ စာတန်းဆို
ပဲ”

မျက်မှောင်လေးကျူလျက် ချစ်ကျွမ်းဝင်း ... ယေး
ပြောပြနေရာ သွန်းကတော့ မသိကျိုးကျွံ။

“ဘယ်သူငယ်ချင်းမှမရှိဘူး၊ ဆေးတက္ကသိုလ်ထဲလာ
ဇာတ်ယူနေတာ၊ ကိုယ်လည်း တက်နိုင်အောင်၊ တက်ချင်စိတ်
ပေါက်ပြီး စာကြိုးစားချင်အောင်”

“ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ကိုသွန်းအနေအထားနဲ့ ဆေးတက္ကသို
တော့ မဝင်နိုင်ပါဘူးနော်”

ချစ်ကျွမ်းဝင်း၏ အထင်သေးစကားကြောင့် သွန်းလေပြည်
ဆတ်ခနဲတင်းသွားကာ မျက်နှာပျက်သွားခဲ့သည်။

သည်တော့လည်း ချစ်ကျွမ်းဝင်း စိုးရိမ်အားနာရသည်။

“ဆောရီး ... ကိုသွန်း၊ လူတစ်ယောက်ကို အဆုံးပြော
ဘယ်ရမလဲ၊ ကျွန်မ ... တောင်းပန်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား ချစ်ကျွမ်းဝင်းတက်ရမည့်အဆောင်သို့
သွားလာနေရာမှ သွန်းလေပြည် ဆတ်ခနဲ ခြေစုံရပ်လိုက်
သည်။

“ချစ် ကိုယ့်ကိုစောင့်ကြည့်နေပါ၊ ကိုယ် ဆေးတက္ကသိုလ်
ဝင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားပြမယ်၊ ကိုယ့်အိုင်ကျွံ ဒီလောက် မညံ့ပါ
ဘူး၊ အင်း ... အလောင်းအစားတော့ လုပ်ရမယ်နော်၊ ဆေးဝင်ခွင့်
ရအောင် ချစ်က တို့ကိုဘာဆုချမလဲ၊ ဝင်ခွင့်ရရင် တို့ချစ်ကို
ချစ်လိုချင်တာပေးမယ်၊ ဝင်ခွင့်ရရင်တော့ ချစ်က တို့တို့ တို့တို့
ခင်တဲ့ဆုပေးရမယ်”

“စာကြိုးစားတာကောင်းပါတယ်၊ ဆယ်တန်းဆိုတာ ဘဝ
သမီးဆိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လောင်းကြေးတော့ ထောင်ချင်ပါဘူး
နော်”

“လောင်းကြေးထပ်မှ ပိုပြီးလေးနက်မှာပေါ့၊ ချစ် ... တို့
တော့ သတ္တိရှိတယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ လိုအပ်ရင် နိစ္စနိစ္စ
ကြယ်ကိုတောင် ဆွတ်နိုင်တာပဲ၊ ချစ်လည်း မပင်ပန်းရအောင်
ယောက်ျား တို့ကျူရှင်တက်မယ်၊ ညဘက်ကျ ချစ်က တို့တို့
အပ်တာ မွမ်းမံပေး၊ စာစစ်ပေးပေါ့”

သွန်းလေပြည် အားမာန်အပြည့်နှင့် တက်ကြွစွာ ပြောနေ
သည်မှာ နာကြည်းချက်နှင့်လား။

စကားလွန်သွားမိသည့်အတွက် ချစ်ကျွမ်းဝင်း နောင်တရ
သည်။

...သို့တာ သူတို့ကို အထင်သေးရင် ခံချင်မည်
 ...
 "ကောင်းပါတယ် ကိုသွန်း၊ နေ့ဘက် ကျူရှင်တက်တော့
 ... စာတွေနွေးပြီးသား ဖြစ်တာပေါ့။ ညဘက်ကျတော့ ကျွန်း
 ကိုသွန်းကို လိုအပ်တာ ရှင်းပြမယ်၊ စာကူကျက်ဖေးမယ်၊ နောက်
 စာစစ်ပေးပါမယ်"

"ဟုတ်ပြီနော် ... အိုကေ ... အိုကေ တို့ပြန်ဦးမယ်
 ညနေကျ ... ကျူရှင်အိမ်ကို လာကြိုမယ်"

ပြောပြီး ... သူ ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ထားခဲ့ကာ ခေါင်းဆော်
 ပြီး ကိုယ်တန်လှလှနှင့် ပြန်လျှောက်သွားခဲ့လျှင် ချစ်စွမ်းသို့
 ခေတ္တငေးနေမိသည်။

သည်စဉ် ... သူမ၏ သူငယ်ချင်းများ အခန်းထဲမှထွက်
 လာပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ဝိုင်းမေးကြ၊ စကားလေသည်။

"ချစ် ... ဒါ ယူလူလား၊ ဘာလို့ပြန်လွှတ်လိုက်တာလဲ
 ရှက်ကတော့၊ ရွှေမင်းသားကျနေတာပဲနော်"

"ဘာလဲ ... ကိုယ်တို့ဝိုင်းရှိုးမှာစိုးလို့လား ... ယူမ
 တော်တော်အူတို ... သဝန်တို ..."

"တို့ဆိုရင်တော့ ဒီလောက်ချောတဲ့လူကို ချစ်သူမ
 ဘူး၊ ဘယ်တော့ ထားခဲ့မလဲလို့ အမြဲရင်ပူနေရမှာစိုးလို့"

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ဝင်လာ
 ချစ်ကျွမ်းဝင် နေရာမှာထိုင်လိုက်သည်။

"မင်းတို့ပြောတာတွေ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဘယ်ကချစ်သူ
 မဟုတ်ဘူး၊ တို့ ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားအားဘူး၊ တို့ဘဝက
 နန်းခင်းလမ်းမဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ကို ခွန်းတန်ရမှာ ... ရုန်းရ
 ခွန်းလို့ ပခုံးတွေတောင် ပေါက်ပြဲကုန်တော့မှာ"

"ဒါဖြင့် အဲဒါ ဘယ်သူလဲပြေး၊ ယူကာစင်ထား၊ မာမွတ်
 သား ..."

"မလျှိုနဲ့နော်၊ မောင်ဆိုရင် ယောက်မတော်လို့ဆိုက်မှာ၊
 ဒီလိုချောချောလေးရလို့ကတော့ တစ်သက်လုံးလုပ်ကွေးပါ
 သယ်"

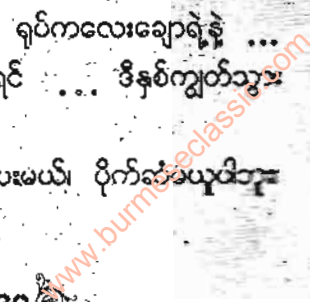
ပထမနှစ်ကျောင်းသူလေးတွေပီပီ ... သူတို့မှာ အရာရာ
 သိပေါ့ပါးပါး၊ အေးလေ ... သူတို့မှာတော့ မိမိ၊ ဖခင်နှင့်၊ ငွေ
 ဘလည်း လိုသလောက်ရနေ၏။

ဖူးအေမီနှင့်ပြည့်စုံမိုးတို့နှစ်ယောက်မှာ ပျော်တတ်ကြသည့်
 သူများပီပီ ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို မရ၊ အရစစ်မေးနေကြ၏။

"အဲဒါ ... တို့ ဂိုက်လုပ်ပေးရတဲ့အစ်ကိုကြီးပါ၊ သူက
 ငယ်တန်းကို သုံးခါဖြေပြီးပြီလေ"

"ဟယ် ... သနားပါတယ်၊ ရှက်ကလေးချောရဲ့နဲ့ ...
 ကျွတ်၊ ကျွတ် ... အေမီသင်ပေးရရင် ... ဒီနှစ်ကျွတ်သွား
 သ"

"အမယ် ... ပြည့်စုံသင်ပေးမယ်၊ ပိုက်ဆံမယူမိဘူး
 လေးကား ကျူရှင် ..."

သို့သော်လည်းကောင်း၊ ရောင်စုံမျက်နှာလေးများကို
သို့သော်လည်းကောင်း စိတ်ရှည်စွာ ပြီးပြနေရစဉ် အတန်းထဲသို့ ဆရာတစ်
ယောက် ညွှန်ကြားသွားလျှင် စကားပြတ်သွားကြလေသည်။

သူမ (၇)တန်းကလေးများကို ကျူရှင်ပေးပြီးသိန်က ညနေ
၁)နာရီဖြစ်သည်။

သူမ၏မျက်နှာများမှတစ်ဆင့် အဆောင်တွေစုံစမ်းလေမည်
အစ်မမှ အဆင်မပြေသေး။

ကိုယ်က ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့်ကျူရှင်ပြုရ ဝိုက်လုပ်ရ
သေးသည်မို့ အဝေးကြီးတွေမှာ သွားနေလို့မရ။

ရင်မောစွာနှင့်ပင် ကိုကိုတို့အိမ်သို့သွားဖို့ ကားမှတ်တိုင်
သို့ သူမလျှောက်လာခဲ့စဉ် ... သူမအနီးသို့ ကားတစ်စီး လျှောက်
ဆီ ရပ်လာခဲ့၏။ ကိုကိုပရာဒိုမဟုတ်။

“ချစ် ...”

“ကိုသွန်း”

ကားဖြူလေးထဲမှ ကျော့မော့လှပစွာ ဆင်းလာသည်။
သို့သွန်းအသွင်က ဆောင်းရာသီမို့ ဂျာကင်အကောင်းစား သမင်
ဆောင်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်က ဂျင်။

“ကိုကိုအေးလို တို့လာကြိုတယ်၊ တို့ ဒီနေ့ပဲ ‘ပွင့်သစ်စ’
မှာ စာရင်းသွင်းလိုက်တယ်၊ နှစ်လအပြတ်တဲ့၊ တို့မှာအခံတွေ
နဲ့... ချစ်ရုံနေတာရယ်ကြောင့် နှစ်လအတွင်း
ပိုင်ပြင်ပြင်လုပ်လိုက်မယ်လေ”

“ကောင်းပါတယ်၊ စာမေးပွဲက သုံးလနီပါးကျန်သေး
တယ်၊ သေသေချာချာလုပ်ရင်မိပါတယ်၊ တကယ်တော့လေ
ကျောင်းသားတွေအတွက် ဆယ်တန်းသင်ရိုးလောက်ကို အများ
ကြီးထင်ထားကြတာ၊ တက္ကသိုလ်ကစာတွေက ပိုပြီးများတယ်
ကျွန်မလည်း ဆယ်တန်းတုန်းက စာတွေများလှပြီထင်ထားတာ
အခုကျ ... ဆယ်တန်းစာက ဘာဟုတ်သေးလဲ၊ ဆေးကစာ
တွေကမှ တကယ့်ဟဲဗီးတွေ၊ အိမ်ကျ ... ပြမယ်နော်၊ ကိုသွန်း
ဒါမှ ဆယ်တန်းဆိုတဲ့ တောင်ပူစာကို သာသွားလေးကျော်နိုင်မှာ”

ကိုသွန်းကို သူမ ... သူမစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်လိုက်
ခြင်းပါပဲ။ ဒါမှ သူမစိတ်ဓာတ်တွေ ပိုမိုကြံ့ခိုင်လာပြီး ... မိမိ
ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုတွေ တိုးလာမှာပေါ့။

“ဟုတ်တယ်နော် ... ကဲ ... တက် ... တက် လင်း
မှာ တို့စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင် ဝင်ရဦးမယ်၊ သူငယ်ချင်းရဲ့အနိမ့်
ဆိုင်၊ အသစ်အဆန်းတွေဝင်တယ်ဆိုလို့၊ အဲဒီဆိုင်ကဝယ်တဲ့
ကောင်းစာပေါ့၊ ဈေးမတင်ဘူး၊ ဂျင်မီဆိုင်ဆိုတော့ ကိုယ့်
Present လည်းပေးသေးတယ်”

“ခဏပဲနော်”

“အင်းပါ”

ကားဖြူလေး လျှောခနဲအတွက်မှာတော့ ပရာဒီပေါ်မှ
သွင်းလေပြည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဇာတ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရ
သည်။

“ကိုကိုရေ ... ဒီနေ့ ညီအပြင်ထွက်စော့ခိုလို့ ချစ်ကျွမ်း
စင်ကို တဆက်တည်း ကြိုခဲ့မယ်”

ဆိုသည့် ညီထံမှဖုန်းရခဲ့ပြီး ... သူ့ရင်ဆွေကောင် မှ
လောင်လာခဲ့သည်။

ဘုရားရေ ... ရှေးရှေးက ဇာတ်တော်ထဲကလို ညီနဲ့အစ်ကို
ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို လေးတော်တင်ပြီး လုံယူနေရဦးမှာလား။

အစော ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်ပျော်နေ၊ ပျော်ပျော်
ဆျောက်သွား၊ လည်ပတ်နေတတ်သည့်ညီဟာ ချစ်ကူဆင်နဲ့
ဆွေမှ ချစ်တတ်သွားပြီလား။

စိတ်ကစားတာနေမှာပါလေ။

ချောတာ၊ လှတာထက်၊ စိတ်သဘောထားဖြူစင်ပြီး ငယ်
ငယ်သွေးလေးတွေနှင့် ကလေးဆန်သည့် မိန်းမချောလေးဟာ
သည်း ... ကန္တာပေါ်မှာ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး ကောင်မလေး
ပဲ။

ရင်ခွင်ထဲမှာထည့်ပြီး တစ်နေ့ကို အခါတစ်ရာလောက်
ကြည့်နေချင်စရာကောင်းသည့် သူကလေးကို သူ အနိမ့်
ကြည့်ကြည့်နှင့် မခွဲရက်နိုင်အောင် ချစ်နေမိပေပြီ။

မုန့်လှသလို၊ ကလေးတွေ ကစားစရာလှ
ကမန်းကတန်းချစ်စကားပြောရမှာလည်း
ဆွတ်နိုင်ချေ။

နောက်ဆုံး ... ကားဖြူလေးနှင့်ထွက်သွားကြသည့်ညီနှင့်
ချစ်ကို ရင်မောစွာကြည့်ပြီး ညှင်းလေပြည် အနီးဆုံးကုန်တိုက်
တစ်ခုသို့ဝင်ခဲ့သည်။

ဆေးကျောင်းသူဖြစ်ပြီး စုတ်ပြတ်သတ်နေသည့် ချစ်ရသူ
လေးကို အဝတ်အစားလေးနည်းနည်း ဝယ်ပေးဦးမည်။

ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပင်ခေတ်မီမီ၊ ချစ်သူလေးကိုတော့
သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးပြီး လုံခြုံခေတ်မီသည့်ဝတ်စုံလေးများ သူ့ဇွေ
ဝယ်ပေးခဲ့သည်။

“ရွေးလေ ကိုသွန်း ... ကျွန်မ ကားပေါ်ကပဲစောင့်ကျန်
သိပ်တော့ မကြာနဲ့နော်၊ ကိုသွန်းရဲ့ဇယားက (၇)နာရီ
စရမယ်”

“နားထားစမ်းပါကွာ၊ ချစ် ... ခဏတော့ဆင်း၊ တို့ကို
ကျွေးပေးဖို့၊ လာပါ ... ဒါမှ မြန်မှာ”

သူက လက်ဆွဲပြီး အတင်းခေါ်နေသဖြင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်
ဆင်းရပြန်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာလေးမှာ နေထိပ်ပန်းလို ညှိုး
နူးလို့။

သူက ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို လက်ဆွဲပြီး ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သဖြင့်
သူမမှာ ယက်ကန်ကန်။ ကိုကိုက လူကြီးမို့ သူ့လောက်တစ္ဆေ
မသန်။

“ကဲ ... ရွေး၊ သုံးစုံဝယ်ပေးမယ်”

“ရှင် ”

မိန်းမဝတ်၊ အင်္ကျီများ ချိတ်ထားသည့်ရေမှာ သူမ

တိုးလေးပြောတာ ... ချစ်ကျွမ်းဝင် မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက် ဖြစ်နေသေး

“ဟာ ... မယူချင်ပါဘူး၊ ကျွန်မအတွက် ဒါတွေမလို သိသေး”

“ဘာလို့မလိုရမှာလဲ၊ ချစ်မှာအဝတ်မှမရှိတာ၊ လူမှာ အတော်၊ တောင်းမှာအကွပ်တဲ့၊ တစ်မျိုးမထင်နဲ့လေ၊ ကိုယ်က တိချယ်တွေအားလုံးကို အဝတ်အစားဝယ်ပေးနေကျပါ၊ ကဲ ကိုယ် ရွေးပေးမယ်”

ပြောပြီး သူက တကယ့်အကောင်းစားတွေ ရွေးနေလို့ ချစ်ကျွမ်းဝင် မနေသာတော့ပါ။

“ကျွန်မ ... မဖြစ်မနေယူရမယ်ဆိုရင်လည်း ကျောင်း ဝတ်လို့ရတဲ့ဝတ်စုံတွေပဲ ယူပါမယ်၊ ဂါဝန်တွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ၊ က ကျောင်းထက်ရင်း ဝတ်လို့မရဘူးလေ”

ပြောပြီး ခေတ်မီလုံခြုံသည့် အင်္ကျီလေးများနှင့် လုံခြုံစွာ ဖတ်တို့ကိုသာ ချစ်ကျွမ်းဝင်ရွေးလိုက်သည်။ သူမက ဈေးနှုန်း သင့်တင့်သည့်ဝတ်စုံများကိုသာ ရွေးချယ်သဖြင့် သုံးစုံပေါင်း လေးသောင်းလောက်သာကျလျှင် သွန်းလေပြည် မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။

“ချစ်က ဘာလို့ဈေးပေါတာတွေဝယ်ရသလဲ၊ အကောင်း စားတွေဝယ်စမ်းပါ ... ကိုယ့်မှာ ပေါ့ကတ်မန်းနီးတွေရှိပါတယ်၊ တောင်ကြီးက အဖိုးနဲ့အဖွားပေးထားတဲ့ဘဏ်စာရင်းတွေရှိတယ်”

အတိုးနဲ့တင် သုံးလို့မကုန်ဘူး”

ဂျင်မီအန်တီလေးကလည်း ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ထောက် ခံလေသည်။ အန်တီလေးမှာဖြူဖြူဝဝနှင့် ဖျော့သည်ပီပီသဘော ကောင်းဖော်ရွေလှပသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် သူကောင်မလေးတွေ အတွက်ဆို တကယ်ရက်ရောတယ်၊ ကောင်မလေးတွေကလည်း ဘစ်ခါဝယ်ရင် သိန်းချီပြီး သုံးပစ်လိုက်တာ”

“ရှင် ... ”

“အန်တီနောက်တာကို တကယ်ထင်ပြီး အလှူအတန်း ဆိုတော့ အန်တီလေးပဲ လိုက်ရှင်းရမှာနော် ... ”

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူမအတွက် အဝတ်များထပ်ရွေးနေကြစဉ် ချစ်ကျွမ်းဝင် ဘာအထုပ်မှ မယူ တော့ဘဲ ကားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သူမ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

သူမရင်ထဲမှာ စိုးမိုးသူဟာ ကိုကိုမဟုတ်ဘူးလား။

ကိုသွန်း ကောင်မလေးတွေကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေးနေ ကိုသိသည်နှင့် သူမရင်ထဲ စူးစန့်နှင့်ကျင်သွားရသည်မှာ ဘာ ကြောင့်လဲ။ သဝန်တိုတာလား။ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင် ကိုမှတ်လို့။

ဟင်း ... ငါအရူးထတာနဲ့ ကိုသွန်းဘဝင်မြင်တော့မှာပဲ၊ ထင်လွဲတော့မှာပဲ။

... ချစ်ကလေးဝင် ကားပေါ်မှာ
... သူမဟာ အသက်
... ဆယ်ကျော်သက်မလေးမို့ ဖြစ်ပေမည်။
အထုပ်အပိုးများကို ကိုင်ဆွဲပြီး စင်ရော်ငှက်တစ်ကောင်လုံး
ကိုသွန်းလှပစွာ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပုံက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိလှ၏။
သွားပါပြီ။ သူ ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်သွားပြီလဲ။ အိုလေး
အရေးမစိုက်ပါဘူး။

သူက ခပ်ပြီးပြီးနှင့်ပင် ကားပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။
လေတစ်ချက်ပင် ချွန်လိုက်သေး၏။

ဘာမှမပြောဘဲ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်ပေမယ့်
အသွင်က ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လျှက်။

အမြင်ကတ်လိုက်တာ။ မုန်းလိုက်တာ။
အိမ်နားရောက်ခါနီးမှ စကားတစ်ခွန်းပြောလာခဲ့သည်။
“အိမ်မှာပဲနေလိုက်တော့၊ စာအတူကျက်ကြမယ်၊ ခု
လည်း ကိုယ့်စာကိုယ်ကျက်၊ တို့လည်း ကိုယ့်စာကိုယ်ကျက်မယ်
မသိတာရှိမှ မေးမယ်လေ”

“အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လူကြားမကောင်းဘူး”
“ဘာလို့မကောင်းရမှာလဲ၊ ချစ်ကို ဖေဖေတူမလို့ပြောတာ
မယ်၊ ဟာ ... ဒါလည်းမဖြစ်သေးဘူး၊ အလိုလိုနေရင်း အ
တော်နေရဦးမယ်၊ ရှေ့ဆက်ရမှာ ခက်နေမှာစိုးလို့ပါ ...
“တော်စမ်းပါ ကျွန်မ အဆောင်တစ်ခုခုမှာပြောင်နေ

ရင်တို့အိမ်နေရတာ ရင်တုန်တယ်”

“ရင်တုန်တာလား၊ ရင်ခုန်တာလား ... ”
“အောင်မယ် ... ဘာလို့ခုန်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်နဲ့ဘာမှမပတ်
သက်တဲ့အိမ်မှာ ကပ်နေရတာဆိုတော့ ဟိုလူကြောက်ရ၊ ဒီလူ
ကြောက်ရနဲ့ ရင်တုန်တာပဲရှိတယ် ... ”

ချစ်ကလေးဝင် နှုတ်ခမ်းစုနေမိသည်။ သူ့ဟာ ကိုယ့်ကျောင်း
သားဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ထက်ကြီးတာကိုးနော်၊
ကိုသွန်းက သူ့ပုံစံအတိုင်း အပြီးလှလှနှင့်။

“အဲလိုမတွေးနဲ့လေ ချစ်ရဲ့ ... ချစ်က ကိုယ့်ကိုစာသင်
သေးဖို့၊ ဂိုက်လုပ်ပေးဖို့၊ အနီးကပ်သင်ကြားပြသနိုင်ဖို့ တကယ်
ဆိုအပ်တာပဲ၊ ဘာအားနာစရာရှိသလဲကွာ ... နေစမ်းပါ
အိုယ့် ... မေမေ့ကို ပိုင်ပါတယ်”

“မနေချင်ပါဘူး၊ အသက်ရှူကြပ်တယ်၊ ကိုယ့်အားကိုယ်
ကိုးပြီး အဆောင်တစ်ခုခုမှာပဲနေချင်တယ်၊ ကျွန်မ အဆောင်
မှာနေတုန်းပဲ”

“မရဘူး ... ချစ်က ငယ်သေးတယ်၊ ကိုယ့်ထက်ကြီး
အိုယ့်လျှောက်လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တို့သဘောတူတစ်ချိုးနော်၊
စိတ်ချမ်းသာမှ စာကြိုးစားလို့ရတာ၊ ဘာလဲ ချစ်ကလေးဝင်က
ဆိုဆေးတက္ကသိုလ်ရောက်မှာ မလိုလားဘူးလား”

သွန်းလေပြည်၏ ခပ်တင်းတင်းစကားကြောင့် ချစ်ကလေး
ဝင် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ... ကိုသွန်းက သူမအတွက်

အိတ်... ဆုံးသွားခဲ့သည်။

“... မယူချင်ပါဘူး။ ရှင် ဒီလိုပဲ မိန်းကလေးတွေကို
... ဆောင်ပေးနေတာ မဟုတ်လား။”

သွန်း ... သူမ၏စကားကြောင့် ပြုံးမိရပြန်သည်။

“ဘာလို့လျှောက်ပေးနေရမလဲကွာ၊ တို့ အရှုံးမှမဟုတ်တာ
တို့မှာမိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။”

“အပိုတွေ ... မယုံဘူး၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ရှင်ကို အန်တီကြီးက
မတရားမပြောဘူး။”

“ကျွတ် ... ခက်တာပဲ၊ ဘာလဲ၊ ယူက သဝန်တို့
တာလား။”

စကားပွဲက တဖြည်းဖြည်းပြင်းထန်လာလေပြီ။

“ဝေးသေးတယ်၊ ရှင်ရဲ့ရောကော သောကောထဲမှာ
ချင်လို့ ... အပေါ်စားထဲမှာမပါချင်လို့ သိပြီလား၊ ကျွန်မကိုအလှူ
သဘောအတိုင်းပဲ ဆက်ဆံ ... တော်ပြီ”

သည်စဉ် ... ကားက အိမ်သို့ရောက်လာသဖြင့် သွန်း
လေပြည် ဘာမှမပြောနိုင်တော့။ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းသူ
သည် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကိုသာ စိတ်ပျက်၊ လက်ပျက်နှင့်ကြည့်
၏။ သူတတ်နိုင်တာ အိမ်ကအလုပ်သမားတွေကို အော်ဟစ်
ဆူပူခြင်းပါပဲ။

“ဟေ့ ... မိလုံး လာခဲ့စမ်း၊ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား
တောက် ...”

မိလုံးဆိုသည့် အသက်(၁၄)နှစ်လောက်၊ ပိန်ခြောက်ခြောက်
ဆောင်မလေး ကားဘေးသို့အပြေးဆုတ်လာခဲ့လျှင် သွန်းလေ
ပြည် ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးနှင့် အထွတ်တွေထိုးပေးလိုက်၏။

“ရော ... ငါတိချယ်ရဲ့အခန်းထဲ သွားပို့လိုက်”

ကားနားမှ သူဒေါသတကြီး သူ့အခန်းသို့ ထက်သွားလိုက်
သည်။ ရေချိုး၊ အဝတ်လဲပြီးမှ စာသင်ခိုင်းသို့ ဆင်းတော့မည်။

ညနေစာကို (၇)နာရီမထိုးခင် စားရသည်။ ဒါမှ (၇)နာရီမှာ စာသင်ပိုင်းစနစ်မည်။

ထမင်းပိုင်းမှာ လူတော့မစုံသေး။ သည်နေ့ မေမေပြန်မရောက်သေးပါ။ ညှင်းလေပြည်လည်း ပြန်မရောက်သေးမေမေနှင့်သူပဲရှိသည်။

ချစ်ကျွမ်းဝင်ထံကိုတော့မေမေကမိလုံးကိုပဲခေါက်ဆွဲကြော်နှင့်အချဉ်ထုပ်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

မေမေမျက်နှာလည်း သိပ်မကြည်လင်။ ချစ်ကျွမ်းဝင်က မေမေ သဘောကျပုံမရ။ ဘယ်သူသွေးထိုးထားလို့ပါလိမ့်။

“သားငယ် ... မင်းဆရာမက စာသင်ကောင်းရဲ့လား ကြံ့ဖန်ဖန်တော် ... သူက မင်းထက်ငယ်နေတော့ မင်းဘယ်ကြောက်မလဲ၊ ဖြစ်ပါ့မလားသားလေးရယ် ... မေမေက မင်းအများကြီးမျှော်လင့်ထားတာနော်”

ထမင်းပိုင်းမှာ သားအမိနှစ်ယောက်ထဲမှ အေးအေးဆေးဆေး။

“ဟာ ... ရတယ်မေမေ၊ ချစ်ကျွမ်းဝင်စာသင်ကောင်းဘယ်၊ အထူးသဖြင့် စာလည်းကူကုန်ပေးဘယ်မေမေ၊ သူ့ရှင်းဩမျှ အားလုံး ကွင်းခနဲပဲ”

“ဘာလဲ ... သားရဲ့ ဘာကိုကွင်းတာလဲ သားငယ်နော် အကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့”

မေမေ ရယ်မောလာလျှင် သွန်းလေပြည် မေမေကိုနှိုးဆွေးနှင့် ခွဲနဲ့လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ ... အဲဒီကောင်မလေးလေ ဆယ်နှစ်သင်ရိုးကို အားလုံးပဲ ထုံးလိုချေ၊ ရေလိုနှောက်နိုင်တယ် နာ သားတော့အံ့သြတယ်၊ ပါမောက္ခတွေတောင် သူ့လောက် ကျွမ်းမှာမဟုတ်ဘူး”

သွန်းရပ်ချောချောလေးမှာ ပြုံးစိစိ။ ‘မေမေ အချစ်ဆုံးသားငယ်လေးမို့ မေမေချစ်မျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲ’

“ဝိုဠီ ... ဒါဆို ငါ့သား ရိုးမှရိုးရဲ့လား ဒီမသော်မနန်းသားကိုများ ကြိုက်နေပြီလား”

“ဟာ ... ကြံ့ဖန်ဖန် မေမေရယ်၊ ဒီကောင်မလေးက အကြမ်းထည်၊ အရိုင်းထည်လေးပါ၊ တကယ်ပြောတာ မေမေ သူက စာသင်တာရှင်းတယ်၊ စေတနာပါတယ်၊ ဘာတွေကို ဆင်(စ်)ထုတ်ပြီး အတူတူကျက်ပေးတယ် မေမေ ... သား(၁၂)

နာမည်တူညီမယ်၊ သူ့ကိုလည်းအနားမှာလိုတာ မေးမယ်

“ဟင်း ... သူက နေမလား သားလေးရဲ့ ... ခုခံ
အဆောင်ရှာနေတာမဟုတ်လား”

“အိမ်မှာအကျယ်ကြီးပါ မေမေရာ ... အနည်းဆုံး
သား ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့အထိတော့ ဆွဲထားပေးပါ။ နောက်
သူမနေချင်လည်း တစ်မျိုးပေါ့နော်၊ သားစိတ်ကိုသိတယ်မို့လား
မေမေ ... သားက အလုပ်တစ်ခုကိုဖြစ်ချင်ရင် ဖြစ်အောင်လုပ်
တဲ့ကောင်ပါ။ မနက်က ဆေးထဲ သူငယ်ချင်းနဲ့သွားတွေ့ခဲ့တယ်
ငယ်ငယ်တုန်းက အတူတကွခဲ့တဲ့ကောင်တွေကို တွေ့ရတော့
သားလည်းဆေးတက်ချင်လာတယ်၊ ချမယ် မေမေ ... သား
အပြတ်ကိုကြိုးစားမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားသားရယ် ... မင်းအံ့ပေါင်းအသင်းတွေ
လာလာပြီး နောင်ယှက်ကြ၊ ခေါ်ကြဦးမယ်”

“မေမေတို့တားပေးပေါ့၊ သားတော့ဖုန်းတောင်ပိတ်ထား
တယ်၊ လေးလောဆယ် အားလုံးဖြတ်ထားလိုက်မယ် မေမေ
ကျရှင်တက်၊ စာကျက်ဖို့ပဲ နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်မယ်”

“အေး ... ဒါဆို မေမေ ဝမ်းသာတယ်သား၊ သားလေး
လည်းဝမ်းသာရှာမယ်၊ ကိုကိုကိုလည်း ပြောပြလိုက်ဦး
ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို မေမေ ဆွဲထားပေးမယ် ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်
နော် သူက မေမေတို့နဲ့နေချင် စားရတာကို စိတ်ကျဉ်းကျဉ်း

ဒေါ်သွန်းမာလာ တွေးတွေးဆဆနှင့်ပြောနေလျှင် သွန်း
ထမင်းစားလက်စကိုရပ်ပြီး ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ထမင်းပန်းကန်
ပေါ်ပြန်ချထားလိုက်သည်။

ဟင်းတွေကတော့ စုံလို့၊ မေမေဟာ သားနှစ်ယောက်နှင့်
ခင်ပွန်းကို တော်တော်ဂရုစိုက်သူပါပင်။

“ဟုတ်တယ်မေမေ၊ သူက ဒီမှာနေရတာအရမ်းအားနား
နေတယ်၊ ပြီး ... သူက သာမန်လူတန်းစားထဲကဆိုတော့
ဒေသနဲ့မေမေလို သူဌေးတွေနဲ့ မနေတတ်၊ မစားသောက်ရှာဘူး
ပါ။ ဒီတော့ ... အားလုံးအဆင်ပြေအောင် သူတို့ သူ့အခန်း
ဆီမှာစားခိုင်းတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“အင်း ... ဒါကြောင့် မေမေ ခုညနေ သူ့အခန်းထဲပို့
ခိုင်းလိုက်တာ၊ မေမေလည်း သူ့ကို အကဲခတ်တုန်းပါပဲ၊ သူဟာ
သားတို့ကိုမပတ်သက်ဘဲ ရိုးရိုးသားသားဆိုရင်တော့ ဒီအိမ်မှာ
နေတာ ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူးလေ”

မေမေစိတ္တဓကလည်းတစ်မျိုး။ သူ့သားနှစ်ယောက်ကို
ညီသူနှင့်မျှ တူသည်တန်သည်မထင်။

သွန်းလေပြည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ... နေရာသံသယ
တင်းအောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ရသည်။

ကလေးသာသာလေးကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုကြိုက်
နေရမည့်အဖြစ်တော့ သူ မရောက်လိုပါ။

လက်ထဲမှာ သူမအတွက် ဝယ်လာသည့်အထုပ်လေးများ
ကို ညှင်းလေပြည် ငုံ့ကြည့်မိရင်း ရင်ထဲမှာ ချီတုံချတုံ။

ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးဖြစ်ပြီး အဝတ်အစားမရှိရာ
သည်ချစ်ရသူလေးကို ဖြူစင်သော စေတနာတွေနှင့်ဝယ်ပေးခြင်း
ဖြစ်ပေမယ့် ဒါကိုပဲ ... သူကလေးက ဖြားယောင်းမှုလို့ထင်သွား
လေမလား။

အမြဲသွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ နေထိုင်ခဲ့သည့် လူငယ်လေး
ဟာ ရင်ထဲမှာ အုံ့ပုန်းချစ်မိသည့်အချစ်တစ်ခုကြောင့် လူက
ဆွေးဆွေးဝေဝေ။

သူ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ အိမ်ရှေ့မှာ ညီကားလေးရောက်
နေပေပြီ။ ဒါဆို ... ချစ် ပြန်ရောက်နေပြီပေါ့။

ချစ်နှင့်တစ်အိမ်တည်းနေရသည်ဆိုသည့် အသိလေးနှင့်

င် ညှင်းလေပြည်ရင်မှာ ချမ်းမြေ့ရပါသည်။ သူကလေးအတွက်
ဝယ်လာသည့်အထုပ်လေးများကိုဆွဲခဲ့ပြီး သူမရှိရာအခန်းသို့ သူ
သွားလိုက်သည်။

“ဪ ... ”

သူ့အခန်းလေးထဲမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါက်ဆွဲကြော်လေး
စားနေသည့် ချစ်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် ညှင်းလေပြည် ရင်ထဲနှင့်
သွားရသည်။

ဒါ ... ဘယ်သူ့အစီအမံလဲ။ အိမ်မှာ ထမင်းစားတွေ
ချွေးကြီးရှိရဲ့နှင့် ခေါက်ဆွဲကြော်လေး စားနေရတာမို့။

“ချစ်”

သူ့အသံက စိတ်မကောင်းသည့်အသံမို့ ခပ်နစ်နစ်။

“ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

ဝင်ခွင့်တောင်းပြီး သူဝယ်လာသည့်အထုပ်တွေကို သူမ၏
အဖွဲ့ပေါ်သို့ ညှင်းလေပြည်တင်လိုက်သည်။

“ဘာတွေလဲ ကိုကို၊ ကျွန်မအတွက် ဝယ်လာတာဆိုရင်
ဘာလက်မခံချင်ဘူး။ ကိုသွန်းကလည်း အတင်းဝယ်ပေးနေ
တာ။ ကျွန်မ ဘယ်သူပေးတာမှ မယူချင်ဘူး”

ခေါက်ဆွဲကြော်စားနေသည့် သူမ၏ရှေ့မှာ ညှင်းလေပြည်
ထိုင်လိုက်သည်။

“စေတနာနဲ့ ဝယ်ပေးကြတာပဲ ညီမရယ်၊ မင်းမှာအဝတ်
အချို့တဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အဝတ်တွေ ဘယ်လောက်နည်းနည်းများများ ... တစ်ခါဝတ်ရင် တစ်စုံပဲဝတ်လို့ရတာပါ ကိုကိုက အဆင်ပြေပါတယ်”

“ခေါင်းမမာချင်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုကိုတို့ စေတနာသန့်သန့်စသယ်ပေးတာပါ။ ဘယ်လောက်မှလည်း တန်ဖိုးမရှိပါဘူး”

ချစ်ကျွမ်းဝင် ခေါက်ဆွဲကြော်ပဲဆက်စားနေမိ၏။ အသံမကျသည်မို့ မျက်နှာလေးက ခပ်မှုန်မှုန်။

ဪ... ငါ့ဘဝနယ်။ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေက မကြင်နာဘဲ သူတစ်ပါးကမှ ကြင်နာဖော်ရသေးတယ်။ မေမေသိရင် စိတ်ဆင်းရဲမှာပဲ။

ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် သူမ မျက်ရည်များရစ်ဝိုင်းလာ၏။ ညှင်းလေပြည် သူကလေးကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိသည်။

“ကဲ ... ဘာမှအားငယ်စရာတွေ လျှောက်တွေးမနေတော့၊ ကိုကိုတို့ကို ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းလိုပဲ သဘောထားဟုတ်ပြီလား။ နောက်နေ့ဆို ကိုကိုနဲ့အတူ ထမင်းစားမယ်နော် ကိုကိုကိုစောင့်၊ ခေါက်ဆွဲကြော်စားရတာ ဘယ်ကောင်းမလဲကွာ မေမေကလည်းလေ ... ကိုကိုစိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

သူမအခန်းထဲမှ ကိုကိုတဖျစ်တောက်တောက်ညည်းတည်းရင်း ထွက်သွားလေမှ ချစ်ကျွမ်းဝင် သူတို့ညီအစ်ကို၏ ကွာခြားမှုကို သတိပြုမိသည်။

ကိုကိုက သူမ ခေါက်ဆွဲကြော်စားနေရတာကို အလွန်

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေချိန်တွင် ...

ညီညီကတော့ သူထမင်း သူစားနေရက်သည်။ အေးလေအစကတည်းက ကိုကိုအကြင်နာတွေကြောင့် ငါ ဒီဘဝရောက်သာခဲ့တာပါ။

ကိုကိုနဲ့စာရင် ကိုသွန်းက ပေါ့ပါတယ်။

ဦးဘချစ် ထမင်းပိုင်းမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာနှင့်ထလိုက်သည်။ ကိုယ့်ဇနီးနှင့်သမီးတွေဆိုပေမယ့် စိတ်ထားမဖြူစင်နိုင်မှဒီတာမပွားနိုင်သည့် လူတွေမို့ စိတ်ကုန်ရသည်။

သူ့ကိုထားပြီး ထမင်းပိုင်းမှာပြောနေလိုက်ကြတာလည်း နားထောင်ကြည့်ပါဦး။

သမီးကြီးချစ်နီလာကစတင်ပြီး ... ထမင်းစားနေရင်း မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် စကားတင်းဆိုခဲ့သည်။

“ဒီနေ့ညနေ မိချစ်ကို စတိုးဆိုင်တစ်ခုမှာ တွေ့ခဲ့ရတယ် ကိုသွန်းနဲ့တွေ့ခဲ့တာလေ၊ သူက သူများသနားအောင်နေတယ်တော့ ဟိုက အဝတ်တွေဝယ်ပေးနေလိုက်တာများလေ၊ ငါ့တောင် မမြင်နိုင်တော့ဘူး”

ဦးဘချစ်ဝင်ပြီး ပြောမိသည်။

“ဪကွယ် ... ဟိုက မမြင်လို့နေမှာပေါ့၊ သမီးက မြင်တဲ့သူပဲ၊ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ပါလား”

“အို ... နှုတ်ဆက်ချင်ပါဘူး ဖေဖေရယ် ... ဒီအခြောက်တိုက်ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ကောင်မကို ဘာဂရုစိုက်နေစရာဆိုလို့လဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဝန်ဖြစ်မယ့်သူဆိုပြီး မိုးမမြင်၊ လေမြင်ဖြစ်နေတာ”

ဒေါ်မာလာချစ်ကလည်း မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် ဝင်ပြီးထောက်ခံလေသည်။

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ရှာစားရတာပါအေ၊ သူ့ဘာသာဆရာဝန်မကလို့ ရှင်ဘုရင်ကတော်ပဲဖြစ်ဖြစ် လုံးဝကရခိုက်ဘူး”

ဦးဘချစ်မှာ မနေသာ။ နှလုံးသွင်းမှားနေကြသည့် လူဝဲနဲ့ နှလုံးသွင်းမှန်အောင် တရားပြရသည်။

“ဒီလိုမပြောနဲ့လေ မာလာရယ် ... ကိုယ့်အမျိုးထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ထွန်းပေါက်ရင် မှီရတာပဲမဟုတ်တာ။ သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်သောင်းနားဆိုသလိုပေါ့၊ အခုဆို ကိုယ့်ဘုမလေးခမျာ တစ်ယောက်တည်းရုန်းကန်နေရရှာပြီ၊ ငါတာဝန်အကျဉ်းပါ။ ဦးလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တာဝန်မဲ့လွန်းတယ်၊ သူ့ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီးရှိသေးတယ်၊ တကယ်ကို အသွန်ခရီးရှည်ကြီး၊ ကန္တာရခရီးရှည်ကြီးကို ထွန်းရမှာ”

“လှမ်းပါစေပေါ့၊ ဒီလောက်ဘဝင်လေတယ်နေတဲ့မိန်းမ၊ သားစုစိတ်ဓာတ်မရှိတဲ့မိန်းမ၊ ဘာသနားဆရာမို့လို့လဲ၊ မမမက သူတစ်သိန်းတောင်းတာနဲ့ လစ်ပြေးတာ၊ သူ့စိတ်ဓာတ်ထင်ရှား

နေတာပဲ သူ ထွန်းပေါက်လို့လည်း အားမကိုးရပါဘူး ဖေဖေရယ် ... ကိုယ့်သမီးတွေပဲ ကိုယ်အားကိုးရမှာပါ”

အယ်လိုမှ တရားချလို့မရသည့် သားအမိတွေအား ဦးဘချစ် ဘယ်လိုစည်းရုံးရမှန်းမသိ။

“သူခမျာ ဆရာဝန်တောင်ဖြစ်မှဖြစ်လာပါမလားကွယ် ဒီလောက် စရိတ်ကြီးလှတဲ့ကျောင်းကို ငါတူမလေး၊ ပြီးဆုံးအောင်မှ တတ်နိုင်ပါမလား၊ ... ပြီး ဒီအရွယ်ဆိုတာ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်မှုလိုတာပဲ”

“တော်ပါ ဖေဖေရယ် ... သူများသားသမီးတွေလေး မိဘက ဒီလိုပဲလွှတ်လိုက်ကြတာပဲ၊ ဖေဖေတူမကျမှ ထူးခြားသနားမနေနဲ့၊ အခု ... သူကျူရှင်ပြတာနဲ့ ကိုသွန်းကိုဂိုက်လုပ်ပေးနေတာ တစ်လနှစ်သိန်းလောက်ဝင်နေတာပဲ မဟုတ်လား ဘာအဆင်မပြေစရာရှိလို့လဲ”

“ဒီအလုပ်ကတစ်သက်လုံးအဆင်ပြေနေရင်တော့ကောင်းတာပေါ့လေ၊ တော်ကြာ ... အလုပ်မရှိတဲ့နေ့ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့ ဖေဖေတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ... ဖေဖေတူမလေးကို အိမ်ပြန်ပြီး လက်ခံကြပါ၊ ဖေဖေမျက်နှာကိုထောက်ကြပါ”

ဦးဘချစ်မျက်နှာ ... ပြီးမလို ညှိနှိုင်းနေခဲ့လျှင် သမီးအငယ်ကစတင်ပြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဖေဖေကလည်းလေ အဲဒါပေါ့ မယောင်ရာဆီလူးဆိုတာ သူ့မှာမအေရှိတာပဲ ... ဖေဖေက အနေသာကြီးပါ၊ သမီးတို့

အိမ်မှာလက်ခံသားပဲ၊ သူက ဘဝင်မြင့်ပြီး ဘာမှကူမလုပ်ချင်တာတော့ သမီးတို့ဘယ်ကြည်ဖြူနိုင်တော့မလဲ”

“အဲဒါကလည်း သူခမျာ မိုးလင်းမိုးချုပ် ကျောင်းတစ်ခက်၊ အလုပ်တွေတစ်ဖက်နဲ့ မကူအားတာပါကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ သမီးတို့ရဲ့ညီမလေးပဲမဟုတ်လား၊ နေရုံလေးတော့ ခွင့်ပြုကြပါ၊ စားတာကတော့ သူ့ဘာသာအမြင်ကစားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ မိသားစုနဲ့နေရတော့ သူခမျာ နွေးထွေးမှုပေးနိုင်တာပေါ့ကွယ်”

ဦးဘချစ် ဘယ်လိုပင်ဖျောင်းဖျ ဖျောင်းဖျ သားအမိသုံးယောက်၏သဘောထားကတော့ လုံးဝပျော့ပျောင်းမလာခဲ့ပါချေ။

သည်တော့ ဦးဘချစ် စားလက်စထမင်းကို ဖြတ်ခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့ညွှန့်ခန်းသို့ တစ်ယောက်တည်းထွက်ခဲ့တော့သည်။ ဆီပွတ်ကျည်ပွေ့လို နောက်တစ်ခါ နောက်တစ်ခါထပ်ပြောရတော့မည်။

ဦးဘချစ် ထမင်းဝိုင်းမှထသွားသည့်အခါ သားအမိသုံးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်သွားကြ၏။ ဒေါ်မာလာခွန်ကစတင်ပြီး

“အဖေကြီးသနားပါတယ်ကွယ် ... ဟိုကောင်လေးကို အမြင်ကတ်တယ်၊ ရုပ်ကိုက လူတကာရဲ့အတ္တကို ချွေယူနေတဲ့လူပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့မေမေရယ် ... ခုဆို ကိုညိုညိုလည်း သန္တာတို့အိမ်ကို သိပ်အဝင်အထွက်မလုပ်တော့ဘူး အဖကဆို အိမ်ကို

သစ်ဝတ်နပ်ရက်လောက်တော့ လာတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် သူ့ရောက်လာတာနဲ့ တိုက်ညှိက သမီးတို့တို့ အထင်မှားနေပြီ၊ သူကဘာတွေလျှောက် ပြောထားသလဲမှမသိတာ၊ ကတုံးကတိုက်မ၊ လူကြည့်တော့ သနားကမားနဲ့ အူပုပ်မ”

“ကိုပြည်နဲ့တွေ့ရင် အကျိုးအကြောင်းတော့ ရှင်းပြဦးမှပဲ၊ ဒီလောက်ဝင်ငွေတွေကောင်းရဲ့နဲ့ အိမ်စရိတ်မထည့်ချင်တာ၊ အိမ် အလုပ်ကို လုံးဝမကူချင်တာ၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ညဆယ်နာရီ ဆယ်တစ်နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တာတွေ ပြောပြချင် မယ်”

“အေးလေ ... ဒီအချိန်ပြန်တာ မိန်းမကောင်းတဲ့လား လူကြည့်တော့ ရိုးပုံရိုးလက်နဲ့ တော်ကြာ ... နီလာတို့သနာမည်ပျက်မယ်”

သားအမိသုံးယောက်အတိုင်အဖောက်တွေညီစွာနှင့် မဲတာ ခွဲကာ စကားပြောနေကြသည်မို့ ထမင်းပင် ကောင်းကောင်း မစားဖြစ်ကြတော့ချေ။

ညှော်ခန်းထဲမှ ဦးဘချစ်ကတော့ ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ဘယ်ဘက် ကျညီစိမ့်ပေးရမလဲဟုသာ စိတ်မကောင်းစွာ တွေးတောနေတာ လေသည်။

“ဒီအခန်းထဲမှာကောင်မလေးတစ်ယောက်သေထားတယ်၊ သားသောက်ပြီးသေသွားတယ်”

ဆိုသည့်အကြောင်းက ချစ်ကျွမ်းဝင်၏ခေါင်းထဲမှာ အချိန် ညှော်စိုးမိုးနေ၏။

သိချင်လိုက်တာ။ ဒီကောင်မလေးရဲ့အဖြစ်ကို ငါသိချင် လိုက်တာ။

အင်း ... ငါလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဒီအိမ်မှာ သောင် ခင်နေရပြီ။ ဟိုကောင်မလေးလိုတော့ မဖြစ်တန်ကောင်းသဘော သေး။

ညဦးပိုင်းက ဒေါ်သွန်းသက်မာ၏စကားများကို ချစ်ကျွမ်း ဝင် ပြန်သတိရနေမိ၏။

“သားက ဘာပဲလုပ်လုပ် ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တယ်၊ အခုလည်း ဒီဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို သူ့အကောင်အားဖြင့်လုပ်တယ် သူ့ အနည်းဆုံး သားစာမေးပွဲဖြေပြီးတဲ့အထိ မင်းအိမ်မှာနေပေး

အသွင်တယ် အနီးကပ် ကြီးကျပ်ပေးရအောင်ပေါ့။ အဲဒီအတွက် လစာဆိုလို့ချင်ရင်လည်း တိုးပေးပါမယ်”

“ကျွန်မ စဉ်းစားပါဦးမယ် အန်တီ”

“မင်းမှာ တိုင်ပင်စရာလူရှိလို့လား။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ပဲ ဆုံးဖြတ်ရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... ”

“အေးလေ ... စဉ်းစားချင်လည်း စဉ်းစားပေါ့။ မင်း ဒီမှာနေတဲ့အတွက် နေစရိတ်၊ စားစရိတ်တွေ သက်သာမှာလည်း ထည့်တွက်ဦးပေါ့။ မနက်ဖြန်မှာ အဖြေလိုချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ ထည့်သွင်းစဉ်းစားပါမယ်အန်တီ”

ယခု ည(၁၂)နာရီအထိ စာအတူကြည့်ပြီးလို့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည့်အခါ ချစ်ကျွမ်းဝင် အတွေးတွေစုံနေမိသည်။

ကိုကိုသဘောထားကရော ဘယ်လိုရှိမှာပါလိမ့်။ ငါ့ဘာ မှာ လောလောဆယ် ... တိုင်ပင်စရာ ကိုကိုတစ်ယောက်ပဲ တယ်။

သူတို့အိမ်မှာနေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ပါတယ်။ တိုက်တော့ အကျယ်ကြီးပေါ့။ ငါကလည်း မိုးလင်းမိုးချုပ် အပြင်ထွက် နေရတာပါ။ ကိုကိုကိုမေးပြီး အဖြေပေးရမယ်။

အင်း ... မနက်ကိုပြောရမယ်ဆိုတော့ ကိုကိုကို မနက် အစောကြီး ဘယ်လိုတွေ့ရပါ့မလဲ။ ဒုက္ခပဲ။

ညသန်းခေါင်ကြီး သူမ အခက်တွေ့နေပြီး အိပ်မရဖြစ်

စဉ် အခန်းပြင်ဘက်မှ ခြေသံတူရုပ်ရုပ်ကြောင့် ချစ်ကျွမ်းဝင် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွား၏။

“အမလေး ... ဒါ ... ဒါ ဒီအခန်းထဲမှာ သေသွားတယ် ဆိုတဲ့ကောင်မလေးများလား ... ဘုရား ... ဘုရား ... ”

သူမ ခေါင်းထောင်ကာ နားစွင့်နေမိစဉ် အခန်းတံခါး ခေါက်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် စောင်ကိုခေါင်းမပြုတ်ထားလိုက်သည်။

တံခါးခေါက်သံက လေးလေးနှင့်မှန်မှန်ထွက်ပေါ်နေပြီ။ ချစ်ကျွမ်းဝင် စောချွေးတွေပြန်နေပြီး မနက်ကျ အိပ်မက်ထွက်ခွာ ... ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။

ညက ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်သဖြင့် မနက်အိပ်ရာနိုးလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင်၏ မျက်နှာလေး နွမ်းဖတ်နေတော့သည်။ နံနက်(၇)နာရီမှ နိုးသဖြင့် (၈)နာရီအထိ ထွက်ခွာဖို့ သူကတိုက်ကခိုက် ရေချိုးရ ပြင်ဆင်ရသည်။

သူမ စားပွဲပေါ်မှာတော့ ကိုကိုဝယ်ပေးသည့် ကျွန်းဝတ်စုံလေး(၃)စုံ၊ နောက် ကိုသွန်းဝယ်ပေးသည့် ဝတ်စုံတွေ

သူမ ခေါင်းတစ်ခေါင်းထဲနှင့် ရေနစ်အိုးမရွက်ချင်ဘဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်၏အကူအညီကိုပဲ ယူချင်သည်။

ကိုသွန်းနှင့်ကိုကိုဆိုလျှင် သူမ ကိုကိုကိုပိုပြီး ယုံကြည်သည်မို့ ကိုကိုပေးသည့် ဝတ်စုံထဲမှတစ်စုံကို ယူဝတ်လိုက်သည်။

လှပသည့်ဝတ်စုံအိအိလေးမှာ ပန်းခရမ်းပြာ။ သူများတာတွေ မဝတ်ချင်ပေမယ့် ချစ်ကျွမ်းဝင်မှာ တကယ်လည်း အဝတ်အစားက ၃-၄စုံပဲရှိသည်လေ။

ချစ်ကျွမ်းဝင် အခန်းပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းမှတစ်ဆင့် ကျောင်းသွားဖို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မည်သူမျှမရှိကြသေး။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ နံနက်စာ စားနေကြဆဲလိမ့်မည်။

သိသော်လည်း ချစ်ကျွမ်းဝင် မသွားရဲပါ။ တောဝင်းရောက်တစ်ခုခုဝယ်စားလိုက်တော့မည်။

အတွေးနှင့် သူမ ခြံထဲသို့ရောက်လာခဲ့စဉ် နောက်မှအိပ်ခန်းမလေးတစ်ယောက် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို လိုက်ခေါ်လေ၏။

“မမကို ... အန်တီက ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်ရှင်။ ထမင်း စားခန်းထဲကိုကြွပါ”

ချစ်ကျွမ်းဝင် ထမင်းစားခန်းသို့လိုက်သွားရသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံတွေ့လိုက်ရ၏။

ကိုကိုကို သူမ မဝံ့မရဲနှင့် ခိုးကြည့်လိုက်လျှင် ကိုကိုက သူမကို မျက်နှာလွှဲထားသဖြင့် ချစ်ကျွမ်းဝင် အားငယ်ဝမ်းနည်းသွား၏။

ကိုကိုဟာ သူမကို ဒီအိမ်မှာမနေစေချင်လို့လား။ ဒါမှတော့ ကိုသွန်းနဲ့သူမကို အထင်လွဲလို့များလား။

ကိုသွန်းကတော့ သူမကို ရွှန်းရွှန်းစားစားနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ထိုင် ချစ်ကျွမ်းဝင်၊ နောက်နေ့တွေဆို မနက်(၇)နာရီခန့်ရင် ထမင်းစားခန်းထဲကို လာခဲ့ပေါ့၊ နံနက်စာစားလေ။

နောက်နေ့လယ်စာကိုလည်း ထမင်းချိုင့်ယူသွား ... ညစာက ည(၇)နာရီမှာ စားရမယ်၊ ကဲ ... ကျောင်းမသွားခင် နံနက်စာ စားသွား မလုံးရေ ... ချစ်ကျွမ်းဝင်အတွက် ထမင်းချိုင့်ထည့် ထေးပါ အဲဒီမှာ နှစ်ဆင့်ချိုင့်ရှိတယ်၊ ထမင်းကိုတစ်ဆင့်ထည့် ပုစွန်တုပ်နဲ့ မာလချောင်ကြော်ကို တစ်ဆင့်စီထည့်”

ဒေါ်သွန်းမာလာ၏လေသံက အပိုင်။ ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို သဘောတူမတူပင် မေးမနေတော့။

အစစအရာရာ အဆင်ပြေအောင် စီမံပေးနေလိုက်တာလည်း ဟာကွက်ပင်မရှိ။

သည်လိုလူစားတွေမှာ ကိုယ်အကျိုးရှိဖို့အတွက်ဆို မျတ်နာချိုသွေးတတ်ကြသည်။ သူမ သတိတော့ထားရပေမည်။

ဒီလိုသဘောကောင်းနေတာဟာ သွန်းလေပြည် စာမေးဖြေပြီးခင်အထိမဲဖြစ်မည်။ ဒီကြားထဲ သူမ အဆောင်ကောင်းကောင်းရှာထားရပေမည်။

ခုတော့ ချော်လဲရောထိုင်ရတော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တဒင်္ဂတော့ နားခိုရာရသွားပြီပေါ့လေ။

သူမ စားပွဲတွင် တစ်နေရာဝင်ထိုင်တော့ ကိုသွန်းက သူမအတွက် ကိုယ်တိုင်ပင် လက်ဖက်ရည်ငဲ့ထည့်ပေးတယ်။

“မုန့်တွေလည်းယူစားပါ တီချယ်၊ အဟဲ ... စားကောင်းကောင်းကူကျက်ပေး၊ သင်ပေး ... ဆရာစားမချန်နဲ့ ဆရာဆေးဝင်သလို တပည့်ကိုလည်း ဝင်အောင်လုပ်ပေး”

ကိုသွန်းက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူမကိုပြုစုနေတော့ ချစ်ကျွမ်းဝင် အားနာပြီးလေးနှင့် လက်ကာရသည်။

“သင်ပေးပါမယ် ကိုသွန်းရယ် ... ကိုသွန်းလိုက်နိုင်လို့ ကတော့ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ထိတောင် ဖို့သေဦးမယ် ကျွန်မဘာသာ သူစားပါမယ်ရှင်၊ တော်ပါပြီ ... ”

“တီချယ်က အားနာတတ်လွန်းလို့ပါ၊ အားမနာနဲ့ လုံးဝအားမနာနဲ့၊ ပြီးရင် ကျောင်းကိုလိုက်ဖို့မယ် ကိုသွန်းရှင် က တီချယ်နဲ့ကျောင်းသွားရာလမ်းမှာရှိတယ်လေ ဖို့သေဦးမယ် နာတက်နေတာ”

ကိုသွန်းဘက်ကလည်း အကွက်ပေါ်မည်။ ကိုသွန်းက ကြားမတိုးသာ။ အင်း ... မတိုးချင်တော့တာတာ။

ချစ်ကျွမ်းဝင် ဘာမှဆင်ခြေမတက်သား ကိုသွန်းက သူတို့ကိုမိုခိုနေရသူ။ ဂျီးများနေလို့မရ။

ဒေါ်သွန်းသက်မာကတော့ သူသားငယ် ဘာပဲပြောပြော ဘာပဲလုပ်လုပ် ကြည်ဖြူနေပုံရသည်။

“ကောင်းသားပဲ သားငယ်ကျူရှင်သွားရင်နဲ့ ဖို့သေဦးမယ် ... သားကြီးက မေမေကို ဈေးဝင်ပို့ခဲ့၊ ပြီးမှ သေတော့မယ်လို့ သွားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ ... ”

ထမင်းစားပွဲမှာ ကိုကိုမျက်နှာမကောင်းသလို ချစ်ကျွမ်းဝင်လည်း ဝမ်းနည်းနေမိသည်။

ဒေါ်သွန်းသက်မာ မတရားဘူး။

သားကြီး မျက်နှာမကြည့်ဘဲ သူ့သားငယ်ရဲ့မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်တယ်။

ကိုကိုနဲ့ငါ့ကို သဘောမတူလို့ အနုနည်းနဲ့တားဆီးနေကြတာလား။

ယခုဆို သူမနှင့်ကိုကို ဆုံစရာလမ်းပင် မမြင်တော့ ခါတိုင်းကမှ ကျောင်းပို့ကျောင်းကြို လမ်းမှာ စကားပြောခွင့်ရ သည်။ ကြင်နာယုယခွင့်လေးတွေရသေးသည်။

ယခုကျွန်းကျောင်းပို့၊ ကျောင်းကြိုတာဝန်ကို ကိုသွန်းက ယူထားသလိုဖြစ်နေရသည့်ကြားထဲ သူ့ကိုပင် ည(၁၂)နာရီအထိ စာသင်ပေး၊ ကူကျက်ပေးနေရလေရာ ကိုကိုနှင့်သူမ တွေ့ဆုံ ပင်မရှိတော့။

ထမင်းစားစားပွဲမှ ကိုကိုတည်ငြိမ်စွာနှင့်ပင် အရင်ဆုံ ထွက်သွားခဲ့သည်။ ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို လှည့်မကြည့်။

သူမ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနှင့် လက်ဖက်ရည်ပွဲမှ ထလိုက် တော့ မလုံးက ထမင်းချိုင့်လာပေးသလို၊ ကိုသွန်းက သူ့ကျော ဝိုင်းအိတ်ကိုယူပြီး သူမနှင့်အတူ ကားနားသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ကိုသွန်းအသွင်က တကယ့်ရွှေမင်းသားလေးလို ချောမင်း လန်းဆန်းတင့်တယ်နေပေမယ့် ချစ်ကျွမ်းဝင်မြင်ယောင်နေမိတာ သူ့ထက်တည်ကြည်ရင့်ကျက်ပြီး ညှိုးငယ်နေသည့် ကိုကိုပင်ဖြစ် သည်။

“သွားစို့ ... ချစ် ...”

သူမိဘတွေရှေ့၊ လူတွေရှေ့ကျ တီချယ်ခေါ်ပြီးနှစ်ယောက် အည်းကျမှ ချစ်လို့ခေါ်တတ်သည့် ကိုသွန်းကို သူမ မကြည့်။ ကားထဲသို့ သူ့ဖွင့်ပေးသည့် ရှေ့ခန်းမှာပင် ဝင်ထိုင်ရသည်။ သူမတို့ကားလေး ထွက်လာတော့ တိုတိုနောက်မှ ငေး ကြည့်ကျန်ခဲ့တာ ချစ်ကျွမ်းဝင်မြင်လိုက်ရပါသည်။ သူမရင်ထဲ နှင့်ခနဲခံစားရ၏။

သေချာပါပြီ။ သူမရင်ထဲမှာ နေရာယူနေသူဟာ ကိုကိုပါ။

သူမက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ငြိမ်သက်နေမိတဲ့ ကိုသွန်း ကပြဿနာရှာတော့သည်။

“တို့ဝယ်ပေးတဲ့အင်္ကျီတွေ ဘာလို့မဝတ်သလဲ၊ ဒါ ဘယ်သူ ဝယ်ပေးတာလဲ”

“အိုး... ကိုယ့်ဘာသာဝယ်တာပေါ့၊ ဘာလို့လူကို မတောင်း မှီခိုရတာလဲ”

“မယုံပါဘူး၊ မင်းမှာပုံတုံးကြီးတွေပဲရှိတာမို့ ဒီဝတ်စုံက ဘယ်၊ ခေတ်မီတယ်၊ မင်းမှာစောစောတည်းကရှိတဲ့ ဆာစော ခြည်းကဝတ်မှာပေါ့၊ မညာနဲ့ ကိုယ့်သဘောက မင်းကို ကိုယ်ပဲ ချစ်တာမို့ ... ဘယ်သူကရိုက်တာမှ ကြိုက်တာ”

“သေလိုက်ပါလား၊ ဒါ ... ကျွန်မရဲ့ (၇)တန်းကလေး ဘယ်ပေးတာရှင် ... နောက်ထပ် (၂)စုံတောင်းကျန်သေး

တယ်၊ မသွေနေကတယ်ပေးတာ”

ညီအစ်ကိုချင်း နားလည်မှုတွေလွဲမှားစိုးလို့ သူမညာနေ ခြင်ခြင်သည်။ ကိုသွန်းကိုလည်း တော်တော်အမြင်ကတ်မိ၏။ လူကိုများ သူရည်းစားကျလို့။ ချုပ်ချယ်နိုင်စားနေလိုက်တာ။

“ကိုယ်မေးကြည့်မှာနော်၊ မဟုတ်လို့ကတော့ နာပြီသာ မှတ် ...”

“အောင်မယ် ... မယ် ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း ... လူက များ သူ့အမီးလေးကျလို့၊ တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ရှင့်ကို ကျွန်- လုံးဝစကားမပြောတော့ဘူး”

ချစ်ကျွမ်းဝင် ရင်ထဲမှာ မခံချိမခံသာဖြစ်လွန်းသဖြင့် လူ- သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်ထုရင်း မျက်နှာနုနုလှလှ လေး နီရဲနေခဲ့လျှင် ကိုသွန်းက ခပ်ပြီးပြီးနှင့် ရွန်းရွန်းစားတ- ကြည့်လေသည်။

“အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲကွာ၊ ကိုယ်ကြီးရင် မင်း- ပဲလက်ထပ်မယ်သိလား၊ ကိုယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ရဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှအရေးမလုပ်ရဘူးနော်”

“လဲသေလိုက် ... စာတော့ကြီးစားမယ်မရှိဘူး၊ မဟုတ်- တာတွေပဲ ခေါင်းထဲထည့်နေ၊ အောင်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြ”

သူမ ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်တက်လာ- မိန်းမစိတ်ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုပါလိမ့်။ သူ့ကိုတာလို့အမြင်က- သွားမိပါလိမ့်။

“အရမ်းစလိုကောင်းတဲ့ တီချယ်လေးပဲကွာ၊ ကဲ ... ကဲ စိတ်ကိုလျှော့၊ ဒေါသတွေလျှော့၊ ကျောင်းရောက်တော့မယ်၊ ဆက်ကြာ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ရည်းစားနဲ့စိတ်ကောက်လာ- ဘယ်လိုထင်ဦးမယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထို့ ... ချစ်ကို ဦးထား- ချီကပြီနော်၊ ချစ်ဟာ တိုပိုင်တဲ့ပစ္စည်းပဲ ... တို့ရဲ့ချစ်သူ- ပဲ”

ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ကားလေးထိုးဆိုက်လိုက်ပြီး သူ့အပိုင်- ခြောနေလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မတတ် ဒေါသတွေ- ညွတ်ရသည်။

ကားတံခါးကို ဝန်းခနဲဖွင့်ဆင်းပြီး သူမ သူ့အနားမှအမြန်- ဆဲထွက်ခဲ့တော့ ... ကိုသွန်းက သာယာသောအသံနှင့် ရယ်- ကာကျန်ခဲ့လေသည်။

“ပြောတော့ ဆင်းရဲသား၊ ဆင်းရဲသားနဲ့ ကျောင်းကိုကား ထည့်လဲနဲ့ လာနိုင်တယ်၊ ဒီရိုင်းဘာတွေကလည်း တကယ့်အဖုံ စား”

ဆရာဝင်မလာသေးသည့်အချိန်တစ်ခုမှာ ဖူးအေမီက ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို နောက်နေသလို ပြည့်စုံမိုးကလည်း အစထောင် ဖြစ်၏။

“ဒီရိုင်းဘာမဟုတ်ဘူး အေမီရဲ့၊ ကိုယ်ရံတော် ကိုယ်ရံ တော် ... ”

“တော်ကြစမ်းပါဟာ၊ နင်တို့ထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ ဘဝက အခြေမခိုင်ဘူးဟာ၊ ရေပေါ်မှာ အရပ်ရေးသလို အဲဒီ အနေအထားတွေဟာ မကြာခင် ပျောက်ကွယ်သွားရမှာပါ”

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိသူမို့ ချစ်ကျွမ်းဝင် မျက်နှာလေး ညှိုးနေချိန် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အားပေးကြပြန်သည်။

“ဘာအားငယ်စရာရှိသလဲဟာ၊ လောကမှာ ကိုယ့်ပိုင် အရည်အချင်းရှိတဲ့သူဟာ ဘယ်ထောင့်မှာမဆို ရောက်တယ်။ အခု နင်က ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ရှာပြီး ကျောင်းထွက်နေတဲ့သူပဲ၊ ပိုတောင် ဘယ်ယူဖို့ကောင်းသေးတယ်”

“အေးလေ _ ငါတို့တွေသာ မိဘပိုင်ဆိုင်နေကျောင်းတက် နေရတာ၊ ချစ်လိုသာဆို ဘယ်လိုနေမယ်လို့ဘူး၊ အလုပ်မလုပ် ဘဲ ကျောင်းတက်နေတာတောင် စာကိုရေးတဲ့ ဆေးဝါးထောက် ခိုက်နေရတယ်”

ဖူးအေမီ ညည်းတွားလိုက်လျှင် ပြည်ရံမိုးက ခပ်ရောက် ဖြန်သည်။

“အဲဒါပေါ့ ... အိုင်ကျူချင်းက ကွာသားနဲ့ ချစ်ကျွမ်း ခင်တို့ကတော့ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ကျောင်းတက်တာလည်း တချို့ ချစ်ဆုံးကပဲ”

သည့်စဉ် အတန်းထဲသို့ ဆရာဝင်လာသဖြင့် သူတို့အား ချစ်စကားပြောတွေ ရပ်လိုက်ကြသည်။

စာအုပ်တွေထုတ်ပြီး ဆရာသင်သမျှ လိုက်နာသော ခိုက်နေကြရပြန်ပါသည်။

နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်တွင် သူမတို့သုံးယောက်အခန်း
လွတ်တစ်ခုထဲမှာ အတူစုစားဖြစ်ကြသည်။

ချစ်ကျွမ်းဝင်၏ ထမင်းချိုင့်ကို ဆွဲယူကြပြီး ဖူးအေမီနှင့်
ပြည့်စုံမိုးတို့ အလှအယက်ဖွင့်လိုက်ကြ၏။

“ဟာ ... တကယ့်သူဌေးပဲဟေ့၊ ပုစွန်တုပ်ကွေးကြီးတွေ
ကလည်း ဂျုံပွတ်ကြော်ထားတာ၊ ရဲနေတာပဲ၊ အမလေး ...
သွားရည်တွေတောင်ကျလာပြီ”

ဖူးအေမီနှင့်ပြည့်စုံမိုးတို့နှစ်ယောက်မှာ ရန်ကုန်ထဲကယ်
တောင်းလာတက်နေကြသူတွေဖြစ်ပြီး ... ဖယ်ရီနှင့်လာကြသူ
တွေဖြစ်သည်။

အလယ်အလတ်တန်းစားထဲကပေါ့။ ဆင်းရဲသားလည်း
မဟုတ်။ သူဌေးလည်းမဟုတ်။

ဖူးအေမီက ...

ဒို့၊ တဲ့လေပြန်

“ငါ့ဟင်းလည်းကြည့်ပါဦးဟယ် ... ဝက်သားကလည်း
အဆီချည်းပဲ၊ မေမေ တကယ်နက်စက်တယ်”

“ဟဲ့ ... နင်က အဆီကြိုက်တယ်လေ၊ ခုမှဘာဖြစ်ရတာ
လဲ”

ပြည့်စုံမိုး၏စကားကို ဝက်ကလေးလိုလိုနဲ့နဲ့ဖြည့်ဖြည့်
က ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးပြန်ချေ၏။

“အဆီတွေချည်းစားလွန်းလို့ အခုငါဝက်ပုစွန်တုပ်ကွေး
ပေါ့၊ ဒါကြောင့် အခုအချိန်ကစပြီး အဆီတွေငါ့ချောင်းတော့မယ်
အသားပဲစားမယ်၊ ချစ်ရေ ... နင့်ပုစွန်တုပ်ကွေးကလေး၊ ငါ့
ဝက်သားသုံးတုံးနဲ့လဲစားမယ်နော်၊ နင်မနာပါဘူးဟာ ...
သုံးတုံးနဲ့တစ်ကောင်လဲတာပဲ ... အဟဲ ... ”

ဖူးအေမီ စပ်ဖြဖြနှင့် သူဝက်သားချိုင့်ကိုထိုးလေပြီး ခုန်
ကျွမ်းဝင်၏ပုစွန်တုပ်ကွေးတစ်ကောင်ကို နှိုက်ယူလျှင် ပြည့်စုံမိုးက
မှတ်စောင်းထိုးလေသည်။

“အဲလိုဆို ... ငါလည်း ငါ့ဘဲဥကြော်နဲ့ချစ် ခုန်သပ်
တစ်ကောင် လဲစားမှာပေါ့ ... ရတယ်မို့လားချစ် ...
တောင်တောင်ပါတာပဲဟာ ... တစ်ကောင်ကျန်နေတာပဲ”

“ရပါတယ် ... ငါကလည်း ဝေစားမှာပေါ့၊ ဒါပင်မဟုတ်
ဆွဲထမင်းဟင်းတွေဟာ မသန့်ရှင်းရင်လည်း အတူတူပဲ
ပေါ့”

“အွမ် ... ”

မင်းညီနံ့ထံမှ ဖားရံညင်းသံထွက်သွားလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်တိုင်ပြီး ရယ်မိလိုက်ကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သဘောကောင်းသည့် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အတူကျောင်းတက်ရတာ ချစ်ကျွမ်းဝင် စိတ်ချမ်းသာပါသည်။

သူမဘဝကတော့ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပါပဲ။ လောလောဆယ် ကိုသွန်းကို စာသင်ပေးရင်း သူတို့အိမ်မှာ မဖြစ်မနေ နေရလိမ့်ဦးမည်။

မေမေသီရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ။ စိတ်မချဖြစ်မှာ ချစ်ကျွမ်းဝင် စိုးရိမ်မိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်။ ကိုယ်ဘဝကိုဖြစ်အောင် ဖန်တီးပြီး တောင်စဉ်(၇)ထပ်ကိုကျော်ဖြတ်လိုက်ချင်သည်။

မဟာနေက္ကမင်းသားလို ပင်လယ်ကူးမှာပေါ့၊ အစစအရာရာ သတိအပြည့်နှင့် လောကကြီးကို သူမ ရင်ဆိုင်ရပါမည်။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သား မရှိအတူ၊ ရှိအတူ၊ ဟာတွေဝေစားလိုက်ကြပြီးလျှင် စာဆွေးနွေးဖို့ စာအုပ်တွေကို ထုတ်လိုက်ကြသည်။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဟာ သွေးသောက်ညီအစ်မတွေ့ပြီးကြည့်မို့ တစ်ယောက်အကြောင်းကိုတစ်ယောက်အား ပြောပြီးပေးပြီး

ဒါကြောင့် ဖူးအေမိရဲ့မိဘများဟာ ထမ်းဆိုင်ဖွင့်ထား

စီးပွားရေးမဆိုးလှတာ ...

ပြည့်စုံမိုးရဲ့မိဘများကတော့ ငန်ထမ်းများဖြစ်ကာ မရှိမရှားနေနိုင်ကြတာနှင့်။

ချစ်ကျွမ်းဝင်ခများမှာတော့ ဦးစုလေဖြတ်နှင့်သမီးများက ထက်မခံမှုကြောင့် ဂိုက်သင်ပေးနေရသည့် အိမ်မှာပဲ လောလောဆယ်နေနေရတာတွေ အချင်းချင်းသိရှိရပါသည်။

တစ်ယောက်အခက်အခဲရှိလျှင် တစ်ယောက်ကူညီကြေး ခိတ်ဖွဲ့ထားကြသည်မို့ ချစ်ကျွမ်းဝင် အားတော့ရှိသည်။

“ကဲ ... စာကျက်ကြစို့”

“နေပါဦး မိချစ်ရယ် ... ခုမှ ထမင်းစားပြီးနောက် လောဘကလည်းကြီးလိုက်တာ”

“ငါက နင်တို့ကို အချိန်ပိုမရှိဘူးဟာ ကျွန်ုပ်တို့သိရုံ နင်တို့ပေးရနဲ့ အားတဲ့အချိန်စာကျက်ရမှာပဲ၊ နင်တို့ဖွင့်ချင် ငါတက်တာနားထောင်နေ ...”

“အိုကေ ... မျက်စိမှိတ်ပြီး နားထောင်လေ”

ဖူးအေမိက အကြံအဖန်လုပ်ပြီး အိပ်မက်ပြင်လျှင် ပြည့်စုံမိုးက သဘောပေး၏။

“အဲဒါကြောင့် ဝက်ပုတ်ဖြစ်နေတာ ထော်ကြာ အဆိပ်အတောက် လမ်းတောင်လျှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပြောရှာတယ် ... ငမောင်ရိုးခြောက်တာ ဝဘာ ပိန်တာ ဆက်တော့လှတယ်နော်”

ပြည်စုံနိမ့်မှာ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လေးဖြစ်သဖြင့် အထိနာသွား
လွှင့် ချစ်ကလေးဝင် နှစ်ယောက်လုံးကို တောင်းပန်ရပါ၏။

“ကဲ ... ကဲ တော်ကြပါတော့ဟာ၊ ငါစာကျက်တာ
နားထောင်ကြ၊ နားနားနေနေပေါ့ဟာ”

နောက်ဆုံး နှစ်ယောက်က မျက်စိမိုက်နားထောင်နေကြ
ပြီး ချစ်ကတော့ အားကြီးမာန်တက်နှင့်စာကို အပတ်တကုန်
ကြီးစားကျက်မှတ်နေတော့သည်။

သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ စာသင်ခန်းမှထွက်လာပြီး ချစ်
ကလေးဝင် ကားလာကြိုရာနေရာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်း ...”

သည်တစ်ခါလာတာလည်း ကိုသွန်းပါပဲ၊ ကိုကိုတာလို့
ထားတော့သလဲ။ သူတို့ညီအစ်ကိုချင်းများ နားလည်မှုယူထား
သလား။

လူကို အရုပ်လိုသဘောထားတာတော့ မကောင်းပါဘူး
ထဲမှာ အလိုမကျစိတ် ဝမ်းနည်းစိတ်များနှင့်ပင် သူမ ကိုသွန်း
ဆီနေရာဆီသို့ လျှောက်သွားရသည်။

ကိုသွန်းက သူမကို ပေါ့ပါးလှပစွာ ဆီကြိုလာသည်။

“စာသင်ရတာ မောလား ... ချစ်”

“အို ... မမောပါဘူး ဒါလေးများ”

“ကိုယ်တော့ ... ဆေးတက္ကသိုလ်ကို ခန့်တိုင်းမြင်နေရလို့

“ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာတွေစိတ်ကောက်နေတာလဲကွာ၊ ချစ်ကိုကြည့်ရတာ အရင်နဲ့မတူတော့ဘူး။ အရင်ကတော့ ကလေးတစ်ယောက်ထံ ဖြူစင်သန့်ရှင်းတယ်၊ ခုကျ ... စုန်းမတစ်ယောက်လိုပဲ၊ စုန်းကောက်ချိတ်နေတာပဲ”

ကိုယ့်ကို စုန်းမပြောတာကျတော့လည်း ချစ်ကျွမ်းဝင်သ
မခံနိုင်။ သို့သော် ကိုယ်ကလည်း သူပြောသလိုနေမိတာကြောင့်
ချစ်ကျွမ်းဝင် သူကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ လမ်းဘေးကိုသာ ကြည့်
လိုက်လာခဲ့သည်။

“မိန်းမတွေကို ဒါကြောင့်မာယာပလိန်းလို့ပြောကြတာ
အရမ်းစိတ်အပြောင်းအလဲမြန်တာပဲ”

သို့စကားက ရှုံ့ရှုံ့ချချဖြစ်နေလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင် နှုတ်သီး
ကိုတင်းတင်းစေပြီး ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ... ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်
ချင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီအချိန်ဟာ အရေးကြီးဆုံးအချိန်ပဲ။ လူ
စိတ်မကစားပါနဲ့”

“လူကဖြင့် လက်ဝဲဘက်လောက်ရယ်၊ စကားကြီးစကား
ကျယ်ပြောဖို့တော့တတ်တယ်”

“ကျွန်မ အကောင်းပြောနေတာ အချိန်ဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ အထူးသဖြင့် အခုလို အားကြီးမာန်တတ်ပြင်ဆင်ရမယ့် အချိန်မျိုးဟာ ပိုပြီးအရေးကြီးတာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိစ္စတွေနဲ့ အချိန်မဖြုန်းစေချင်ဘူး”

သူမက စကားကြီးစကားကျယ်တွေနှင့် ဆုံးဖြတ် ထိုသွန်း
တားမောင်းရင်းမှ အားပါးတရအော်ရယ်နေ၏။ အမြင်ထက်စွဲ
ကောင်းလိုက်တာ။

“အမလေး ... သူ့ကိုယ်သူများ ရောမဆရာမကြီးတို့က
သူန့်တော်မျိုး အားလုံးနားလည်ပါတယ် မမချစ်ရယ် ...
သူန့်တော်ဟာ အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် မင်းယောက်ျားပါ။ ကိုး
တောင်ပြည့် ကျားကြီးပါ။ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကောင်းကင်
ဘကြယ်ကိုတောင် ဆွတ်နိုင်ပါတယ်။ စိတ်ချ ... ကဲ အခု ချစ်
ဆွဲပေးထားတဲ့အချိန်ဇယားအတိုင်း တို့တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်နာ
သူတ်မှတ်နေတယ်လေ။ အချစ်အတွက်နဲ့ ဆေးသောက်သေ
ဆတ်တာ သုံးတောင်ဝတ်မိန်းမသားတွေပါနော်။ ကိုယ်တို့လို
ယောက်ျားတွေ လုံးဝမပါပါဘူး”

“ရှင် . . .”

သူပြောသည့်စကားထဲမှာ ဆေးသောက်သေတာဝါလာ
နှင့် ချစ်ကွမ်းဝင် သွေးလန့်သွားရသည်။ ဘာပဲပြောပြော သူမ

ဟာ သေသောက်သေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့အခန်းမှာ နေရတာ မဟုတ်ပါလား။

“သူ့သေသွားတော့ ကိုသွန်းအနားမှာရှိလားဟင်၊ တော်တော်ခံခဲ့ရဦးမှာပဲနော်၊ အိပ်ဆေးသောက်တာလား။ အဆိပ်သောက်တာလား။ အိမ်သားတွေကို အမှုမပတ်ဘူးလားဟင်”

“ဘာ ... ”

ချစ်ကျွမ်းဝင် သိချင်သမျှ မလျှောက်မေးနေလေရာ ကိုသွန်းတွန့်ခနဲဖြစ်ကာ ဒေါသတကြီးအော်လေမှ သူမ လန့်သွားရ၏။

“ဘယ်သူ့အကြောင်းမေးနေတာလဲ”

“အန်တီတူမ ခင်နှင်းသက်ဆိုတာလေ၊ မနှစ်က ဒီပိုင်ပညာလာတက်ရင်းနဲ့ ... ”

“တော် ... တော် ဒီကောင်မအကြောင်းမပြောနဲ့၊ အိမ်ကို အများကြီးဒုက္ခပေးသွားတဲ့မိန်းမ၊ ကလိမ်ကကျစ်မ ... ”

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၊ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ကိုသွန်း ဒေါသတွေထွက်နေလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင် ထိတ်လန့်ရသည်။

“ကဲပါ ... မေးမိတာ ကျွန်မမှားပါတယ်၊ ကားကိုကောင်းကောင်းမောင်းပါတော့ရှင်၊ ကျူရှင်ပြဖို့အချိန်နီးနေလို့ပါ”

ဒီအကြောင်းပြောရုံနှင့် ဒီလောက်ဒေါသတွေကြီးနေသည့် ကိုသွန်းကို သူမရင်ထဲ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်မိသည်။

သူနဲ့သက်ဆိုင်ထားလို့လား။ ကိုကိုကိုမေးရင်ရော ဒီလိုပဲ

ဒေါသတွေကြီးဦးမှာလား။ ချစ်ကျွမ်းဝင် ရင်ထဲ ပဟေဠိတွေ၊ သံသယတွေနှင့်ပြည့်သိပ်နေစဉ် သူမကျူရှင်ပြရမည့်အိမ်သို့ ချောက်လာခဲ့လေသည်။

ကားပေါ်မှ သူမဆင်းလိုက်လျှင် နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ ကားကိုချက်ချင်း ကွေ့မောင်းထွက်သွားသည့် ကိုသွန်းကို ချစ်ကျွမ်းဝင် အံ့သြတကြီး ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ညနေ(၆)နာရီထိုးပြီး သူမကျူရှင်ပြသည့်အိမ်မှထွက်လျှင်
ကိုသွန်း၏ကားလေးပင် အချိန်မီထိုးဆိုက်လာခဲ့ပြန်သည်။

စိတ်ဆိုးသွားပြီဟုထင်ပေမယ့် ဘာကြောင့်ရောက်လာပြန်
သလဲမသိ။ နားလည်ရခက်သည့် ကိုသွန်း၏မျက်နှာချောချော
လေးသည် တည်တင်းမှုန်ကုပ်လျက်။

သို့သော် ... သူဘယ်လောက်ပင်ချောချော သူမရင်ထဲ
တုန်လှုပ်မှုမရှိတော့ပါ။

ကိုသွန်းရေ ...

အချစ်မျိုးစေ့ဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာမပေါက်တတ်ပါဘူး။

သည်ကြားထဲ ရှင့်အပေါ်သံသယဝင်ချင်စရာတွေကလည်း
အပြည့်ပဲ။

ကားတံခါးကိုတော့ဖွင့်ပေးဖော်ရလေသည်။ သူဖွင့်ပေး
သည့်အတိုင်း ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် ကားလေးကခပ်ကြမ်းကြမ်းပင်
မောင်းထွက်လေ၏။

ကားပေါ်မှာ အတန်ကြာသည်အထိ စကားသံတို့တိတ်
ဆိတ်နေလျက်။ နောက်မှ သူ့အသံက အက်ကွဲစိမ်းမန့်စွာ ထွက်
ပေါ်လာသည်။

“ငါ့အပေါ်သစ္စာဖောက်တဲ့သူဆို သိပ်ရမ်းတာပဲ၊ သစ္စာမဲ့
တဲ့မိန်းမတွေ ကမ္ဘာပေါ်မှာမရှိရင် ကောင်းမယ်”

“ရှင် ... ”

သူ့အသံက တစ်ယောက်ယောက်တိုပြောနေသည့်နဲ့မတူ
ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ညည်းတွားနေသည့်အသံ။

ကိုသွန်းမှာ သတိသမ္ပဇာတိတို့ပင်ရှိသေး။

“ငါ့ကိုက အမှတ်မရှိဘူး။ မိန်းမဆိုတာ သူမပြုတဲ့
အမျိုးပဲ၊ ဒီနေ့ ငါစာမသင်နိုင်တော့ဘူး၊ ကိုညီတို့နဲ့အတူ
သွားမယ်”

“အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုသွန်းရယ် ... သတိထား
အယ်လိုမိန်းမျိုးနဲ့တွေ့ဖူးလို့ မိန်းမတွေ့ကိုသိမ်းကြိတ်ခံရ
တာလဲ၊ ခုချိန်မှာ အားလုံးကိုမေ့ထားပါ၊ စာကိုပဲကြိုးစားမယ်
မို့ ... ကိုသွန်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပြန်ဆုံရင် နောက်ညည်းအထိ
ဆည်လို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မတို့ အားထုတ်တာတွေ
အလကားဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

သနားစဖွယ်မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ချစ်ကျွမ်းစင် ကျွမ်းဝင်
လေလျှင် ကိုသွန်းစိတ်တွေပြန်ပြီး နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာသည်။

“ငါ့ကို ကြင်နာယုယစမ်းပါ အချစ်ရယ် ... ငါ့နဲ့အတူ”

တွေကွဲအော်နေတုန်းပို့ပါ။ ငါ့ကိုမုန်းပါနဲ့နော်၊ မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့နော်။

“အို ...”
ကားကိုလမ်းဘေးသို့ ခေတ္တထိုးရပ်ပြီး ကိုသွန်း သူမကို ဆွေးပွေ့လာခဲ့လျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင်ထိတ်လန့်ရသည်။

ငါ့အဖြစ်ကလည်း ဆုပ်စူး၊ စားရှူးပဲ။ ကြီးတန်းပေါ်လမ်း လျှောက်နေရသလိုပဲ။

သူက တွေးပွေ့လာရုံတင်မက အနမ်းတွေပါပါလာခဲ့လျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင် ရုန်းဖယ်မိသည်။

“ကိုသွန်း ... ကျွန်မကို အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး ...”

သူ့အသံက ညည်းညည်းတွားတွား။
“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ၊ ချစ်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်လေ၊ ချစ်က ကိုယ့်ချစ်သူလေ၊ ကိုညီတို့ချစ်သူတွေဆို ... တည်းခိုခန်းတွေ တောင်လိုက်တယ်”

“ဘာ ...”
ချစ်ကျွမ်းဝင်၏အရှက်နှင့်ဒေါသတွေက လက်ပစ်ဗုံးတစ် လုံးထိုးပေါက်ကွဲသွား၏။ အော်လိုက်ချည့်အသံက စူးစူးရှရှ။

“ရှင် ... ဘယ်လိုလူလဲ၊ ကျွန်မကို ဘယ်လိုမိန်းမမျိုး မှတ်နေသလဲ၊ ရှင်တို့လောကမှာ တွေ့ဖူးတဲ့မိန်းမတွေက တည်း ခိုခန်းလိုက်ပေမယ့် ကျွန်မကတော့ လက်မထပ်ရသေးဘဲ လက်

ကိုင်တာတောင် မကြိုက်ဘူး”

သူကလည်း မနိုးမခန့်၊ ထိမထင်အပြိုးက လှလှပပ။ သို့သော် ချစ်ကျွမ်းဝင် အမြင်မှာ မင်းသားခေါင်းနှင့်ဘီလူးကိုယ်။

“ဒါဖြင့် မင်းခန္ဓာကိုယ်က ဘယ်သူ့အတွက်ထားတာလဲ၊ မင်းအချစ်တွေက ဘယ်သူ့အတွက်ထားတာလဲ၊ သစ္စာမဲ့ဖို့အစ ချိုးနေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

ကောင်းကောင်းကြီးအယူလွဲမှားနေသည့် သွန်းလေပြည် အား ချစ်ကျွမ်းဝင်ရဲရဲတောက်မိန့်ခွန်းတွေ ခြွင်းမိသည်။

“ရှင်က ဘယ်လိုနားလည်ထားလို့လဲ”

“ကိုယ်နားလည်ထားတာတော့ ချစ်သူတွေဆိုတာ ဘဝ အတွက် လက်တွဲဖော်အဖြစ် ဆုံးဖြတ်သိမ့်ဌာနချထားကြတဲ့သူ တွေလေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အလိုလိုက်ရမှာပေါ့၊ သစ္စာ ခိုရမှာပေါ့ ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အရင်းနှီးချင်းသူတွေ ပဲ”

“မှားတယ် ... ရှင်ပြောတာ လုံးဝမှားတယ်၊ ချစ်သူဆို ဘာ ချစ်သူပဲရှင် ... လင်မယားမှမဟုတ်သေးဘဲ၊ လင်မယားလို နေလို့ရမလား၊ ပြီးတော့ ချစ်သူတိုင်း လက်ထပ်ဖြစ်ကြမိတဲ့ ခုန့် ... ဘာမှမသေချာ မရေရာသေးဘဲနဲ့ ချစ်သူကိုအလိုလိုက် ကြဲတဲ့မိန်းကလေးတွေဟာ လုံးဝမှားတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ကိုယ့်ဘာကိုယ် ဖျက်ဆီးပစ်နေကြတာပဲ”

“ဒါကတော့ သစ္စာမဲ့ချင်လို့ ဆင်ခြေအမျိုးမျိုးပေးနေတာ

ပဲ၊ ငါနားလည်ထားတာတော့ ချစ်သူဆိုတာ လက်ထပ်ဖို့ရည်စူးထားတဲ့သူ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဖြစ်ရမယ် ... အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်ရမယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အခက်အခဲမှန်သမျှ ကူညီကြရမယ် ... ဒါပဲ”

ပြောပြီး ကားကို ဆောင့်မောင်းထွက်လိုက်ရာ ချစ်ကျွမ်းဝင် သူ့အပေါ်သို့ ယိုင်လဲသွားရ၏။

သူက ဟက်ခနဲရယ်ပြီး သူမကိုလက်တစ်ဖက်နှင့်ဖက်ထားခဲ့၏။ အိမ်ရောက်တော့မည်။

ချစ်ကျွမ်းဝင်မှာ တုံ့ပြန်စကားနှင့်မချေပလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဆတ်ဆတ်တုန်ခါ ... ဒေါသတွေအလိပ်လိုက်နှင့်တွေ့တွေးနင်နင်။

ကားပေါ်မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နှင့် သူမ အားကုန်းရုန်းလိုက်စဉ်ပဲ ကားက ... သူတို့တိုက်ကြီးထဲသို့ လျှောခနဲဝင်လာခဲ့တော့သည်။

ည (၁၂)နာရီအထိ စာကြည့်ပြီးသည့်အခါ ညအိပ်မိသေးလေးပဲထွန်းထားလိုက်ပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင် အိပ်ရာဝင်လိုက်သည်။

ယခုအခါ သူမ၏အိပ်ရာမှာကိုသွန်းစီစဉ်ပေးထားမှုကြောင့် စမ်းနုရောင်နုနုလှလှလေးတွေနှင့် စိတ်ကြည်နူးစဖွယ်၊

ကိုသွန်းဆိုလို့ လက်ပစ်ပုံးတစ်လုံးလို သူမ၏အိပ်ရာထဲ ပေါက်ကွဲဆူညံရသည်။

လူငယ်တွေ တော်တော်ပျက်စီးနေကြပါလား။ နိုင်ငံခြားကားတွေ၊ မဖွယ်မရာကားတွေခိုးကြည့်ကြပြီး အတတ်တွေတုန့်နေကြသည်။

ကြားနေရတာပါပဲ။ သင်းတို့ယောက်ျားတွေထဲတော့ ဘာဆန်းသလဲလေ။

နံနံအအ၊ မအူမလည်ကောင်မလေးတွေဆို စကားလုံးတွေ၊ မာယာတွေ၊ ပရိယာယ်တွေနှင့်ဖမ်းစားပစ်လိမ့်မှာပဲ။

ခုပင်ကြည့်ပါလား။

ဆေးကျောင်းသူကြီးတစ်ယောက်လုံးကို နလပိန်းတုံးတစ်
ယောက်လို စကားလုံးတွေနှင့်ပစ်ပေါက်သေး၏။

“မင်းခန္ဓာကိုယ်က ဘယ်သူ့အတွက်လဲ၊ မင်းအချစ်တွေ
က ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

သစ္စာဆိုတာကို ဒီနေရာမှာလာပြီး အလွဲသုံးစားလုပ်ချင်
သေး၏။

ချစ်သူအပေါ်မှာ တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ချစ်သူအပေါ်
တကယ်သစ္စာရှိတယ်ဆိုရင် သူတို့တောင်းဆိုတာ ပေးအပ်ရမယ်
ပေါ့။

သူတို့လိုချင်တာ ပေးရမယ်ပေါ့။

ချစ်ကျွမ်းဝင် မိန်းမငယ်လေးတွေအားလုံးအတွက် န
ကြည်းမိပါသည်။

မိန်းမငယ်လေးတွေကြားအောင်လည်း အော်ပြောလိုက်
ချင်ပါရဲ့။ ဝံ့မိန်းမသားတွေဆိုတာ ကျားသတ္တဝါတွေရဲ့အစား
ရမယ့်သမင်မလေးတွေပဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သမင်မမှတ်ရင်တော့ လောကထဲမှာ
တို့တို့ ဝါးစားမယ့် ကျားတွေအများကြီးရှိတယ်။

တချို့က မိတ်ဆွေယောင်ဆောင်မယ်။

တချို့က ချစ်သူယောင်ဆောင်မယ်။

တချို့က ရန်သူလိုလာမယ်။

လောကကြီးထဲမှာ မျက်နှာပုံးအမျိုးမျိုးနဲ့ကျားသတ္တဝါတွေ
အများကြီးရှိတယ်ဟေ့။

သူမနှင့်ကိုသွန်းတို့ ညကစာကိုသာ နာနာဖိကျက်နေဖြစ်
ကြသည်။ သူမအပိုစကားတွေ ပြောခွင့်မပေး။

သူစာကြည့်ခန်းဟာ ညဉ့်ခန်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မို့ မဖွယ်
ခရာလုပ်လို့မရ။

ခန်းဆီးတွေအားလုံးကို သူမဖွင့်ပစ်ထားခဲ့သည်။

သူက ကိုယ့်ကိုချစ်သူလိုသဘောထားနေတာကြီးကို ချော်
ထဲရောထိုင်လို့ရပေမယ့် ... ချစ်သူလိုဆက်ဆံချင်နေတာကိုတော့
ချစ်ကျွမ်းဝင် လုံးဝလက်မခံနိုင်။

ပြီး ... သူသဘောထားက ကြောက်စရာမဟုတ်ပါလား။
အခွင့်သာလျှင် တည်းခိုခန်းတောင်ခေါ်သွားချင်စိတ်ရှိသူအား
သူမမျက်ခြည်ပြတ်နေလို့မရ။

ဆယ်နာရီထိ အေးချမ်းစွာပြီးဆုံးသွားလေမှ ချစ်ကျွမ်းဝင်
ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်စိတ်ချလက်ချနှင့် ရောက်လာခဲ့ရသည်။

အရေးကြီးချိန်ကျမှ ကိုကိုကို လုံးဝမတွေ့ရသဖြင့် ချစ်
ကျွမ်းဝင် စိတ်အားငယ်ရပြန်သည်။

ကိုကိုရေ ... ကျွန်မတော့ ကိုယ့်လှေကိုယ်နိုင်တာသူ။

ကိုကို ကူညီပဲကိုင်ပေးပါဦး။

ကူညီလမ်းပြပေးပါဦး။

ယခု အိပ်ရာထဲရောက်တော့ သူမ ကိုကိုအကြောင်းတွေ

ခေါင်းထဲရောက်လာပြန်သည်။

ကိုသွန်းကို သူမ ဂိုက်လုပ်ပေးနိုင်ပါဦးမလား။ အင်းလေး
သူတာ ဒီလောက်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးတော့လည်း ဟုတ်မှာမဟုတ်ပါ
ဘူး။ ငါဟန့်တားရင်ရတာပါပဲ။

ဟာ ... ဒါပေမဲ့ ငါနေရတာ သူတို့စည်းဝိုင်းထဲမှာ
မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ တစ်ချက်အမှားခံတာမဟုတ်ဘူး။

ကိုကိုနှင့်စကားပြောခွင့်မရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ တိုင်ပင်ဆွေး
နွေးချင်မိသမျှ တစ်ယောက်တည်းမျှသိပ်ခံစားရင်း ချစ်ကျွမ်းဝင်
မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားရသည်။

“ဟေ့ ကောင်မလေး ... ငါ့ကိုကြည့်စမ်း ... ”

“အင် ... ”

တစ်စုံတစ်ယောက်က ပုတ်နှိုးသဖြင့် ချစ်ကျွမ်းဝင် ယောင်
ကြောင်ကြောင်းနိုးလာလျှင် အိပ်ခန်းမီးက ပိတ်နေပြီး အမှောင်
ထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ်လိုလို။ ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့်
ကောင်မလေးဟာ အသက်(၁၈)နှစ်လောက်တော့ရှိပေမည်။

မေးစေ့မှာ မွဲလေးနှင့်မိန်းမချောလေးကို သူမဝေဝေဝါးဝါး
ကြည့်နေမိ၏။

သူမက ချစ်ကျွမ်းဝင်ကိုစကားတွေပြောနေခဲ့သည်မှာ။

“နင် ... ဒီအိမ်မှာကြည့်နေ၊ ဒီအိမ်ကယောက်ျားတွေဟာ
ဘီလူးတွေချည်းပဲ၊ ငါ့ကိုဝါးစားကြပြီး နောက်ဆုံးသေခံရသတိ
လိုက်ကြတယ်”

“ရှင် ...”

“ဘာလဲ နင်မယုံဘူးလား ... ငါ့အကြောင်းသိချင်ရင် ဒီအခန်းထဲက မိရိုးခံဝှက်ထဲမှာ ငါ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ရှိတယ်။ ယူဖတ်ကြည့် ... မိရိုးအောက်ဆုံးထပ်မှာနော်၊ ဒါပဲ။ နင့်ကိုသနားလို့လာပြီး သတိပေးတာ”

ပြောပြီး မြူဒိုးတွေလို သူမ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်ထွက်ခွာသွားလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင် လန့်နိုးသွားရ၏။

အလို ... ငါအိပ်မက် မက်နေတာပါလား။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရုပ်ပုံကထင်ထင်ရှားရှားပဲ။

သူ့စကားသံတွေကလည်း ထင်ထင်ရှားရှား။

သူဟာ ခင်နှင်းသက်ဆိုတာလား။

ဒီအိမ်ကယောက်ျားတွေဟာ ဘီလူးတွေချည်းပဲတဲ့၊ သူ့ကိုဆေးခပ်သတ်လိုက်ကြတယ်တဲ့။ ဒေါ်သွန်းသက်မာပြောတော့လည်း သူမဟာ စိတ်မနှံ့လို့ အကြောင်းမဲ့ ဆေးသောက်သေသွားတယ်တဲ့။

ငါ ဘာကိုယုံရမှာလဲ။

သည်စဉ် ... ဖွင့်ထားမိသည့်ပြတင်းမှ နှင်းတွေနှင့်လရောင်စီထင်လာသဖြင့် တံခါးပိတ်ဖို့ ချစ်ကျွမ်းဝင် ထရပ်လိုက်သည်။

ပြတင်းမှ ခြံထဲသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ယခုတိုင် ခြံထဲက ခြက်ခင်းဘေးခုံတန်းမှာထိုင်နေသည့် ကိုကိုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“အို ... သူများနာတော့မှာပဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ ကိုကိုရယ်”

စောစောက ခင်နှင်းသက်ကြောသည် ဘီလူးဆိုတာကို မှပျောက်သွားပြီး ... သူမ ကိုကိုဆီ အခြေသွားမိပါတော့သည်။

“ကိုကိုပို့စရာ၊ ကြိုစရာလိုသေးလို့လားကွာ၊ မင်းမှာ အရာ ခာပြည့်စုံနေပြီပဲ”

“ဘာပြောတယ်ကိုကို ... ထင်ပြောစမ်းပါဦး”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ကိုသွန်းက အချစ်ကြီးသလို အမျက်လည်းကြီးတယ် ... မနာလိုစိတ်လည်းကြီးလှတယ်၊ အခု ချစ်ဆင်းလာတာကို သူ့သာမြင်သွားရင် လေ့စပ်ဘူး”

သူ့စကားက သူမနှင့် ကိုသွန်းကို တောင်တောင်ကြီး အထင်လွဲနေလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင် ပေါက်ကွဲရသည်။

“ဒီမှာကိုကို ... ကျွန်မကို ဒီအလုပ်ခေါ်သေးတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကိုယ့်ညီအကြောင်းသိရက်နဲ့ ကျွန်မကို ဒုက္ခရောက်အောင် ဖန်တီးပေးရတာလဲ၊ ရှင့်ညီကို ကျွန်မလုံးဝစာသင်ပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီအိမ်မှာလည်းမနေဘူး၊ အလကား အတ္တသေဆွဲ၊ စိတ်ချ ... ရှင့်ဘက်လှည့်လာမှာစိုးလို့ ရှင့်ညီနဲ့တွေ့သလိုပဲ ဘာဆိုရင် ရှင်စိုးရိမ်တာတွေ မှားနေပြီ ... ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့မှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်ဘူး”

“အို ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ... ကလေးက ကိုကို့စေတနာက”

“အို ... တော်စမ်းပါ၊ ဘာစေတနာလဲ ရှင့်ညီက စိတ်မှန်ရဲ့လားဟင် ... ဒေါသဖြစ်လိုက်ရင်လည်း အဆုံးနဲ့မှ ခုတ်အထင်ကြီးကိုးကွယ်မိတာ ကျွန်မအမှားပဲ၊ အလကား ချက်အစာနာရှိသယောင်ယောင်နဲ့ ကိုယ့်ညီအတွက် လိုသေးတာ

“ကိုကို ... ”

သာယာနူးညံ့သည့်အသံလေးကြောင့် ညှင်းလေပြည် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ညဝတ်ဂါဝန်အဝါရောင်လေးနှင့် အလှဆုံး ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆံနွယ်အိအိလေးတွေ ကျောပေါ်မှာဝေဝဲနေပြီး အိပ်ရာထဲမှ ထလာသည့် ကပိုကရို ကောင်မလေးဟာ သူ့မျက်စိထဲမှာ တုန်ခါလို့မမီ။

“ချစ်ကျွမ်းဝင် ... ”

သူ့အသံတွေက စိမ်းကားနေလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင် မျက်နှာပေါ် ဝဲရသည်။ ကိုကိုအနားမှာ မဝံ့မရဲနှင့်ရပ်နေပြီး သူမ တုန်ခါစွာ စကားဆိုခဲ့သည်။

“ကိုကို ... ကျွန်မကိုအထင်လွဲနေတာလားဟင်၊ ဘာမှ ရှောင်နေတာလဲ၊ ကျွန်မကို ကျောင်းလည်း လိုက်မပို့၊ လာလည်း မကြိုဘူးနော်”

မောင်ထွေး

“... ချစ် ...”

ကိုပြည် သူမကို အံ့သြထိတ်လန့်စွာကြည့်ပြီး ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်လာပိတ်လျှင် သူမ ပိုပြီးရုန်းကန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သို့သော် ... ညဉ့်အချိန်မတော်ကြီး လူတွေကြားမှာ အထင်အမြင်လွဲမှားမှာစိုးသဖြင့် သူကလည်း သူမ၏ကိုယ်လေးကို ချုပ်ပွေ့ထားပြီး ပါးစပ်ကိုလက်နှင့်အတင်းပိတ်ထားခဲ့သည်။

သူ့အသွင်က မောလျနေပြီး ကြေကွဲရိပ်တွေ ခွန်းထင်းနေကာ သူမကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်နေခဲ့လျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင်၏ ဒေါသတွေ တဒဂ်ငြိမ်းအေးရပြန်သည်။

“ကိုကိုကိုအထင်မလွဲပါနဲ့ ကလေးရယ် ... ကိုကိုဟာ သူတို့ရဲ့မွေးစားသားပါ”

“ဘာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ မွေးစားသားမို့ ချစ်ကိုသူတို့ အလိုကျခေါ်လာတယ်ထင်ရင်တော့ မှားမယ်နော် ချစ်၊ ကိုကိုတို့ အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ချစ်အဆင်ပြေရေးအတွက် ရည်မှန်းပြီး ချစ်ကို သူတို့နဲ့တွေ့ပေးခဲ့တာပါ။ ဒီရောက်မှ အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲ ကုန်ပြီး ကိုသွန်းကလည်း ချစ်မှချစ်ဖြစ်လာတာပါ။ အစက ကိုကို ခေါင်းထဲမှာ ချစ်အဆင်ပြေရေးတစ်ခုသာရှိတာပါကွာ”

မျက်ရည်ပါးပါးစီးကျပြီး ကိုကိုရှင်းပြနေလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင်

ယုံကြည်ရပြန်သည်။ ကိုကိုဟာ မွေးစားသားတဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ ကိုသွန်းကို အရေးပေးကြည့်ခြင်းပင်။

“ဒါဆိုလည်းကိုကိုရယ် ကျွန်း ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ၊ ခိုကို ... ကိုယ့်ညီအကြောင်းကိုယ်သိသိကောင်းတယ်၊ သူ့စိတ် ဘတ်က အစွန်းရောက်တယ်၊ အောက်ထိကတယ်”

“ဘယ်လို ... ချစ်၊ ညီ ... ဒီလောက်ဆိုနဲ့ပါကွာ”

ယခုကျ မြက်ခင်းဘေးရံတန်းမှာ နှစ်ယောက်အရ ငြိမ်း ချမ်းစွာထိုင်ဖြစ်ကြပေပြီ။

“ဘာလို့မဆိုးရမှာလဲ၊ သူကချစ်သူဆိုတာထက်ပိုတောင် အလိုတစ်ယောက်လိုက်ရမယ်တဲ့၊ ချစ်သူဆိုတာ ဘာအတွက်လဲ၊ ခုယ်ထားတဲ့အဖော်မွန်တဲ့လေ”

ချစ်၏စကားကြောင့် ညှင်းလေပြည်သက်ပြင်းနိုးနိုးလည် လက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ညီဟာ ချစ်ကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့ပြီပေါ့၊ ညီ အသွင်က သိသိသာသာလှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်။ ချစ်ပြောသလိုအစွဲ ချောက်သည့် နှလုံးသားပိုင်ရှင်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ညီပြောတာဟုတ်သားပဲလေ”

“ကိုကိုသာ ထောက်ခံနေ ... သူက ချစ်သူဆိုတဲ့အသံနဲ့ ခိုဆိုချက်ကို အဆုံးစွန်ထိ အသုံးချချင်တဲ့သူ ... သိတာနဲ့ ခုယ်ချင်းလူရမ်းကား၊ လူပေါ်ကျော့၊ လူမလိုက်တွေနဲ့ ချစ်သူတွေ ညည်းခိုခန်းထိလိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်လေ”

“ဟာ ...”

ဒါတော့ ကိုသွန်းလွန်ပေပြီ။ ချစ်အတွက် သူ့အလွန်စိုးရိမ်
သွားမိ၏။

“မဟာနဲ့လေ၊ ဒါကြောင့် ... ကိုကိုကို ကျွန်မအရမ်းတွေ့
ချင်နေတာ၊ အရမ်းဒေါသဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်မကို ဒုက္ခတွင်းထဲ
ဆွဲနှစ်တဲ့ဆရာကြီးရေ ... အခု ကျွန်မ ဒီဒုက္ခတွင်းထဲက ရုန်း
ထွက်တော့မယ် ... ကျွန်မဘာသာ ကျူရှင်ပြလိုရတဲ့လစာလေး
နဲ့ပဲရပ်တည်မယ်၊ ဆင်းရဲချင်ဆင်းရဲပါစေ၊ ဖူးအေမီတို့ရဲ့ထမင်း
ဆိုင်မှာပဲလိုက်နေတော့မယ် ... အဖော်လည်းရတာပေါ့”

“နေပါဦးချစ်ရယ် ... ကိုကိုအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
စီစဉ်ပေးပါဦးမယ်၊ ချက်ချင်းကြီးတော့ ထွက်မသွားပါနဲ့ကွာ”

“အဲဒါ ... ရှင့်ညီအတွက် စီစဉ်တာလား၊ တော်ပြီ
ကိုကိုကို ကျွန်မ မယုံတော့ဘူး ... လူကိုလည်းအရေးမစိုက်ဘဲ
ပစ်ထားလိုက်တာ”

ပြောရင်းမှ သူမအံ့ကြိတ်ငိုရှိုက်မိလျှင် ညှင်းလေပြည် ရင်
ကွဲရပြန်သည်။

ချစ်ရသူလေးကို ယုယစွာပွေ့ပိုက်လိုက်ပြီး ... သူကတိ
အထပ်ထပ်ပေးခဲ့သည်။

“ကိုကိုကိုယုံပါ ချစ်ရယ် ... ကိုကို မင်းကိုပြောမပြ
တတ်အောင် ချစ်မြတ်နိုးပါတယ် ... နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ချစ်
ဘာကြီးပဲဖြစ်သွားသွား ... ကိုကို မြတ်နိုးယုယစွာနဲ့လက်ထပ်မှာ
ပါ။ တစ်သက်လုံးရိုးမြေကျပေါင်းသင်းသွားမှာပါ”

“အောင်မယ် ... အောင်မယ် ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း”

ကိုယ်က အကောင်းပြောနေပေမယ့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ
တအိအိငိုရှိုက်နေသည့်ကောင်းမလေး ဆတ်ခနဲ ဒေါသပုန်ထသွား
လျှင် ကိုပြည် မျက်စိလည်သွားသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ ကောင်မလေး။

“ကိုကို ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ကျွန်မကို ဘာကြီးပဲဖြစ်
သွားသွားဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ၊ ဘာလဲ ... ကိုကိုညီနဲ့လွတ်
ပေးပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်သွားလည်း လက်ထပ်ယူပါမယ်လို့ အာမ
ခံချက်ပေးလိုက်တာလား၊ တော်တော်တရားမျှတတဲ့ လူတွေပဲ၊
တော်ပြီ ... ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်မမှာ တိုင်ပင်စရာလူမရှိတော့
ဘူး၊ အားကိုးစရာလူမရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်မဘဝ၊ ကျွန်မလမ်းကို
ကိုယ်တိုင်ပဲရွေးချယ်၊ ကိုယ်တိုင်ပဲလျှောက်လှမ်းတော့မယ်”

ပြောပြီး ... ချစ်ကျွမ်းဝင် သူ့အနားမှ လှစ်ခနဲထွက်ပြေး
သွားခဲ့လျှင် ညှင်းလေပြည် ရင်ကွဲပက်လက်နှင့်ကျန်ခဲ့ရသည်။

သည်မြင်ကွင်းကို အပေါ်ထပ်မှ ခန်းဆီးတစ်ခု လှစ်ခနဲ
ဖြစ်အောင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ခိုးကြည့်နေကြောင်းတော့
သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မမြင်လိုက်ကြပါချေ။

သူတို့ကမူကား ကိုယ့်ဦးလေးက ဝန်ထမ်းမို့ ချစ်ကျွမ်းဝင် ထင်တိုင်းကျဲလို့တော့ မဖြစ်သေး။ ဦးလေးမိသားစုက ကိုယ့်ကို မငဲ့ညှာပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ သူတို့ကိုငဲ့ညှာပါသည်။

ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ၊ ပျားလည်းစွဲသာဆိုသလို သူမ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားရပါမည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် ချက်ချင်းကြီး နှုတ်ထွက်သွားလို့ မဖြစ်သေး။

သည်နေကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ အခန်း အောင်းရင်း ချစ်ကျွမ်းဝင် ညကအိပ်မက်ကိုပြန်ပြီး သတိရနေမိ သည်။

ခင်နှင်းသက်ကို တစ်ခါမှမမြင်ဘူးပေမယ့် ညကတွေ့သူ ဟာ ခင်နှင်းသက်လို့ သူမယုံကြည်နေမိ၏။

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ မလုံးကိုမေးကြည့်ရမယ်”

အိမ်မှာလောလောဆယ် မည်သူမျှမရှိ။ အားလုံးမင် သူ အလုပ်နှင့်သူထွက်သွားကြပြီမို့ ... ချစ်ကျွမ်းဝင် မီးဖိုဘက်သို့

တိတ်တဆိတ်လျှောက်ခဲ့သည်။

မီးဖိုထဲမှာ မလုံးနှင့်အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးကို သူမတွေ့ရသည်။ သဘောကောင်းမည့်ပုံတွေပါပဲ။ ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ဖော်ရွေစွာ ပြီး ပြကြသည်။

“ထမင်းဆာလို့လား ဆရာမလေး ...”

မလုံးက ချိုသာစွာလှမ်းမေးပြီး ပန်းကန်တစ်ချွတ်ကိုဆွဲ ယူသောအခါ ချစ်ကျွမ်းဝင် ကပျာကယာထားဆီးရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မလုံးရယ်၊ မေးစရာရှိလို့ပါ ကျွန်မကို မချစ်လို့ခေါ်ရင်ရပါပြီ ... ကျွန်မ ဆရာမ မဟုတ်သေးပါဘူး ခင်”

“ဘာမေးမလို့လဲ ... မချစ်ရယ်၊ မေးလေ”

မလုံးနှင့်အဒေါ်ကြီး ချက်ပြုတ်နေရာသို့လှမ်းကြည့်ပြီး ချစ် ကျွမ်းဝင်ပါ ဟင်းရွက်ကူပြီးထွင်ပေးလိုက်သည်။ ပိုပြီးရင်းနှီးသွား ဘာပေါ့။

“ဒီလိုပါ၊ ညကကျွန်မ အိပ်မက်မက်တယ်၊ အိပ်မက်ထဲ မှာ ခင်နှင်းသက်ကိုတွေ့ရတယ် ...”

“ဟင် ...”

မလုံးနှင့်အဒေါ်ကြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားလိုက်မှာ ခုံးနိုင်မဖိနိုင်။

“တ ... တကယ်လား၊ မချစ်ရယ်၊ အဲဒီအခန်းက ခင် နှင်းသက်သေသွားတဲ့အခန်း”

“ကျွန်မက ခင်နှင်းသက်ကို မပြင်ဘူးတော့ ကျွန်မမြင်ခဲ့
တဲ့နှစ်က သူဟုတ်မဟုတ် မလုံးတို့ကိုမေးချင်လို့ပါ။ ခင်နှင်းသက်
ခပ်က မျက်နှာပိုင်းပိုင်း။ မျက်လုံးလှလှတောက်တောက်၊ နှာတံ
လွင်လွင်လေးနဲ့ ... နောက် မေးစေမှာ မွဲလေးနဲ့ ... ဟုတ်
လား”

“အမလေး ... ”

မလုံးလန့်အော်သည့်အခါ အဒေါ်ကြီးက မလုံးပါးစပ်ကို
လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

“နင်ကလည်း ကြောက်တတ်လိုက်တာလွန်ရော ...
အိပ်မက်မက်တာပဲ၊ တကယ်မှမဟုတ်တာ ဘာကြောက်စရာရှိ
သလဲ”

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည့် မလုံးကိုကြည့်ပြီး ချစ်ကျွမ်း
ဝင် အားပေးရ၏။

“မလုံးကိုလာအိပ်မက်ပေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာကြောက်
စရာရှိသလဲနော် ... ကျွန်မတောင် မကြောက်တာ၊ မေမေပြော
ဖူးတယ်၊ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ လူကိုအန္တရာယ်မပြုနိုင်ဘူးတဲ့၊ လူတွေ
ကသာကြောက်လန့်ပြီး ... ကိုယ့်ဘာသာ နှလုံးသွေးရပ်တာတို့
လိပ်ပြာလွင့်တာတို့ဖြစ်တာတဲ့၊ ကျွန်မတော့လေ ... ဘယ်သူ့ကို
မှ မကြောက်တော့ဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊
ကျွန်မ မသေချင်သေးဘူး ... သနားစရာကောင်းတဲ့ မေမေ့ကို
ပြန်ပြီးပြုစုလုပ်ကျွေးရဦးမယ်”

ပြောပြီး သူမ မီးဖိုတက်မှ ကိုယ့်အခန်းသို့ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။
အိမ်ကအလုပ်သမားတွေနှင့်ပူးပြီး အတင်းပြောနေသည်လို့
အထင်မခံနိုင်။

ကိုယ့်အခန်းထဲပြန်ရောက်သည့်အခါ အခန်းတံခါးပိတ်
လိုက်ပြီး၊ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း သူမ ဗီဒီအိုထဲမှာ ခင်နှင်း
သက်၏ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ရှာကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အိပ်မက်ဆိုပေမယ့် မှန်ချင်လည်းမှန်နေလိမ့်မည်။ တချို့
ဝိညာဉ်တွေဟာ လူတွေကို အိပ်မက်ပေးပြီး တရာဆံဇော်ထုတ်
တတ်ကြသည်မဟုတ်လား။

သော့မခတ်ထားသည့် ဗီဒီထဲမှာ သူမ ရှာဖွေကြည့်သည့်
အခါ အိပ်မက်ထဲက ပြောသည့်အတိုင်း ဗီဒီအောက်ဆုံးအံ့ဝက်
ထဲမှာ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးတွေ့လိုက်ရသည်။

စာအုပ်လေးကို တုန်ယင်သောလက်များနှင့်သူမယူလိုက်
ပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်အခါ သနားစရာ
သမင်မလေးတစ်ကောင်၏ ညွှတ်ကွင်းမိ၊ ညှို့ချက်မိရသည့်
ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခုကို ချစ်ကျွမ်းဝင် သိလိုက်ရပါသည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ(၂)ရက်၊ (တနင်္ဂနွေ)။

ကိုသွန်းရဲ့အချစ်တွေဟာ ကြောက်ဖို့ကောင်းလှတယ်။ သမုဒ္ဒရာရဲ့ လှိုင်းတံပိုးတွေလိုပဲ အင်အားပြင်းထန်လှတယ်။ သူ့ ငါချစ်ခဲ့တာ မှားပြီလားလို့ အမြဲနောင်တရမိတယ်။

သဝန်တို့စိတ်ကလည်း အရမ်းပြင်းတာပဲ။ ယောက်ျားတွေ နဲ့ ရိုးရိုးသားသားစကားပြောတာ၊ ရိုးရိုးသားသားကြည့်တာ ဆက်ဆံတာတောင် မကြိုက်တော့ ငါဘယ်လိုနေရမှာလဲ။

ဒီနေ့ ... သူ့နဲ့အတူလျှောက်လည်ကြတယ်။ ငါ့ကိုသူ့ အချစ်မိဖုရားတစ်ယောက်လို တယုတယဆက်ဆံပေမယ့် အစွဲ ရောက်တဲ့အချစ်ကို ငါကြောက်တယ်။

သူ့ရှေ့မှာဆို လှုပ်လည်းမလှုပ်ရဲ၊ ဘယ်မှမကြည့်ရဲ၊ အဖြစ်။ ကံဆိုးချင်တော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ဈေးဝယ်နေကြတာ မြို့ကသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ဆုံတယ်။

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ အိမ်နီးချင်းတွေမို့ ကျော်စင်နဲ့ပြ ကြီးကလည်း အားပါးတာရ စကားတွေပြောပြီး ဟိုတုန်းကလိုပဲ နို့ကလိုက်၊ ပုတ်လိုက်နဲ့ပေါ့။

အတော်ကြီးကြာလို့ သူတို့နှစ်ယောက် ခွာသွားတော့မှ ... ကိုသွန်းကို သတိရထိတ်လန့်တကြား တြည့်မိတယ်။

သွားပြီ။ ငါ့ကိုအစိမ်းလိုက်ဝါးစားတော့မယ့်ခပ်နဲ့ တစ်စစ် ကြကွဲကျိုးပဲ့နေတဲ့ရုပ်ကို တစ်ဝက်စီရောစပ်ထားပြီး သူကြည့် နေခဲ့တယ်လေ။

ဘယ်လိုပြောရမှန်း၊ ဘယ်လိုချောရမှန်းမသိလို့ ပူထူနေ တုန်းမှာပဲ ငါလည်း သူ့ဆွဲခေါ်ရာကို လိုက်ခဲ့ရတယ်။

အိမ်ပြန်လမ်းတစ်လျှောက် သူက သက်ပြင်းအထပ်ထပ်ချ ငါ့မျက်ဝန်းတွေနီရဲနေခဲ့တယ်။ အန်တီမသိအောင် ခိုးချစ်နေရ ငါ့ငါတို့နှစ်ယောက်ဘဝကို ... အန်တီရိပ်မိမှာစိုးလိုက်တာ

ငါမိဘတွေက ဆင်းရဲတယ်။ အန်တီနဲ့အမျိုးဆိုပေမယ့် အိမ်နီး၊ သုံးဝမ်းကွဲမှာပါ။ ငါနဲ့ သူတုန်နေအောင်ချစ်တဲ့သားငယ် ကို ဘယ်သဘောတူနိုင်မလဲ။

ဒါပေမဲ့ မာနမရှိတဲ့ စတိုင်ကျကျ ချောချောလှလှ ကိုသွန်း ငါချစ်မိခဲ့တယ်။

သူကအရမ်းသဘောကောင်းပြီး ငါ့အပေါ် ညာတာလွန်း လို့ ထင်ခဲ့မိလို့။

ချစ်သူတွေဖြစ်သွားတော့မှ ချစ်သူကို အရုပ်တစ်ရုပ်လို့
သုံးလိုက်ရင် ချစ်ချယ်ချင်လှတဲ့ ကိုသွန်းအတွက် ငါစိတ်ညစ်

ညလယ်လောက်မှာ တံခါးခေါက်သံကြောင့် ငါအကြီး
အကျယ်လန့်သွားရတယ်။ ကိုသွန်းပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီလောက်လုံခြုံ
တဲ့အိမ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်သူခိုးမှ မဝင်နိုင်ပါဘူး။

တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ကိုသွန်းအခန်းထဲ
ကိုဝင်လာခဲ့တယ်။

ညနေက မပေါက်ကွဲလိုက်ရတဲ့ဇာတ်လမ်းကို သူပြန်စခဲ့
တယ်။

“ညနေက ဘယ်ကကောင်တွေလဲ၊ ငါတစ်ညလုံးအိပ်ရ
မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“အဲဒါ ... သက် သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ ငယ်သူငယ်ချင်း
တွေလေ၊ ငယ်ငယ်တည်းက တစ်လင်းထဲ တစ်ကျောင်းသန့်ခဲ့
ကြတာ ... မောင့်ကိုတောင် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သေးပဲ”

သူ့မျက်နှာလေးချောင်ကျနေပြီး အတော်ခဏားနေရပုံမို့ သူ

သံသယကင်းအောင် ပြောပြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက လွယ်
လွယ်နဲ့မသိဘူး။ သိတဲ့အတိုင်း အစွန်းရောက်တယ်။ ခေါင်းမာ
ထယ်လေး။

“မောင် မယုံဘူး ... သက် ... တို့ကို ညာနေတာမဟုတ်
လား။ မင်းတို့ကြည့်ရတာ မြူးကြွလန်းဆန်းနေပြီး တလောကလုံး
တို မေ့နေတဲ့ပုံကြီး”

“ဘုရားရေ ... နှစ်ယောက်လုံးနဲ့များ သက်ကိုစွပ်စွဲနေ
တာလား”

“မဟုတ်ဘူး ... ဟိုဖြူဖြူချောချောကောင်နဲ့ စွပ်စွဲနေ
တာ”

“ဪ ... ကျော်စင်နဲ့ထင်နေတာလား။ စိတ်ချပါမောင်
ရယ် ... သူ့မှာလက်ရှိ ရည်းစားကြီးနဲ့ပါ။ မကြာခင် လက်ထပ်
တော့မှာပါ”

“မယုံဘူးကွာ၊ မောင်အရမ်းခံစားနေရတယ်သိလား။
သက် ... ရက်စက်တယ်။ သက်ကို တို့လုံးဝစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”

နှစ်ယောက်သား ခုတင်ပေါ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေ
တာမို့ သွေးလန့်နေတုန်း ... သူက အတင်းပဲဆွဲပွေ့ပြီး ငိုရှိုက်
နေခဲ့တယ်။

ရမ်းကားတဲ့လူချောလေးရဲ့မျက်ရည်တွေကြားမှာ ငါမှင်
သက်မိနေမိတုန်း။ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေက လွန်ကဲလာခဲ့တယ်။

ငါ့ကို အိပ်ရာပေါ်ပွေ့လှဲလိုက်ပြီး သူကတင်းတင်းဖက်ထား

တယ်။ မြွေတွေလိုပဲ တွန့်လိပ်ကောက်ကွေးနေတဲ့ သူ့အနမ်းတွေ
သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကြောင့် ဖရိုဖရဲနဲ့ ငါအတင်းကုန်းရုန်းထမိတယ်။

မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကမိန်းကလေးပဲ။

ဆူးနဲ့ဖက် ပုံပြင်ဟာ ကမ္ဘာဦးအစကနေ ကမ္ဘာကြီးပျက်တဲ့
အထိ အကြီးဝင်နေ၊ အသုံးဝင်နေမှာပဲလေ။

“မောင် မကောင်းဘူး ... ရှင်ရက်စက်တယ်”

သူ့ကြောင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ အဝတ်တွေတိုင်းအရင် ငါ
ဒေါသတွေနဲ့တုန်ရီနေတုန်း သူ့စွပ်စွဲချက်တွေက တစ်ရပ်ငြိမ်တစ်
ရပ်ပြင်းထန်လာခဲ့တယ်။

“မင်းငါ့ကိုတကယ်မချစ်ဘူး။ တကယ်မချစ်လို့ ခုလိုချစ်သူ
နဲ့အတူနေဖို့ ငြင်းဆန်နေတာ”

“အို ... မဆိုင်ပါဘူး။ ချစ်သူကချစ်သူပဲ။ လက်မထပ်
သေးဘဲနဲ့ လုံးဝမလိုက်လျောနိုင်ပါဘူး ... ရှင်တို့က ယောက်ျား
တွေပဲ။ ဘာနှစ်နာစရာရှိသလဲ”

“ဒီစကားတွေ ကမ္ဘာဦးမှာကျန်ခဲ့ပြီ ... ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ
ဒါတွေလာပြောမနေနဲ့တော့၊ မင်းငါ့ကိုမချစ်ဘူးလား ချစ်သလား
ဒါပဲပြော”

ကိုယ်က သူ့ကိုအသည်းနှင့်အောင်လည်း ချစ်မိတာမို့ သူ
ငယ်ပေးခဲ့တဲ့ လည်တိုင်ကဆွဲကြိုးလေးကို ယောင်ခမ်းဆင်တိုင်
ခင်း ဒေါသနောက်ကို နှလုံးသားက လှိုက်နှိုင်းပြစ်နေရတယ်။

“စိတ်ချ ... မင်းကို ငါလုံးဝ တာဝန်ယူတယ်။ ငါ့ကြောင့်

မောင်တော့မှ မကြေကွဲရဘူး”

အာမခံချက်တွေ တင်းတင်းပေးရင်း အချစ်ကြောင့်ရဲရဲ
အဲဒါ့ချစ်သူ မောင်ကို ကျွန်မတွေဝေစွာ ကြည့်ငေးနေမိတယ်။

“မောင်ရယ် ... ကျွန်မတို့ ငယ်သေးတယ်”

ကျွန်မလေသံက ခပ်ဖျော့ဖျော့။

သူက သူထုံးစံအတိုင်း မဲပြီးနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကိုတောင်ခံ
ဟက်ဟက်ရယ်ပြီး လှောင်ပြောင်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မနောင်တတွေ အဝေးကိုလွင့်သွားတယ်။ သူရင်နှင်
ထဲမှာပဲ ... ကျွန်မရဲ့ယိုင်နဲ့အချစ်လေး အရည်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

သူဟာ သိပ်ဆိုးတဲ့စေတန်ဇွေးပါပဲကွယ်။

အဲဒီညက မိုးလင်းခါနီးမှ သူကျွန်မအခန်းထဲက ထွက်
သွားခဲ့တယ်။

၂၀၀၇ စက်တင်ဘာ ၅ ရက် (ဗုဒ္ဓဟူးနေ့)

သူမေမေ မရိပ်မိအောင် ခိုးချစ်နေရတာမို့ နှစ်သောက်လား

အန်မပျက်နေ နေကြရတယ်။

နေ့တက်မှာ သူက ကျောင်းသွား။ ကျွန်မက ဒီပိုင်နာသင်
အနီးတက်ရတယ်။ နောက် အားလပ်ချိန်တွေမှာ အိမ်အလုပ်တွေ
ဆည်း ကူရတာပေါ့။

အန်တီမာက သိပ်အကင်းပါးတာ။

ကိုယ့်လည်တိုင်မှာ ဆွဲထားတဲ့စိန်လော့ကတ်နဲ့တွေ့ကြုံ
ဆေးကို သူမြင်ဖြစ်အောင်မြင်တယ်လေး။

“မိသက် ... ဒီဆွဲကြီး ... ငါမြင်ဖူးပါသူနဲ့ နှစ်ကိုတယ်
ဆည်းစားက လက်ဆောင်ပေးတာလဲ”

ခပ်တင်းတင်းမေးလိုက်တဲ့ အန်တီမာအသံက သူ့မှာ
အမင်းဝိုင်းတစ်ခုလုံးကိုတောင် ဖိနှိပ်နှိပ်တုန်သွားသလိုပဲ မောင်
တော့ မျက်စိမျက်နှာတွေပျက်လို့

“အတုပါ အန်တီရဲ့ ... မိသက် ဘယ်ကရမလဲ၊ အဆတ် နေခိုလေးတွေက အစစ်အတိုင်းပဲလေ၊ ဒါ သုံးနှစ်ခံတာ အန်တီရဲ့”

ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ညာလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ တိတ်တာပေါ့။ သေသေချာချာသာယာယာကြည့်ရင် စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ အရည်ကျိုသောက်နေတဲ့မိန်းမကြီးက မသိဘဲနေမတဲ့လား။

ဒါပေမဲ့ အန်တီမှာ မသိကျိုးကျွံပြုလိုက်ပါတယ်။

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော ... တော်ကြာ ငါ့အိမ်လာနေဦး မစ္စယ်မရာတွေကြားနေရရင် ညည်းမိဘတွေက ငါ့ကိုအပြစ်တင်မှာစိုးလို့ဟေ့”

ထမင်းစားခန်းကပြန်ပြီး တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ အန်ကယ်ကောင်း၊ အန်တီမာနဲ့ ကိုပြည်တို့က ထမင်းဆက်စားနေကြပေမယ့် ကိုသွန်းကတော့ မကြာခင်ဘဲ ထမင်းစားပြီးသွားခဲ့တယ်။

“ဟင် ... သားငယ် ဗာင်းမကြိုက်လို့လား၊ ထမင်းတာတာနည်းလိုက်တာ”

“ကျောင်းမှာမုန့်တွေအစားများသွားလို့ပါ မေမေ”

“မုန့်က အာဟာရမဖြစ်ဘူးသားလေးရဲ့၊ ထမင်းကမှ ကိုအားရှိစေတာ၊ ကိုကျိုကြည့်ပါလား၊ ဘယ်လောက်ကြိုခိုင်းလို့လဲ”

“ကိုကိုက တောသားပဲ ... ထမင်းများများစားမှာပေါ့၊ ကိုသွန်းဘာပဲပြောပြော သူ့အိမ်သားတွေက ငွေမယူကြ

ဘူး။ သိပ်ချစ်ကြတယ်။

ညကျတော့ လူကြီးတွေအလင်ကိုကြည့်ပြီး ကိုသွန်းရောက်လာခဲ့ပြန်တယ်။

ရောက်တာနဲ့အတင်းဖက်၊ အတင်းနှင်းနေတဲ့ကိုသွန်းပုံစံက နွားသိုးကြီးပြတ်ပဲ။

“မောင် မနေနိုင်တော့ဘူး သက်ရယ် ... ဒါကြောင့် လူကြီးတွေက သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မလွှဲတဲ့အားငန် ရေလို့ပြောတာနေမယ်နော်”

ကျွန်မကတော့ အတင်းပဲရုန်းဖယ်နေမိတယ်။ ချစ်သူဆိုပေမယ့် လက်ထပ်ရသေးတာလည်းမဟုတ်။ ဇနီးမောင်နှံတွေလည်း မဟုတ်။

မိန်းမသားဘက်က အရမ်းနစ်နာတာပေါ့။

“ဟင်အင်းမောင်ရယ် ... မောင့်မားသားကြီးက သဘောတူမှာလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ သက်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် နစ်မွန်းအောင်မလုပ်ပါနဲ့တော့ ... ပန်းကောင်းအညွန့်ကနွဲ့မလုပ်နဲ့တော့နော် ... ”

တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နဲ့တောင်းပန်ပေမယ့် သူတို့မှာချစ်သူဆိုတဲ့ပါမစ်ကိုပြပြီး အကြမ်းဖက်ခွင့်ရှိနေပြီလေ။

အိပ်ရာပေါ်အတင်းပွေ့တင်ပြီး အငမ်းမရအနမ်းတွေနဲ့ ယောက်ျားကတိကို သူတွင်တွင်ပေးခဲ့တယ်။

“မောင်က မေမေ့ရဲ့သားအရင်းပါ။ မောင့်သဘောကို

မေမေ့တို့ အယ်တော့မှမဆန့်ကျင်ပါဘူးသက်ရယ် ... မောင်
 သက်ကို မကြာခင် လက်ထပ်ပါ့မယ် တစ်တက်စားလည်းကြက်
 ချန် ... နှစ်တက်စားလည်းကြက်သွန်ပါပဲ သက်ရယ် ...
 ချစ်သူပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ရိုးမြေကျပေါင်းမယ့်မောင်ပါ။ ဟိုနေ့တွေ
 က လူကြီးတွေမလစ်လို့ မလာခဲ့ရတာ။ မောင့်သားဘာကတော့
 သက်နဲ့ညှပ်တိုင်းအတူအိပ်ချင်တယ်။ နောက်တံခါးကို အသင့်ဖွင့်
 ထားနော် ... ”

“အမယ် ... ဖွင့်မပေးနိုင်ပင်ဘူး။ တံခါးခေါက်ဖို့
 ဒါပဲနော် ... သက်ကို မကြာခင် လက်ထပ်တော့၊ ကြာရင်မလွယ်
 ဘူး။ ကြာရင် သက်အပျိုနဲ့တူတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“စိတ်ချ ... စိတ်ချ ဒီနွေမှာပဲ ချစ်ကိုရိုးပြေးမယ်၊ ဒါမှ
 ဘယ်သူမှမခွဲနိုင်တော့အောင် ... ”

ဒီလိုနဲ့ပဲ နှစ်ယောက်သားမီးမမြင်၊ လေမမြင်၊ ချစ်ခွဲမိ
 ကြတယ်။

ဆားငန်ပင်လယ်ရေမှာ အတူကူးခတ်မိခဲ့ကြပါတယ်။

၂၀၀၇ စက်တင်ဘာ ၂၀ရက် (ကြာသပတေး)

မောင်ဟာ ညှပ်တိုင်းပဲ ဆောင်တော်ကူးခဲ့တယ်။ ဒီဆောင်
 သူ အတင့်ရဲနေတာကို သူ့မိဘတွေမသိကြဘူးတဲ့လား။
 ကျွန်မမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့။

ဦးကောင်းသားကတော့ သဘောကောင်းပါတယ်။တကယ့်
 သူအေးကြီးပါပဲ။

သူက အန်တိုထက်အသက်တော့ငယ်တယ်။ အန်တိုက
 အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပေမယ့် သူကတော့ လေးဆယ်ကျော်
 ဆောက်ပဲရှိမယ်။

ညနေတိုင်း အရက်နည်းနည်းသောက်တတ်တာတွေလို့
 ကျွန်မနဲ့သားတွေအပေါ် အစစအရာရာ အထိထိတ်တတ်သူပါ။
 တစ်စထက်တစ်စ ရဲရင့်ပွင့်လင်းလာတဲ့ တိုသွန်းကြောင့်
 ကျွန်မမှာ ဘုရားတနေရတယ်။

ခုချိန်မှာ သူဟာ အချစ်မှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိတော့

သလိုပဲ။ သဲကြီး မဲကြီးနဲ့ လူကိုဘယ်လိုချစ်ရမလဲလို့ပဲ စဉ်းစားနေပုံရတယ်။

ညနေကလည်း ကျွန်မအခန်းထဲကို အလစ်ခိုးဝင်လာပြီး ခေါ်ခေါ်ပြီးစ သနပ်ခါးလိမ်းနေတဲ့ကျွန်မကို အတင်းဖက်၊ အတင်းနှမ်းနေခဲ့တယ်။

“ဟာ ... မောင် ကဲလိုဏ်တာ၊ ညကျလာမယ့်ဥစ္စာ အဲလိုဆို အန်တီတို့သိသွားပြီး သက်ပြေးနေရလိမ့်မယ်နော်”

“သက်ကိုနင်ချရင် မောင်လည်း ဖဝါးခြေထပ်လိုက်မှာပေါ့၊ ဘယ်ကျန်ခဲ့မလဲ၊ မပူပါနဲ့ကွာ ... ဒီအိမ်မှာ မောင်က ဥပရာဇာပါ။ ဒီအခန်းရှေ့ဖြတ်လျှောက်တော့ ချစ်သနပ်ခါးလိမ်းနေတာမြင်တာနဲ့ စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းမရတော့လို့ပါ။ ဒါကြောင့် ရှေးပညာရှိတွေက ချဉ်သီးနဲ့သားအတူမထားရဘူးလို့ပြောကြတာပဲနော်၊ ခုတော့ ချဉ်သီးမလေးကြောင့် မောင့်မှာအရည်ပျော်ရမိပြီကွယ် ...”

“အောင်မယ် ... သူကပဲပြောရတယ်နော်၊ နောက်ဆုံးက သက်တို့မိန်းမသားတွေသာ ဖွတ်ဖွတ်ကျေရတာပါနော်၊ သူတို့နှင်းချင်တိုင်းနှင်း၊ ဖျစ်ချင်တိုင်းဖျစ် ...”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ကွယ် ... ဒါနဲ့သက် ခုညမေ့မောင်မိန်းမကိုသွားရဦးမယ်”

“ဟင် ... ဘာလုပ်ရအောင်လဲကွာ ... သက်အားငယ် ကျန်ခဲ့မှာပေါ့လို့၊ ဘာလဲ အစာဝလို့ ကလီကမာများတာလား”

မောင်နော် ...”

ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ကျွန်မ မျက်ရည်ဝဲတော့ မောင်က လုံချည်ရင်လျှားပေါ်က မျက်နှာသုတ်စောင်ကို ဆွဲယူပစ်လိုက်တယ်။

“မောင့်ကို အဲလိုသံသယဝင်ယူထား အတိတ်တစ်ခု ခံချင်တယ် ... မောင်လည်း မဖြစ်မနေမို့ သွားသွား မနက်ဖြန် မေမေမိတ်ဆွေရဲ့သား မကလာဆောင်လေ၊ မနက်ဖြန်ညအိပ်ရောက်လာမှာသိလား ... ကျွတ် ဒီနေ့တော့လွှတ်သွားပြီကွာ၊ မောင်တော့လွမ်းနေမှာပဲ၊ နေလို့တောင်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မရဲ့လက်မောင်းတွေ၊ ပခုံးတွေကိုပါနေရာမလပ် နှိတ်မွှေးပြီး မောင်ပြန်ထွက်သွားခဲ့တယ်။

ခုည မောင်မရှိတူးဆိုတော့ ရင်ထဲမှာအရမ်းဟာကျန်ခဲ့တယ်။

တစ်ဘဝလုံးများလွှဲရရင် သေတောင်သေမှာလားထဲကွယ်။

၂၀၀၇ စက်တင်ဘာ ၂၃ရက် (တနင်္ဂနွေ)

မောင် ပဲခူးသွားတာ (၃)ရက်တောင်ရှိပြီမို့ ကျွန်မ အိမ်
မြှောင်အပြီးပြတ်သလို နေမထိထိုင်မသာဖြစ်ရတယ်။ ဒါဟာ
အန်တီမာရဲ့လှည့်ကွက်လား။

ကိုသွန်းကိုထားခဲ့ပြီး သူကတော့ပြန်ရောက်နေတာ နှစ်
ရက်ရှိပြီ။ မမေးရဲလို့မမေးပေမယ့် တင်းမာနေတဲ့အန်တီမျက်နှာ
ကိုကြည့်ပြီး အခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုတာ ကျွန်မရိပ်မိနေခဲ့
တယ်။

ကျွန်မမှာ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရူးပါပဲ။ သူတို့လိုပဲ
အိုက်တင်ကောင်းကောင်းနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အခြေ
မပျက်ဆက်နေရပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုသွန်းနဲ့တွေ့မှ တိုင်ပင်ကြမယ်။ အခက်
အခဲတွေကိုကျော်ဖြတ်ကြမယ်လို့ ကျွန်မ အားတင်းနေရပါတယ်။

ည ဆယ်နာရီလောက်မှာ အိမ်ရှေ့ကို ကားထပ်မံဆွဲသံ
ကြားလိုက်ရတယ်။

ကိုသွန်းပြန်လာတာဖြစ်မယ်။ ကိုယ့်အခန်းထဲကနေ သူတို့
တိတ်တခိုးမျှော်လင့်ရင်း စောင့်စားနေရပါတယ်။ တံခါးကိုခွင့်သို့
ပေါ့။

နာရီတွေကလည်း ကုန်ခဲ့လိုက်တာ။

ဒီအချိန်မှပဲ တစ်အိမ်လုံးမီးတွေပျက်သွားခဲ့တယ်။ မီးက
ဒီလိုပဲလေ။ ပျက်တတ်လွန်းလို့ မီးစက်တွေ ဝယ်ထားကြတာ
မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ မီးစက်လည်းမထွန်းကြဘူး။ နောင်နေ့လေမယ့်
ညအိပ်ချိန်မို့ မီးစက်မနိုးကြတာဖြစ်မယ်။

ဒီအချိန်မှပဲ ကျွန်မရဲ့အခန်းထဲကိုလေပြည်လွှင့်တစ်ခုလို
ကိုသွန်းဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။

သုံးရက်လုံးလုံး မမြင်မတွေ့ရလို့ လွမ်းနေသလားမသိဘူး။
စကားတောင်တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ လူကသာ ဖယ်စက်သလို
လှုပ်ရှားနေခဲ့တယ်။

အစရှိအနောင်နောင်ဆိုသလိုပဲ ကျွန်မနဲ့သူဟာ နားလည်
မှုတွေရှိပြီးသားမို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လွမ်းဆွတ်စွာ
ပိုက်ပွေ့ထားမိကြတယ်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ကမ္ဘာကြီးကိုတောင်
မေ့နေကြတုန်း ...

ပြန်းခဲခဲ့တဲ့ အခန်းထဲမှာ မီးတွေလင်းလာခဲ့တယ်။

ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိဆိုသလိုပဲ ... ကျွန်မနဲ့မောင်
နှိုးချစ်နေတာကို အန်တီမာ အမိဖမ်းလိုက်လေသလားရယ်လို့
လိပ်ပြာလွင့်မတတ် အကြောက်တွေ၊ အရှက်တွေနဲ့ အိပ်ရာပေါ်
မှ လူးလဲထလိုက်တော့မှ ...

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားပြီး ကျွန်မရဲ့ဦးခေါင်း
လည်း ရှစ်စိတ်ကွဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

တကယ့်လုပ်ကြံမှုကြီးက ယခုမှစတင်တာကိုး။

ကျွန်မရဲ့ခုတင်ဘေးမှာ အရမ်းကိုတုန်လှုပ်ပေါက်ကွဲပြီး
ဒေါသကြီးနေတဲ့ ကိုသွန်းနဲ့ ခပ်ပြီးပြီး အန်တီမာကို တွေ့လိုက်
ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ...

ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်ပြီး ချာချာလည်သွားခဲ့တယ်။
ဒါဖြင့် စောစောက အမှောင်ထဲမှာ ကျွန်မနဲ့ချစ်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့

သူဟာ ဘယ်သူလဲ။

“ဘုရားရေ”

ခုတင်ပေါ်ကို မရဲတရဲနဲ့ မှုန်နှာပေါ်အုပ်ထားတဲ့လက်
ချောင်းများကြားက ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ တကယ့်ကို မထင်
မှတ်စရာ။

“ဦးကောင်းသာ”

လုပ်ကြံမှုကြီးက ကြီးလွန်းလို့ ကျွန်မ တောင်မသွပ်သွား
ခဲ့တယ်။

လူငယ်တစ်ယောက်လို သွက်လက်ဖျတ်လက်ပြီး ကိုယ်
ခန္ဓာချင်းတူရတဲ့ကြားထဲ သူက ကိုသွန်းရဲ့အဝတ်တွေကိုဝတ်ထား
ခဲ့တယ်။ အနံ့က ဒီအနံ့ပဲပေါ့။

ပြီးတော့ ... ကျွန်မ လုံးဝထင်မထားဘူးလေ။ ကိုသွန်း
ပြန်လာတာမို့ ကိုသွန်းလာတာလို့ပဲ တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထား
ခဲ့တယ်။

ဦးကောင်းသာကိုလည်း ဒီလောက်ယုတ်မာမယ်လို့ ကျွန်မ
သိသိထင်မလဲ။ ကိုယ့်သားချစ်သူကို ဒီလိုကြောင်တောင်ကြီး
ပြုစည်ရက်မယ်လို့ ဘယ်ထင်မလဲ။

အဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာ။

ရင်ထဲမှာ ကမ္ဘာပျက်ပြီး ငလျင်တွေ တဝန်းဝန်းပြိုနေတုန်း
ကိုသွန်းရဲ့ အသည်းအက်သံကို စတင်ကြားလိုက်ရပါတယ်။

“ဟင် ... မျောက်မ၊ ငါ သုံးရက်မရှိတာနဲ့ ကြုံရာထုကို

ဝမ်းဦး ခြေထွယ်တော့တာပဲ။ သံစွာမဲ့တဲ့မင်းကို ငါသတ်မယ် သတ်ဇော်”

လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး ဒေါသတကြီးနဲ့ ကပ်လာတဲ့ကိုသွန်းကို ကျွန်မကြောင်ကြည့်နေမိတယ်။

ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြေရှင်းလို့ရမှာလဲ။

နမော်နမဲ့နိုင်လိုက်တာဆိုပြီး ခွင့်လွှတ်ရအောင်လည်း ကျွန်မအဖြစ်က ဆိုးဝါးလိုက်တာ။

ဖျက်လိုမရတဲ့အမှား။ ဆေးလို့မထင်နိုင်တဲ့အမှား။

“ကို ... ကိုသွန်း ... သက် ... သက် ဘာမှမသိဘူး”

“ဘာ ... ဘာလို့မသိရမှာလဲ။ နင် သံစွာပျက်တဲ့မိန်းမကို ယုံအဖေအရွယ်ကြီးလည်း ပိုက်ဆံမကုပြီး လက်ခံတာပဲ။ နင့် ငါသတ်မယ်”

ဦးကောင်းသာကတော့ အခန်းထဲက ဘယ်အချိန်လဲ သွားမှန်းတောင်မသိဘူး။ အခန်းထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြံနေတဲ့ ကိုသွန်းနဲ့ ပြီးပြီးကြီးကြည့်နေတဲ့အန်တီမာပဲရှိတယ်။

ကျွန်မ ... သေချင်စိတ်ပေါက်သွားမိတယ်။ သေတာမှ ကောင်းဦးမယ်လေ။

ဒါဟာ အန်တီမာရဲ့စနက်ဆိုင်ရင် တော်တော်ကိုယုတ်မက်စက်တဲ့ ပြဿနာကြီးပါပဲ။

သူ့သားနဲ့ကျွန်မကို သဘောမတူလို့ ရအောင်ခွဲလိုက်တာနည်းပေါ့။

နာဇီဟစ်တလာရဲ့ စစ်ဆရာဝန်ဒေါက်တာမင်ဂလီလိုပဲ ရက်စက်လွန်း။ လူ မဆန်လွန်းလှတယ်။

ဒေါက်တာမင်ဂလီက သူ့စမ်းသပ်ချက်အတွက် လူရှင်တွေ ဆီက အသည်းနှလုံးတို့၊ မျက်လုံးတို့ ကလီစာတွေကို အရှင်သတ်လတ်ဖြတ်တောက်ယူသလိုပါပဲ။

ကျွန်မရဲ့အရှင်လတ်လတ် ရင်ဘတ်ကိုခွဲပြီး အသည်းနှလုံးကို သူထုတ်ယူခဲ့တယ်။

ဒေါက်တာမင်ဂလီထက်ဆိုးတာကသူဟာကျွန်မရဲ့အရှက်နဲ့သိက္ခာတရား။ ကိုယ်ကျင့်တရားကိုပါနင်းချေဖျက်ဆီးခဲ့တာပါပဲ။

ကိုသွန်းလက်ကလွှတ်အောင် မပြေးတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာ ကျွန်မ ငုတ်တုတ်လည်စင်းခံနေလိုက်တယ်။

သူ့ကိုရှင်းပြစရာ လောလောဆယ်စကားလုံးမရှိပေမဲ့ ဒါဟာ လုပ်ကြံမှုကြီးတစ်ခုဆိုတာတော့ သူ့ကိုပြောပြချင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောပြရမှာလဲ။

ကျွန်မကမပြေးဘဲ လည်စင်းခံနေတော့ ဒေါ်သွန်းသက်မာက ကယ်တင်ရှင်ကြီးလုပ်ပြီး သူ့သား သူ့ဆွေလွဲဖြောင်ဖြဲခဲ့ပါတယ်။

“စိတ်ကိုလျော့ ငါ့သား။ ဒီလိုအတန်းအစားတွေဟာ ငွေရမယ်ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်မယ့်သူတွေ။ အချိန်မီအခါမီ သူ့ဇာတိပေါ်လာတာပဲ သားကျေးဇူးတင်၊ ဖေဖေကိုလည်းရန်မလုပ်ပါနဲ့တော့သားရယ် ... သူဟာ ပထွေးဆိုဝေမယ့် သားအပေါ်မှာ သားတစ်ယောက်လိုကောင်းခဲ့တဲ့သူပါ ... ”

တရာအရအေးတိုက်ကျွေးနေသည့် ဒေါ်သွန်းသက်မာနှင့် ဒေါ်သုန်းတိုင်းထနေသည့် ကိုသွန်းတို့ သားအမိကို ကျွန်မ နာကြည်းပုန်းတီးစွာ ကြည့်နေမိပါတယ်။

ကိုသွန်းက ဆဲဆိုကြမ်းမောင်းပြီး ဟိုရိုက်ခွဲ၊ ဒီရိုက်ခွဲလုပ် နေရင်းမှ သူ့အမေက ဆွဲခေါ်ရာနောက်ကိုပါသွားခဲ့တယ်။

ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ကျွန်မ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ရတော့မှာပေါ့။

ယုတ်မာမက်စက်လှတဲ့ အိမ်ကြီးကနေ ထွက်ခွာသွားတော့ မယ်။ မေမေ့ကို အကျိုးအကြောင်းတွေ ကျွန်မပြောပြရဲပါ့မလား။

ပြောရင်ရော မေမေယုံပါ့မလား။ မေမေကတော့ သူညီ သူသိပ်ချီးမွမ်းခဲ့တယ်။ တကယ့်တကယ်ကျတော့ ကိုယ့်သားသမီး နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မစာနာတတ်ကြတော့ပါလား။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့လှည့်ကွက်မှာ ညက်ညက်ကြေခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တော့ နာကြည်းလှပါတယ်။ သူတို့ကို ကျွန်မ ဒုက္ခတစ်ခုခုပြန်ပေးချင်လှတယ်။

သူပေးခဲ့တဲ့ စိန်လော့ကတ်နဲ့ဆွဲကြီးကို ဆောင့်ဖြတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်ပစ်တင်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မဟာ ရွှေငွေမမက်ဘူး။ သူ့အပေါ် သစ္စာမမဲ့ဘူးဆို တဲ့အကြောင်း ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ။

သည်တုန်းမှာ ဒေါ်သွန်းသက်မာ ကျွန်မအခန်းထဲပြန်ဝင် လာခဲ့ပြန်တယ်။ အောင်သေအောင်သားစားခဲ့တဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့ပေါ့

ကျွန်မ ဒေါသတကြီး အော်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

“ကိုယ့်လင်ကိုယ်လွှတ်ပေးပြီး ရှင်သားနဲ့ကွဲအောင်လုပ်တဲ့ မိန်းမကြီး၊ ရှင်လောက်ယုတ်မာတာမရှိတော့ဘူး”

“ခုမှရှက်ရမ်းမရမ်းပါနဲ့ မိသားစု ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် သိတယ်မဟုတ်လား။ သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစားတဲ့မိန်းမ ကပဲ ငါ့ကို အော်ဟားဟစ်လားနဲ့၊ ကဲ ... ပြော ငါ့လင်ကစော် ဘားခဲ့တဲ့အတွက် လျော်ကြေးဘယ်လောက်ဆိုချင်သလဲ”

“ဟင် ... ရှင်စော်ကားလှချည်လား။ ရှင်ယောက်ျားဆို ဆရာ၊ ရှင်သားကိုပါ ကျွန်မ အမှုသွားဖွင့်မယ် ... ဒီမှာ သတ် သေတွေရှိတယ်၊ သက်သေတင်ပြစရာတွေရှိတယ်”

ကျွန်မ မှိုက်မှိုက်မဲမဲပြောလိုက်ရင်ပဲ ဒေါ်သွန်းသက်မာ မှတ်လုံးကြီးပြုံး။ အံ့ကြိတ်ပြီး ကျွန်မကိုကြမ်းမောင်းခဲ့တယ်။

“လုပ်ရဲလုပ်ကြည့် ... ငါ့ယောက်ျားနဲ့ငါ့သားဒုက္ခရောက် နှင် နှင့်ကိုလည်း သတ်ပစ်မယ်”

ပြောပြီး အခန်းပြင်ထွက်သွားတဲ့ ဒေါ်သွန်းသက်မာ က ကျွန်မကို အပြင်မှသော့ခတ်ထားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မကို မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ချုပ်နှောင်ထားပြီး သုံး နက်ကြာတဲ့အထိ ကူမယ့်ကယ်မယ့်သူ ပေါ်မလာခဲ့ပါဘူး။

အချိန်တန်ရင် ထမင်းပို့ ဟင်းပို့ပေးတယ်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ သူတို့ကို အရမ်းစိတ်နာထဲထား ကျွန်မ ခံဝကိုဖျက်ဆီး၊ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ကို အရှုပ်ဟစ်ရှုပ်လို ဆော့

တမားကြဲတဲ့ သူတို့တွေကို တမလွန်ရောက်ရင်တောင် တစ္ဆေ
သတိပေးချီးသတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

သတ်လို့ရပါစေ၊ သူတို့ကိုပြန်ပြီး အပြစ်ပေးပါရစေလို့
ထည်း အမြဲဆုတောင်းမိပါတယ်။

ဒိုင်ယာရီလေးဆုံသွားခဲ့သော် ... ချစ်ကွင်းဆင်သီချင်းဝန်း
မှာ မျက်ရည်များစီးကျနေပြီး ခင်နှင်းသက်ကိုယ်စား အံ့ကိုထင်း
တင်းကြိတ်ထားမိသည်အထိ။

ဒီအိမ်သားတွေဟာ ဒုစရိုက်သားတွေပါလား။ ငါ့ဘာလုပ်
ရမလဲ။ ငါ ခင်နှင်းသက်ကို ဘယ်လိုကူညီရမလဲ။

ပုံစံကြည့်ရတာတော့ သူတို့ကိုပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးမဲ့ ခင်နှင်း
သက်ကို သူတို့ပဲဆေးခပ်သတ်လိုက်ကြတာဖြစ်မည်။

ယုတ်မာလိုက်ကြတာ။ ရက်စက်လိုက်ကြတာ။ ဒီအထဲမှာ
တို့ကိုရောပါသလား။ ခင်နှင်းသက် ဒိုင်ယာရီထဲမှာတော့ ကိုတို့
မကောင်းကြောင်း တစ်လုံးမှမပါ။

ဒါကြောင့် မလုံးတို့အဖွဲ့ဟာခင်နှင်းသက်တို့အပေါ်ကြောက်
နေကြတာကိုး။ သူတို့သိချင်မှလည်း သိမည်။ ဒီအိမ်ကိုတော့
အထူးလျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်မည်။

“ငါ့အပေါ် သစ္စာဖောက်တဲ့သူဆို သိပ်လုံးတာပဲ၊ သစ္စာ

မဲ့တဲ့ခိုင်းသော ကမ္ဘာပေါ်မှာမရှိရင်ကောင်းမယ်"

"ငါ့ကိုက အမှတ်မရှိဘူး၊ မိန်းမဆိုတာ သစ္စာမဲ့ကြတဲ့
... ဒီနေ့ ငါစာမသင်နိုင်တော့ဘူး"

ကိုသွန်းစကားများကို သူမ ကြားယောင်လာသည့်အခါ
အဓိပ္ပာယ်နားလည်လာမိတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဒေါ်သွန်းသက်မာ ဆရာ
ကြီးဖြစ်မည်။ ဦးကောင်းသားကိုလည်း သူမရဲ့ကြောက်ကြီးဖြစ်
သွား၏။

ခင်နှင်းသက် သတိပေးသည့် ...
"နင်ဒီအိမ်မှာကြည့်နေ၊ ဒီအိမ်ကယောက်ျားတွေက ဘီလူး
တွေချည်းပဲ၊ ငါ့ကိုပါးစားကြပြီး နောက်ဆုံးဆေးခပ်သတ်လိုက်
ကြတယ်"

ဟူသည့်စကားကိုကြားယောင်ပြီး ... ဒီအိမ်မှ အမြန်ဆုံး
ထွက်ပြေးဖို့နှင့် ခင်နှင်းသက်၏အမှုအတွက် ဖော်ထုတ်ပေးဖို့တို့
ကို ချစ်ကျွမ်းဝင် အဓိကထားစဉ်းစားလိုက်ပါသည်။

ညစာထမင်းဝိုင်းမှာ အထူးပင် ခြောက်ကပ်နေခဲ့သည်။
စားပွဲပေါ်မှာ ဟင်းတွေစုံနေပေမယ့် လူတွေ၏မျက်နှာတွေမှာ
အသက်မပါသည့်အရုပ်တွေနယ်။

ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ။ ညက ကိုကိုနဲ့ငါ ခြံထဲမှာအမှတ်
မထင်တွေဖြစ်ကြတာကို သူတို့သိကုန်ကြလို့လား။

စားပွဲထိပ်မှာထိုင်နေသည့် ဦးကောင်းသားကို ချစ်တုန်းခင်
နီးကြည့်မိ၏။

ကြည့်စမ်း ... တော်တော်ဆိုးတဲ့လူကြီးပဲ။ ယောက်ျားတို့က
လုပ်တဲ့ တစ်ပါးကျွန်ကြီး။ ငါကြားဖူးထားသလို သူ့ငွေကြေးကို
ခရုအရသိုက်တူးထားရတဲ့လူ။

သားတွေကလည်း သူ့သားတစ်ယောက်မှ မဖွားဘူး။
ဘိုကိုကမွေးစားသား။ ကိုသွန်းက ယောက်ျားကလေးတို့သားတဲ့။
သူတို့အိမ်ကလည်း ဇာတ်ရွပ်ကြီးပဲ။

ဒေါ်သွန်းသက်မာကို မသိမသာအကဲခတ်ကြည့်မိနေသည်။ မျက်နှာထားကြီးက တင်းနေလိုက်တာ။ ဘာဖြစ်လို့လိမ့်။

ကိုယ်က သူတို့ဇာတ်လမ်းကြီးကို သိထားသည်မို့ မည်သူ့ကိုမှ သူမ မနှစ်မြို့နိုင်တော့ချေ။ အထင်လည်းမကြီးနိုင်၊ ခင်လည်းမခင်နိုင်တော့ပါ။

ခင်နှင်းသက်လိုပဲ ငါ့ကိုရော အကောက်ကြံကြဉ်းမှာလား ကိုယ်က သူတို့အကြောင်းကိုသိထားသည်မို့ တစ်ပန်းတော့သွားပါသည်။

ကိုကိုက သူမအနားမှာ ကျွဲခြေမပျက် ထမင်းစားနေပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးနေလျှင် ကိုသွန်းက ခင်တည်တည်ပင်လှမ်းကြည့်၏။

စိတ်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသည်မို့ ချစ်ကျွမ်းဝင်ထမင်းကိုအမြန်စားလိုက်ပြီး လက်စသတ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... တော်ပြီလား ... ထည့်ပါဦး”

“တော်ပါပြီ ... ကျွန်မ ရင်ပြည့်နေလို့ပါ”

အားလုံးကိုဦးညွှတ်ပြီး သူမ ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်လာသည်။

ဒီနေ့ ကိုသွန်းကို စာသင်ရဦးမည်ထင်သည်။

သူမအကြောင်းတွေသိပြီးပြီမို့ ချစ်ကျွမ်းဝင် ကိုသွန်းကို ကြောက်ကြီးဖြစ်နေတာကခက်သည်။

သူမက ဟန်မဆောင်တတ်သူမို့ မျက်နှာပျက်နေချင်လည်းမျက်မည်။ ခက်တော့တာပဲ။

မနက်ဖြန်တော့ ဒီအိမ်က ခုန့်ထွက်ဖို့ကြိုးစားရမယ်။ ဒီနေ့တော့ အခြေနေကြည့်နေရမှာပဲ။ ချစ်ချစ်ကြီးလည်း အန္တရာယ်ကျလာမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ။

ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ခေတ္တလဲလျောင်းနေပေမယ့် သူမ အခန်းတံခါးကို မမေ့မလျော့ပိတ်ထားသည်။

ချစ်ကျွမ်းဝင်၏စိတ်တွေ အထူးပင်တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာပြန်၏။

လူတွေရဲ့မျက်နှာတွေကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ အာတာပါးကွက်သားတွေကိုကြည့်ရသလိုပဲ။ ငါ့စိတ်ကထင်လို့လားလို့ဘူး။

သူဌေးအိမ်မို့ အကြောင်းမဲ့ အပြီးထွက်လို့လည်းမရတာကယုံရဲတိုက်ကြီးထဲ ရောက်နေရသည့်နှယ်။

ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်နေစဉ်မှာပင် (၇)နာရီထိုးသံကြားရသဖြင့် ကိုသွန်းကို စာသင်ပေးဖို့ သူမ အခန်းထဲမှထွက်လာသည်။

နံနက်ဝါရီလကြီးမို့ ရာသီဥတုက အေးမြနေလျှင် အနွေးထည်လောင်းကုတ်အနက်ကြီးကို ထပ်ဝတ်မိသည်။

ကိုသွန်းမျက်စိထဲမှာ သူမတတ်နိုင်သမျှ အရွှံ့ဆီနေသည်။ ဒါကြောင့် မျက်နှာကိုလည်း ဘာမှမယိမ်းခြေမည်။

ချစ်သူအောင် မှန်ထဲကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်မိသည်။ ဘုရား
 ဆူ ခြေထောက် လှည့်လှည့်ပဲ။ သွေးမရှိသလို ဖြူစုတ်စုတ်ရုပ်နှင့်။
 ခုတ်ထဲမှာ သောကတွေ၊ ပရိဒေဝတွေ၊ အလိုမကျမှုတွေ
 နှစ်ညှိနှိုင်းနေသောကြောင့် သူမ၏ရုပ်က ခါတိုင်းလိုဖြူစင်ဝင်းပ
 မနေ။

သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင် ကိုသွန်းကို စာသင်ဖို့
 သူ၏စာသင်ခန်းသို့ လှမ်းခဲ့ရပါတော့သည်။

“အမလေး ...”

စာသင်ခန်းထဲမှာ နောက်ခိုင်းနေရာမှ သူမဘက်သို့ ဆတ်
 ခနဲလှည့်လာသည့် ကိုသွန်းရုပ်က မာန်မီပြီးခနဲအုပ်တော့မည့်
 ခြင်္သေ့တစ်ကောင်နယ်။

သူမ လန့်ပြီး နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်မိတော့မတတ်
 သို့သော် ... သူက ဖျတ်ခနဲ အခန်းတံခါးတစ်ချောင်း
 သွားပြီး တံခါးကို ဂျက်ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

“ရှင် ... ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မ အော်လိုက်မယ်
 လူကို ဘာအောင်းမေ့လို့လဲ ... အသက်ချင်းဆဲပစ်လိုက်မယ်
 သိလား”

ခင်နှင်းသက်ကို မြင်ယောင်နေမိသည့် ချစ်သူအောင်၏
 ဒေါသတွေက လိုသည်ထက်ပိုနေ၏။

“ဘာ ... ငါ နင့်ကိုဘာလို့ ခဏလှည့်လှည့်လဲ၊ နင်နဲ့
 ဒါက ချစ်သူတွေပဲ၊ သူမိန်းတွေမှမဟုတ်တာ နင့်ကိုငါဘာ လုပ်

လုပ်ရတယ်”

ကိုသွန်းကို သူမ မုန်းတီးစွာကြည့်မိသည်။ သူ့ရုပ်ကလည်း မှတ်လုံးတွေနီရဲပြီး ခံစားချက်တွေလွန်ကဲနေသည့် ဒေါသရုပ်မှို မင်းသားလေးလို မချောမွေ့တော့။

ဘီလူးတစ်ကောင်၊ ခြင်္သေ့တစ်ကောင် မာန်ဖိနေသည့်ရုပ် ဖြစ်နေသည်။

“ရှင် ... ကျွန်မကို လက်ဖျားနဲ့တောင်မထိနဲ့၊ ခင်နှင်း သက်ကိုသာရှင်လုပ်ချင်သလိုလုပ်လို့ရမယ်၊ ကျွန်မကို လုံးဝလှည့် စားလို့မရဘူး”

“ဘာ ... ”

သူ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်လိုက်သည်မို့ ဖြစ်သွားသည့် ရုပ်က ခြင်္သေ့ကြီးသားကောင်ကို ခုန်အုပ်တော့မည့်ရုပ်နှင့်။

“နင်ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ခင်နှင်းသက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ နင်စော်ကားပြီး သတ်ပစ် လိုက်တဲ့ ခင်နှင်းသက် ... အလကား လူယုတ်မာ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီးနင်းချေဖျက်ဆီးတတ်တဲ့ လူ ယုတ်မာ၊ နင့်ကို ငါမုန်းတယ်သိလား၊ အရမ်းမုန်းတယ်”

ချစ်ကျွမ်းဝင်မှာ ဦးနှောက်တွေ ပူထူနေသည်မို့ ပြောသင့် မပြောသင့်၊ မစဉ်းစားတော့ဘဲ အရမ်းပြောချလိုက်လျှင် ကိုသွန်း ၏ရုပ်က ကျားနာ၊ ကျားဆိုးတစ်ကောင်လို လုံးဝပြောင်းလဲသွား တော့သည်။

“ဪ ... နင်က ဒါတွေတောင်သိပြီးပြီကိုး၊ ခင်နှင်း သက်ကို ငါတကယ်ချစ်တာပါ၊ နင်ပြောသနာကို သေသေချာချာ မသိပါဘူး၊ ခင်နှင်းသက်ဟာ သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမ၊ သစ္စာမဲ့တဲ့မိန်းမ ဦးကောင်းသာဆီက ရွှေတွေ၊ ငွေတွေကိုယူပြီး လက်ခံသလို ငါ့ဆီက ရွှေ၊ ငွေကိုယူပြီး ငါ့ကိုလည်းခြားသောင်းထားတယ်၊ သစ္စာမဲ့တာကို ငါအရမ်းမုန်းတယ်၊ နင်စဉ်းစားကြည့်လေ ငါ ဘယ်လောက်ခံစားလိုက်ရမလဲ”

စာသင်ခန်းက တံခါးပိတ်ထားလျှင် အသံမရှိသည့်မို့ သူမတို့ ပဋိပက္ခဖြစ်နေတာကို မည်သူမျှသတိထားမိကြမယ် မထင်။

ဟန်ကိုယုံဖို့ ... တဲ့။ ချစ်ကျွမ်းဝင် ကိုသွန်းကို လုံးဝ မကြောက်ပါ။ အရေးကြုံလျှင် သူသေသေ၊ ကိုယ်သေသေ ပြန်ချ နာပဲ။

သူ့အသွင်က ယိမ်းယိုင်တုန်လှုပ်နေပြီး လက်သီးကိုကွပ် ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသလို မေးကြောကြီးတွေလည်း ထောင် နေ၏။

“ငါကတော့ ချစ်လိုက်ရတာ၊ လိုအပ်ရင် မိတွေကိုတောင် တော်လှန်ပြီး သူ့ကိုလက်ထပ်မလို့ ... ဟင်း သူ့ကို သစ္စာမဲ့မှာ ဦးကောင်းသာနဲ့အတူပက်ပင်းတွေလိုက်ရတော့ ... ခင်နှင်း သီးလောင်သွားခဲ့တယ်”

“အဲဒါ ရှင့်မေမေရဲ့လုပ်ကြံမှုတွေ၊ ဒါလေးတောင် ရှင့်

မသိတာ အံ့ပါတယ်”

“အိမ်မဲ့ ... ဦးကောင်းသေနဲ့ပက်ပင်းသိထားပြီလေ၊
အေးကောတော့ သူ့ကိုရိုက်ပြီး လက်မခံခိုင်းပါဘူး”

“မှောင်ထဲမှာပဲ ... လူမှားတာနေမှာပေါ့”
သူမ ခင်နှင်းသက်ဘက်မှ သက်သေလိုက်မိ၊ လျှောက်လဲ
ချက်တင်မိ၏။

“လုံးဝလက်မခံနိုင်တဲ့အမှားပဲ၊ နင်ဆိုရင်ရော ငါနဲ့ကိုကို
ကို မှောင်ထဲမှာ လူမှားဦးမှာလား”

“ရှင်နော် ... မမိုက်ရိုင်းနဲ့၊ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ပြော၊
ကျွန်မကို ဆွဲမထည့်နဲ့”

နှစ်ယောက်သား စားပွဲခြားပြီး မတ်တတ်ရပ်တာ ပဋိပက္ခ
ဖြစ်နေကြစဉ် သူက ချစ်ကျွမ်းဝင်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲရောက်လာ
ခဲ့သည်။

“ရှင်နော် ... သွား ... ကျွန်မအနားမလားနဲ့”
သူမ နောက်ဆုတ်ပေမယ့် ကိုသွန်းရုပ်က ရူးသွပ်နေသူ
နယ် ကြောင်စီစီ။

လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်တန်းကာ အံ့ကိုကြိတ်ထားလိုက်သေး
၏။

“နင်လည်း ဘာထူးသလဲ ... ခင်နှင်းသက်လိုမိန်းမပဲ
ငါ့ကိုချစ်ဖန်ဆောင်ပြီး ကိုကိုကိုပါ မြူဆွယ်ဖြားယောင်းနေတယ်
ညကနင်တို့နှစ်ယောက် ချိန်းတွေကြတာ ငါမြင်တယ်”

“ရှင်မဟုတ်တာ မစွပ်စွဲနဲ့၊ ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မ မချစ်
ဘူး၊ ရှင်အစ်ကိုကိုလည်း မချစ်ဘူး - ရှင်တို့လို ဒုစရိုက်သမား
တွေကို ကျွန်မတစ်သက် ဘယ်တော့မှမချစ်ဘူး”

“ဘာ ... လက်ပူးလက်ကွပ်မိတာဆောင် ငြင်းတုန်းလား
အလကား ... သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမ၊ နင်တို့ငါသတ်မယ် ... သတ်
မယ်”

“ခင်နှင်းသက်တုန်းကရော ... ရှင်သတ်တာမဟုတ်
လား၊ ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့လူ၊ ခင်နှင်းသက်ဟာ ရှင်တို့သားအဖ
တွေအတွက် လည်စင်းခံသွားရတဲ့ ခြေစာပင်”

အခန်းထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြေးရင်း ... တံခါးဆီပြေးသွား
သွန်းလေပြည် သူ့ကိုဆွဲထားခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့အံ့ကြိတ်သံကြီးက ကြောက်ခမန်းလိလိ၊ စောစောက
အိသတွေနှင့်သူ့ကို မကြောက်ခဲ့သည့် ချစ်ကျွမ်းဝင်မှာ ယခုတော့
သေဘေးကြောင့် စောချွေးပြန်နေပေပြီ။

“ရှင် ... လွှတ်နော် ... ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ကယ်ကြပါ
ဦး ... ”

“ဪ ... ကြိုက်သလောက်အော် ... သစ္စာမဲ့တဲ့မိန်းမ
တွေကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ မထားဘူး၊ သစ္စာဖောက်တွေရဲ့သွားမှာ
သမ်းဟာ သချိုင်းပဲ ... အဲဒါ နင်မြမြမှတ်ထား”

“အား ... ”
သူ့လက်ထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ရုန်းကန်ရင်း တော့

စွန်းနှင့်ဆောင်မိသွားသည်မို့ ချိုစောင်းတစ်ခုလုံး ပူခနဲဖြစ်ကာ
ချစ်ကျွမ်းဝင် သတိမေ့သွားရပါတော့သည်။

“အား ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ”
ဦးခေါင်းထဲမှ မူးဝေလွန်းသဖြင့် ချစ်ကျွမ်းဝင် မလုပ်နိုင်
ပေမယ့် ပြန်လည်သတိရလာခဲ့ပေပြီ။
မျက်လုံးကို ဖြည်းညင်းစွာဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အမှောင်
အသားကြီးစိုးလျက်။
ငါ့ ဘယ်နေရာရောက်နေတာလဲ၊ ဒါ ဘယ်လိုအခန်းနဲ့
မူးဝေနေသောခေါင်းကို စမ်းကြည့်တော့ ပတ်တီးသည့်
အားတာတွေရသည်။ ခုတင်တစ်ခုပေါ်မှာမို့ပေမယ့် အနံ့ထဲ
အော်စက် ညှိဖို့စိုနှင့်။
ဘုရားရေ ... ငါ့ကိုချုပ်နှောင်ထားကြတာများလား၊ ဒါ
အိမ်ထဲမှာတော့ မဖြစ်နိုင်။ ဂိုဒေါင်ထဲမှာလား တစ်ယောက်
ထား။

ကြောက်လန့်စိတ်ကြောင့် မထူနိုင်သည့်ခေါင်းကို အတင်း ဆွဲထုတ် သူမ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ အခန်းကို လက်နှင့် စစ်သပ်လျှောက်ကြည့်မည်။

“ဟင် ...”

ဒါ ... မြေအောက်ခန်းကြီးလား။ တချို့အိမ်တွေမှာ တိုခန်းလို အသုံးပြုဖို့ မြေအောက်ခန်းတွေထားတတ်ကြတယ်။ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားပြီး ကြောက်ရွံ့စွာ သူမ ငိုယိုမိပြန် သည်။

ငါ ... ငါ ကိုဆွန်းကို စိတ်လိုက်မာန်ပါတွေ လျှောက် ပြောမိတာ မှားတယ်။ သူတို့အပြစ်တွေကိုဖော်ထုတ်ပြောပြမိလို့ အခု ငါ့ကိုချုပ်ထားကြတာဖြစ်ရမယ်။ ငါ့ကိုသတ်ပစ်ကြတော့ မယ်ထင်တယ်။

ကိုကိုရော ... အလိုတူအလိုပါပဲလား။ ဒီအိမ်ကလူတွေဟာ ဒုစရိုက်သမားတွေပဲ။ ရက်စက်ကြတဲ့လူတွေ။

မှောင်ထဲမှာ မောမောပန်းပန်းနှင့် ငိုရှိုက်နေရာမှ ချစ် ကျွမ်းဝင် အိပ်ပျော်သွားမိပြန်သည်။

စောင်ပါးပါးလေးနှင့်မို့ ချမ်းလိုက်တာ။

ချစ်ကျွမ်းဝင်နှင့် အဆင်မပြေဖြစ်နေရပေမယ့် ညှင်းလေ ပြည် ချစ်ရသူလေးကို အပြစ်မယူရက်ပါချေ။ ကိုယ့်စေတနာကို တလွဲထင်ရက်သည့် ချစ်အား နားလည်လာအောင်ပဲ ရှင်းပြချင် သည်။

ချစ်စိတ်ဆိုးနေတာလည်း အဆိုးမဆိုသာ။ ကိုယ့်ညီက ထည်း ရာဝင်လူဆိုးလိုဖြစ်နေရသည်။

ခင်နှင်းသက်နှင့်တုန်းကလည်း အသည်းအသန်။ တစ်ခု ဆိုသည်က ညီဟာ လူပေါင်းမှားပြီး သူလိုသူဌေးသား အော့ ကြောလန်လေးတွေနှင့်တွဲကာ အတတ်မျိုးစုံနေတာပဲဖြစ်သည်။

မိန်းမလိုက်စားသည့်မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ်တွဲသည့်မိန်းက လေးကို အဆုံးစွန်ထိ ပတ်သက်အသုံးချချင်တာကတော့ လွန် သည်။ ဒါအမျိုးကောင်းသားထစ်ယောက်ရဲ့ အမှုအကျင့်မဟုတ်။

ချစ်သူကို ချစ်လိုပါဆိုပြီး နှိပ်စက်ထိခွပ်နေကြသည့် အပြု

အမှ။

ဒေါ်အိန္ဒာကို ညှင်းလေပြည် သေသေချာချာမသိရ
ဒေါ်အိန္ဒာပြန်မှ ပြန်လည်စဉ်းစားမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီကောင်
သော်တော်ဆိုးတာပဲ။

ဘုရားရေ ... ဒါဆို ခင်နှင်းသက် သေဆုံးတာတောင်
ရိုးသားရဲ့လား။

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က မျက်နှာကြီးတွေပီပီ ဖုံးဖုံးပိပိနှင့်
နှလုံးရောဂါနဲ့သေသလိုလို ဘာလိုလိုလုပ်ပြီး အပြန်ဆုံးချပစ်ခဲ့တာ
မို့ သူတောင် သေသေချာချာ ဘာမှမသိခဲ့ရ။

ယခုလည်း ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်နေသည့်ချစ်ကို သူ
ထွက်ပေါက်ရအောင် လုပ်ပေးရပေဦးမည်။

ညီရဲ့သားကောင်ဖြစ်မသွားအောင် သူအရိပ်အခြည်ကြည့်
ပြီး ကယ်ထုတ်ရပေမည်။

တစ်နေ့လုံး ဖေဖေနှင့်မေမေ ခိုင်းတာတွေ ကားတစ်စီးနဲ့
လျှောက်သွားလုပ်ပေးနေရသည်မို့ ပင်ပန်းလှပေမယ့် ညှင်းလေ
ပြည် အနားမယူနိုင်သေးပါ။

ကိုသွန်းနှင့်ချစ်တို့ စာသင်နေကြသည့်အခန်းကို ဖြင့်နီ
သည့် ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ သူစာဖတ်ရင်း ထိုင်စောင့်နေမိသည့်
သူတို့အခန်းတံခါးက စေ့ထားတာလား။ ဖိတ်ထားတာ
လား။

“ကိုကိုညီနဲ့လွှတ်ပေးပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်သွားလည်း ထောင်
ထပ်ယူပါ့မယ်လို့ အာမခံချက်ပေးလိုက်တာလား။ တော်တော်

တရားမျှတတဲ့လူတွေပဲ။ ကျွန်မမှာ အားကိုးစရာလူမရှိတော့ဘူး၊
ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ လျှောက်လှမ်းတော့မယ်”

ချစ်ပြောသည့်စကားလေးများကို ကြားယောင်မိတော့
ညှင်းလေပြည် ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွား၏။

ညီဟာ ဒီလောက်တောင်ဆိုးနေလို့လား။ သူတို့နှစ်
ယောက်တည်းလွှတ်ထားသလို ဖြစ်နေပြီလား။ ညှင်းလေပြည်
နာရီကြည့်မိ၏။ ဇွနာရီထိုးပေပြီ။

သူတို့အခန်းထဲက ဘာသံမှလည်း မကြားရပါလား။ ခါ
တိုင်းဆို စာကျက်နေသည့် စာသင်နေသည့်အသံတွေ လွင့်ထွက်
ထားတတ်သေး၏။

စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် သူ ... ထိုအခန်းသို့သွားကြည့်မည်
ဗြင်လျှင် သူ့နောက်ဘက်မှ လူတစ်ယောက်ရိုက်ချလိုက်မှုကြောင့်
ညှင်းလေပြည် သတိလစ်သွားရပါတော့သည်။

နှင်းသက်လို သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သဘော
ဘုနီင်မလဲ။

ကိုယ့်သားကလည်း ဘာမဆို အစွန်းရောက်သူ တစောက်
ဘန်း တစွတ်ထိုးဖို့ ပညာသားပါးပါးနှင့် ကိုင်တွယ်ခဲ့ရသည်။

အဖြေကတော့ ကိုသွန်းကို စိတ်ကုန်းမှာရေးသရာဝန်နှင့်
တစ်လလောက်ကုသရလိုက်ရခြင်းပါပဲ။

နောက် ... ခင်နှင်းသက်ကို လိမ္မာပါးနပ်စွာနှင့်သေဆုံး
သေလိုက်ရသည်။

အညှိုးအတေးကြီးလွန်းသည့်သားက သိစိတ်နှင့်ရော၊
သိစိတ်နှင့်ပါ ခင်နှင်းသက်ကိုသတ်မည် ဖြတ်မည်တက်ကဲလုပ်

သဖြင့် ဒေါ်သွန်းသက်မှာ ခင်နှင်းသက်ကို လှပစွာနိဂုံးချုပ်
သေလိုက်ရသည်။

သူ့ကိုလွှတ်လိုက်လို့လည်းမဖြစ်။ ခင်နှင်းသက်က သူတို့
သားစုအပေါ် အဆုံးစွန်ထိ နာကြည်းနေသည်မို့ ပြဿနာတော့

ကြီးထွားသည်ထက် ကြီးထွားလာဖို့ပဲရှိသည်လေ။

ဒီတော့ ကိုယ့်မိသားစုအန္တရာယ်ကင်းအောင်၊ ကိုယ့်သား
အန္တရာယ်ကင်းအောင် ခင်နှင်းသက်ကိုပဲ စေ့စပ်ခံလုပ်
သတ်ရပါသည်။

ကမ္ဘာမီးလောင်လို့ သားကောင်ချနှင်းလိုက်ရတာပါ။
ယခုလည်း သားကိုကြည့်ရတာ သိပ်အကဲမရသည်မို့

အကတည်းကဒေါ်သွန်းသက်မှာမျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေရသည်။

“သား ... ကိုသွန်း ... သတိထားလေ ... သားလေး”
ကိုသွန်းရဲ့စိတ်ဟာ အစွန်းရောက်တတ်ပြီး သူ့ခေါင်းထဲ
မိုက်ခဲခဲ့ဖြစ်သွားလျှင် လုပ်ချင်ရာလုပ်ပစ်တတ်သည်ဆိုတာ
ဒေါ်သွန်းသက်မာသိသည်။

ငယ်စဉ်ကလည်း သူ့ကိုလန့်ပြီး ကိုက်လိုက်သည့်အိမ်က
ခွေးလေးတော်မီကို မသေမချင်း လည်ပင်းညှစ်ပစ်လိုက်ခဲ့
သည်။

တော်မီဟာ သူ့အချစ်ဆုံးခွေးလေးဖြစ်ပေမယ့် သူ့အသား
နာအောင် သူ့ကိုသွေးထွက်အောင် ကိုက်လိုက်သည့်အခါ မျက်စိ
တွေပြာသွားပြီး လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ချလိုက်ခဲ့သည်။

နောက် ... ခင်နှင်းသက်။

ခင်နှင်းသက်နှင့်ထုန်းကတော့ ဒေါ်သွန်းသက်မှာ ဗီလီနီ
ဆန်ခဲ့ရပါသည်။

ကိုယ့်သားနုနုထွတ်ထွတ် သူဌေးဖြစ်မည့်သားလေးနှင့်

ထိုတောထဲသို့ စတုရန်းမိုင်သို့ ဒေါသွန်းသက်မာ ဝင်ရသည်။
ထိုခန်းနှင့်စာကြည့်ခန်းမှက အခန်းကူးတံခါးရှိသည်။

အသုံးပြုတာကြာပေမယ့် ဖွင့်လို့ရသည်။

ထိုတံခါးကို အနည်းငယ်ဟထားပြီး အခြေအနေကို သူ
ချောင်းနားထောင်၊ ချောင်းကြည့်နေရသည်မှာ စိတ်အတက်
အကျမြန်လွန်းသည့် သားငယ်လေးကို စိုးရိမ်လွန်းလို့ဖြစ်သည်။

“ဘုရားရေ ...”

သားငယ်လေးဟာ မုန်ယိုနေသည့်ဆင်တစ်ကောင်ထံ
ဒဏ်ရာရနေသည့် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လို စိတ်တွေပေါက်ကွဲ
ပါလား။

သူတို့ဘာတွေပြောနေပါလိမ့်။ အခန်းကူးတံခါးကို နည်းနည်းပိုလာလိုက်တော့မှ သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေသည့်စကားတွေကို ဒေါ်သုန်းသက်မာ သေသေချာချာကြားလိုက်ရသည်။

ဘုရား... ဘုရား...

ဒီကောင်မလေးဟာ ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခင်နှင်းသ
အကြောင်းတွေ ခရေစေ့တွင်းကျသိနေရတာလဲ။ ဒေါ်သွန်းသ
မာ၏ ဦးခေါင်းတွေ မူဝေနောက်ကျိလာပြီး ရင်ခွန်သံတွေ ပို
လာရ၏။

မီးခိုးကြွက်လျှောက် ... အဲဒီအမှုသာပေါ်သွားရင် သူ-
အားလုံးဒုက္ခရောက်မှာမဟုတ်ပါလား။

“ခင်နှင်းသက်ကိုသာ ရှင် လုပ်ချင်သလိုလုပ်လို့ရမယ်၊ ကျွန်မကို လုံးဝလှည့်စားလို့မရဘူး။”

“နင်တို့စော်ကားပြီး သတ်မင်လိုက်တဲ့ ခင်နှင်းသက်လေး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး နင်းချေဖျက်ဆီး တတ်တဲ့လူယုတ်မာ၊ နင့်ကို အရင်းမှန်းတယ်”

စွပ်စွဲချက်တွေက ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ကိုသွန်းတစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသတွေ။ နှာကြည်းချက်တွေနှင့် ဟုန်းဟုန်းတောက်မတတ်။

ချစ်သူမင်းဝင်ကလည်း မှိုက်မဲပါသည်။ ဒေါသတွေနှင့်လူ
စိတ်ပျောက်နေသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ထပ်ထစ်ဆွ
ပေးသလို စကားလုံးတွေနှင့် ပစ်ပေါက်တိုက်ပွဲဝင်နေ၏။

ကိုသွန်းက ပထမတော့ ရှင်းပြနေသေးသည်။ ချစ်ကလေးဝင်
က ဒေါ်သွန်းသက်မာ၏စနက်ဟု စွပ်စွဲလိုက်သေးသည်။

ဒီကောင်မလေး ... သိလှချည်လား။ ဒီလောက်သိနေလျှင် သူမဟာ တိုမိုသားစုအတွက် အန္တရာယ်ပဲ။

သူမကဖြစ်ပြီးသားအကြောင်းအရာတွေကို ဘာလို့ဒီ
လောက်တောင်သိနေရတာလဲ။ ချစ်ကျွမ်းဝင်ဟာ စုံထောက်တစ်
ယောက်လား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။

ဒေါ်သွန်းသက်မာ ကြောက်ရွံ့မှုများဖြင့် တုန်လှုပ်နေဆဲ
ကိုသွန်းနှင့်ချစ်ကြွမ်းဝင်တို့ ပဋိပက္ခက အဆုံးစွန်သို့ရောက်လာ၏။

“ခင်နှင်းသက်ကို ရှင်သတ်လိုက်တာမဟုတ်လား၊ ရက်

စက်ယုတ်... လူမဆန်တဲ့လူ၊ ခင်နှင်းသက်ဟာ ရှင်တို့
...လည်စင်းခံသွားရတဲ့ မြေစာပင် ...”

...ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေဖြစ်ကုန်ကြပေပြီ။ သား
...အားအရ ချစ်ကျွမ်းဝင်ဟာလည်း သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းကလေး
...လား။

သားကြီးနှင့်သားငယ်ကြားမှာ ကလိမ်ကကျစ်နှင့်လှည့်
စားနေသည့်မိန်းကလေး။

သားက ချစ်ကျွမ်းဝင်ကိုဆွဲထားပြီး လည်ပင်းညှစ်ဖို့ကြိုး
စားနေသဖြင့် ဒေါ်သွန်းသက်မာ မနေသာတော့ပါ။ တစ်ဖက်က
မိန်းကလေးသေဆုံးမှာထက် ကိုယ့်သားဒုက္ခရောက်မှာ စိုးတာ
ကပိုသည်။

“သား ... ကိုသွန်း ... သားလေး ...”

ကိုသွန်းသက်ကပ်အောင် တတွတ်တွတ်ခေါ်ရင် ဒေါ်သွန်း
သက်မာ ပြေးသွားခဲ့စဉ် ချစ်ကျွမ်းဝင် နဲ့နှင့်ဆောင့်မိပြီး သတိ
သစ်လဲကျသွားခဲ့လေသည်။

သည်လိုကျတော့ ကိုသွန်းဒေါ်သတွေ ပြေပြောက်ပြီး
ကြောင်စိစိနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ငေးကြည့်နေခဲ့၏။

“သား ... သားလေး ... သွား ... သွား အိပ်တော့”

“သူလည်း သစ္စာမရှိဘူးမေမေ ... အလကားမိန်းမ
ဥက ကိုကိုရင်ခွင်ထဲဝင်နေတာ သားတွေလိုက်ရတယ်၊ ကိုကို
လည်း သစ္စာမရှိဘူး၊ ဦးကောင်းသာလည်း သစ္စာမရှိဘူး၊ အား

လုံးကို သတ်ပစ်မယ်”

သားအသံက လေးလေးကြီးနှင့်မျက်ဝန်းတွေက အရူး
တစ်ယောက်နယ်။

“အမလေး ... ငါ့သားလေး ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ၊
ဒီကောင်မကြောင့်၊ ဒီကောင်မကြောင့် ငါ့သားစိတ်ပြန်ဖောက်
သွားတာ ... လာ ... လာ သားလေး ... အိပ်ရာထဲသွားရ
အောင် ...”

သားကို စိတ်မဆင်းရဲရအောင် အမျိုးမျိုးအကြိမ်အောင်
သားနေသည့်ကြားမှဝင် ယခုသားလေး စိတ်ဖောက်ပြန်တော့မည်။

ဒေါ်သွန်းသက်မာမှာ သားကိုအစွမ်းကုန်း အစွန်ဆုတ်
အောင်ချစ်သည့်မိခင်မို့ သွေးတွေနှင့်လဲကျနေသည့် ချစ်ကျွမ်းဝင်
ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ကိုယ့်သားကိုသာ နောက်တက်မှ ခေါ်ထုတ်
သွားတော့သည်။

သားငယ်၏နှုတ်မှ စကားတွေက တောင်စဉ်ရေမချ တဖွ
နှင့်။

“မေမေ ... သား ခင်နှင်းသက်ကိုတွေ့တယ်၊ သားကို
ခေါ်နေတယ် ... သိပ်လှနေတယ်မေမေ နတ်သမီးလေးလိုပဲ”

“မဟုတ်တာသားရယ် ... က ... လာ လာ ... အိပ်”

သားကို စိတ်ငြိမ်ဆေးတစ်လုံး ချောတိုက်လိုက်ပြီးမှ
ဒေါ်သွန်းသက်မာ ကိုယ့်အခန်းသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။
ဦးကောင်းသာ အိပ်ခန်းထဲမှာရှိသည်လေ။

“ဟိုကောင်း သား စိတ်ပြန်ထပြန်ပြီ၊ အဲဒါ ဟိုကောင်း
... ”

“ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ... သက် ... ”

“ဟိုကောင်းမ အခန်းထဲမှာလဲကျနေတယ်၊ ဆေးထည့်ပြီး
အရင် ခင်နှင်းသက်ချုပ်ထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ သွားထားလိုက်ပါ၊
လုံးဝလွဲချောလို့မဖြစ်ဘူးနော်၊ ဒီကောင်မကိစ္စအရေးကြီးတယ်
သူက ဟိုကောင်မကိစ္စတွေလည်းသိနေတယ်”

“စိတ်ချပါ ... ဘာမှမပူနဲ့ ကိုယ်အားလုံးဖြေရှင်းပေးပါ
မယ်”

ဦးကောင်းသာမှာ ဒေါ်သွန်းသက်မာကို မလွန်ဆန်နိုင်
သည့်အပြင် မျက်ကန်းချစ်နေသူမို့ သူမအဆင်ပြေအောင် လုပ်
ပေးရမည်သာ။

လူသတ်တာမျိုးတော့ ဦးကောင်းသာလည်း မဖြစ်စေချင်
ပါ။ ဒါမျိုးက သက်ဆိုင်ရာမှ ရိပ်မိသွားလျှင် အပြစ်ကြီးလေးသည့်
ရာဇဝတ်မှု မဟုတ်လား။

ခင်နှင်းသက်နှင့်တုန်းကလည်း သူက ချုပ်နှောင်ရုံချင်
နှောင်ပြီး အနည်းနှင့်ဖြေရှင်းမည်ထင်ပေမယ့် သားဖောနှင့်သူ
က အိပ်ဆေးတွေ ခတ်ပစ်လိုက်သည့်အခါ ဦးကောင်းသာမှာ
အလိုတူအလိုပါ ရောယောင်သံရပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။

မဖြစ်သင့်တာတွေမဖြစ်ရအောင် နောက်မှအရိပ်အခြင်
ကြည့်ပြီး ဖျောင်းဖျရမှာပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ သူမိမိ

ခွဲစောင်းတော်ညိတ်၊ စိတ်တော်သီး ဟိုကောင်မလေးကိုသွား
ကြည့်ပြီး ချုပ်ထားပေးရဦးမည်။

ဦးကောင်းသာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းနား
သို့ရောက်လာစဉ် သားကြီးညှင်းလေပြည် ကိုသွန်း၏စာကြည့်ခန်း
သို့ မသင်္ကာစိတ်နှင့်သွားတော့မှာမို့ ပြဿနာတွေမပေါ်ရအောင်
ဦးကောင်းသာ နောက်မှ ပလတ်စတစ်ပိုက်နှင့်ခပ်ဆဆ တစ်ချက်
နိတ်လိုက်ရသည်။

ခွင့်လွှတ်သားကြီးရေ။ ဒီကိစ္စတွေထဲမှာ မင်းကိုမပါစေ
ချင်လို့ပါ။

သားကြီးကိုပြောဟာ မွေးစားသားဆိုပေမယ့် အင်မတန်
စိတ်ကောင်းရှိပြီ။ စိတ်ထားဖြူစင်သည့်ကလေးပါ။ မိဘတွေ
အပေါ်မှာလည်း သိတတ်၊ ကူညီတတ်လှသည်။

သားကြီးနေရာမှာ ခေတ္တမေ့သွားမှ ဦးကောင်းသာ သက်
နှင်းသည့်အတိုင်း ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ခေတ္တချုပ်နှောင်ထားလိုက်ရ
ပါသည်။

ညှင်းလေပြည် သတ်ရလာတော့ ညနစ်နာရီလောက်ပဲ ပေပြီ။ ယခုထိ ညှင်းခန်းထဲမှာ သူလဲကျနေဆဲ။

တစ်အိမ်လုံးလည်း တိတ်ဆိတ်လို့ပါလား။ တကယ် မကောင်းဆိုးဝါးအိမ်ကြီးကျနေတာပဲ။

ဖေဖေနှင့်မေမေရော ဘယ်သွားကြလည်း။ ကိုသွန်းနဲ့ခင်္ကတော့ စာသင်ပြီးလို့ အိပ်သွားကြပြီထင်သည်။ အင်း... ဒါ ... အိပ်ချိန်ပဲ။ အိမ်သားတွေအားလုံး အိပ်ကုန်ကြပြီပေါ့။

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

ခေါင်းကအနာကြီးမဟုတ်ပေမယ့်ဘုထွက်နေ၏။ ကောင်းလိုက်တဲ့လက်ဆဲ။ အဲ ... ငါ့ကိုဘယ်သူရိုက်တာလဲ။ အိမ်ထဲ လူဆို။ သူခိုးတွေများဝင်သလား။

အတွေးကြောင့် ရုတ်ခနဲ အားတင်းထပြီး ညှင်းလေပြည် အိမ်ကိုလျှောက်ကြည့်သည်။ ဘယ်နေရာမှ ခြေရာလက်ရာမှ... ဒါဆို ငါ့ကိုဘယ်သူက ရိုက်တာလဲ။

အတွေးတွေနှင့် ချာချာလည်နေသော်လည်း အဖြေရှာမရ။ ဖေဖေနှင့်မေမေအိပ်ခန်းကပိတ်ထားသဖြင့် ကိုသွန်းအိပ်ခန်းကို သူသွားကြည့်ပြန်သည်။ သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ နေသားတကျအိပ်ပျော်နေသည့် ညှိကိုတွေ့ရတော့မှ ညှင်းလေပြည်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပြန်သည်။

ချစ်ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ချစ်ကိုစိုးခိုင်းတာသဖြင့် သူ သူမ၏အိပ်ခန်းဖက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟင် ... ”

အိပ်ခန်းတံခါးက ခပ်ဟဟပွင့်နေသဖြင့် သူအထဲသို့လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်မှာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့်ပါ။

“ဟာ ... ”

ခုတင်ပေါ်မှာ ချစ်ကျွမ်းဝင်မရှိသည့်အပြင် သူမ၏အဝတ် အစားသေတ္တာကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပါ။

ချစ် စိတ်ရှုပ်လို့ ထွက်ပြေးသွားပြီလား။ ညတွင်းချင်းမြို့ ဘာတော့မဖြစ်နိုင်။ ညှင်းလေပြည်ရင်ထဲမှာ သောကတွေနှင့်ပူ အောင်သွားစဉ် သူမ၏အိပ်ရာအောက်မှ နည်းနည်းလေးအစွန်း ချက်နေသည့် ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို သူ့မျက်စိမှတွေ့လိုက်

ဒါ ... ဘယ်သူစာအုပ်လဲ။ ချစ်စာအုပ်လား။ ကသုတ် ရတ်ထွက်သွားရလို့ စုံအောင်ယူမသွားဖြစ်ဘူးလား။ သိချင်စိတ်ဖြင့် ထိုစာအုပ်လေးကိုယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်

လျှင် ညှင်းလေပြည်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကြောက်လန့်၊ အံ့သြစိတ်၊ သနားစိတ်တို့ဖြင့် ပူထူသွားခဲ့သည်။

ခင်နှင်းသက်ကလေးရဲ့အဖြစ်ဟာ ဆိုးလှပါလား။ ထိုရက် အနာ သူ ရန်ကုန်မှာမရှိပါ။ ဖေဖေနှင့်မေမေခိုင်းထားသော ကြောင့် မန္တလေးသို့ အလုပ်ကိစ္စနှင့်တစ်ပတ်သွားနေခဲ့ရသည်။

ဒီကိစ္စတွေ သူဘာမှမသိ။ သေသေချာချာမသိ။ သူသိတာ ကိုညွှန်းနှင့်ခင်နှင်းသက်တို့ ချစ်ကြသည်။ မေမေက သဘောမတူ ဘဲ အသည်းအသန်ခွဲဖို့ ကြိုးစားရာမှ ကောင်မလေးနှလုံးရောဂါ နှင့်သေသလိုလို၊ ဆေးသောက်ပြီးသေသလိုလို ကြားခဲ့ရသည်။

ယခု ခင်နှင်းသက်၏ဒိုင်ယာရီကို ဖတ်ရှုသဖြင့်အကြောင်း စုံသိလိုက်ရလျှင် ခင်နှင်းသက်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသလို ချစ်အတွက်လည်း ညှင်းလေပြည် စိုးရိမ်ရ၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေဟာ သားအတွက်ဆို ဘာမဆိုဖုံးဖုံးဖိဖိလုပ် မှာလား။ ဘုရားရေ ... ဒါဆို ချစ်ကိုရော သူတို့ချုပ်နှောင်ထား ခဲ့ကြပြီလား။

သူချစ်ဟာ ညတွင်းချင်းတော့ အိမ်မှထွက်မသွားတန်ရာ၊ သူ စိုးရိမ်သောကများကြောင့် ညတွင်းချင်းပင် ဦးဘချစ် ထံဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ဦးဘချစ်မမျှာ ပြောပြသလဲနှင့်။ ဆေး သားဆိုတော့ စိုးရိမ်ပေမည်။

“အန်ကယ် - ချစ်ကျွမ်းဝင် အိမ်ပြန်လာသလားခင်ဗျာ”
“မလာဘူး ကိုပြည် ... အန်ကယ်တူမလေး ဘာဖြစ်သိ

လဲကွယ် ... ပြဿနာတစ်ခုခုများဖြစ်လို့လား။ အခုအိမ်မှာ မရှိ တော့ဘူးလား”

“စိတ်အေးအေးထားပါခင်ဗျား ကျွန်တော်မနက်ကျ သေ သေချာချာပေးပါမယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေလည်းရှိပါတယ်၊ အဲဒီကိုသွားရင်လည်း သွားမှာပေါ့ ... ”

“ဘာတွေများမပြေမလည်ဖြစ်ကြသလဲကွယ် - အန်ကယ် ခင်ထိတ်လိုက်တာ၊ အားလုံးဟာ အန်ကယ်အမှားတွေပါ။ မိန်းမနဲ့ သမီးတွေကို အလိုလိုက်ထားမိတော့ အရေးကြီးတော့ မနိုင်ဘူး လေ”

“သိပ်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်မနက်ကျ ချာမှာပါ”

အန်ကယ်တို့အိမ်ကို ပြန်မရောက်ဘူးဆိုရင် သူမဘယ်နေ ခာတွေ သွားနိုင်ဦးမလဲ။ ပူးအေမီနှင့်ပြည်စုံမိုးကို သတိရလိုက်ပြီး နက်ကျမှ စုံစမ်းရှာဖွေဖို့ သူ့စိတ်ကိုလျှော့ချရသည်။

တွယ်မိသည့်သံယောဇဉ်ကြောင့် ညှင်းလေပြည်ရင်ထဲမှာ လိုပူလောင်နေ၏။ ကိုယ့်အခန်းသို့မပြန်တော့ဘဲ ချစ်၏ဒီအခန်း ဆေးထဲမှာပဲ သူမ၏အိပ်ရာပေါ် ညှင်းလေပြည်လဲလျောင်းမိပါ သည်။

ခံစားနေရသည့်သောကတွေကြောင့် သူ့မှာအိပ်လိုမလောက် သို့သော် မောပန်းနွမ်းလျှလွန်းလို့ တစ်ချက်တော့ နေ့ခန်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာ ...

“ကိုညည် ...
“ဟင် ...”

ဂါဝန်အဖြူဖားဖားလေးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်လာသဖြင့် သူ့အလန်တကြားကြည့်လိုက်ရာ ဝေဝေ နေသောမျက်နှာက တဖြည်းဖြည်းပိပြင်လာ၏။

“ခင်နှင်းသက် ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မတုန်းက မတရားသတ်ပစ်ကြ သလို အခုသူ့ကိုလည်း သတ်ဖို့ကြိုးစားနေကြပြန်ပြီ ... ကျွန်မ သူတို့ကိုလုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

BURMESE CLASSIC

“သူ ... သူ ဘယ်မှာလဲ၊ ချစ်ဘယ်မှာလဲ ...”

အိပ်မက်ထဲမှာမို့ ညှင်းလေပြည်၏ အသံတွေက လေးထွေ ဆွံ့အလျှက်။ ခင်နှင်းသက်ကြားပါမလားတောင်မသိ။

“ကျွန်မကို ချုပ်ထားတဲ့နေရာမှာပဲ ချုပ်ထားကြတယ် ရှင်တွေ့အောင်ရှာပြီးကယ် ...”

ပြောပြီး အခိုးအငွေ့တွေလို ခင်နှင်းသက်ပျောက်သွား လျှင် ညှင်းလေပြည် စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းအော်မိသည်။

“အဲဒါ ... ဘယ်နေရာမှာလဲ ... ဘယ်မှာလဲ ...”

သူတစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးတွေနှင့်နစ်နေရာမှ ချစ်၏သနား စဖွယ်သွေးသံရဲရဲနှင့်ရုပ်က သူ့ဘေးနားမှ ဘွားခနဲပေါ်လာခဲ့ပြန်။

“ကိုကို ... ချစ်ကိုကယ်ပါဦး၊ ချစ်ကိုမကယ်နိုင်တော့ဘူးလား”

“ချစ် ... ချစ် ကိုကိုဆီလာခဲ့ ... လာခဲ့ပါ”

သူ့အော်နေ၊ ခေါ်နေရင်းမှပင် ချစ်ကျွမ်းဝင်တစ်ယောက် သူ့အနီးမှပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လျှင် သူ့ဒုတင်ပေါ်မှ အပြေးလိုက် ဖမ်းမိတော့သည်။

“ဘုန်း ...”

ဒုတင်ပေါ်မှ ပြတ်ကျလေရာ ညှင်းလေပြည် နိုးသွား၏။

“ဟင် ... ငါအိပ်မက်မက်နေတာပါလား၊ ဒါပေမဲ့ ခင်နှင်းသက်ကို တကယ်ပဲ ငါတွေ့လိုက်ရတယ် ... ဘုရား၊ ဘုရား ဒါဆို ... ချစ် ဒုက္ခရောက်နေတာ သေချာပြီ၊ ချစ်ကို ဘယ်နေရာမှာချုပ်ထားကြတာလဲ၊ မေမေဟာ သူ့သားကိုမျက် ကန်းချစ် ချစ်တဲ့အတွက် ကိုသွန်းအတွက်ပဲကြည့်တဲ့မေမေ၊ ငါ ဘယ်လိုကယ်ရပါမလဲ”

မိုးလင်းစပြုလာပြီဖြစ်သည့်အတွက် ပြန်မအိပ်တော့ဘဲ ညှင်းလေပြည် ချစ်အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။

ရင်ထဲမှာမကောင်းလွန်းသဖြင့် သူ့အသွင်က နွမ်းဖတ် ဒတ်။

မျက်ဝန်းထဲမှာ သူ၏ငယ်ဘဝများကို ပြန်လည်မြင်ယောင် မိပြန်သည်။ သူ ... ဒီအိမ်ကိုရောက်လာတော့ ရှစ်နှစ်သားပဲနဲ့ ကိုညီက ငါးနှစ်အရွယ်။

ညီအတွက် ကစားဖော်ဆိုပေမယ့် ဖေဖေနှင့်မေမေဟာ သူ့ကိုလည်းသားအရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပါသည်။

သူတာဝန်က ညီလေးအပေါ် အစွမ်းကုန်အလိုလိုက်၊ ယုယဇ္ဇိပါပဲ။
သူကလည်းငယ်ပေမယ့် လိမ္မာပါးနပ်သူမို့ ကိုသွန်းကို
အစစအရာရာအလျှော့ပေးဆက်ဆံသည်။ မိဘများအပေါ်လည်း
သိတတ်သည်မို့ သူ့ကိုလည်း သားတစ်ယောက်လိုချစ်ကြပါသည်။
ယခုဘွဲ့ရပြီးတော့ ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ အထွေထွေအုပ်ချုပ်
ရေးမှူးပေါ့။ အစစအရာရာကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရပါသည်။

ညှင်းလေပြည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မသက်မသာချ
လိုက်ရ၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေဟာ သူ့ကိုချစ်တယ်ဆိုပေမယ့် ဒီအိမ်မှာ
သူမသိတာတွေ၊ သူ့ကိုမသိစေချင်တာတွေ၊ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ
ရှိသည်။

မွေးစားသားနှင့်သားအရင်းဟာ ဒီလောက်တော့ကွာခြား
ခွင့်ရှိသည်မို့ သူကလည်း အခွင့်အရေးတွေလိုက်ပြီး တန်းညီ
မနေပါ။

ခူးနေရာခူး၊ တော်နေရာတော်ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်
ကိုလူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ကျွေးမွေးသုတ်သင်ပေး
သည့်ကျေးဇူးက ဆပ်လို့မကုန်ပါ။

ကိုယ့်ကြောင့် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ မိသားစု ဘာမှမဖြစ်အ
ချင်။

သူတို့ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကိုတောင် သူက က
ကွယ်ပေးချင်ပါသည်။

သို့သော် - ယခုကျ ချစ်နှင့်တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေသဖြင့်
ညှင်းလေပြည် မရှောင်သာတော့ပါ။ မြွေမသေ၊ တုတ်မကျိုးဖြင့်
ချစ်ကို အသက်ဘေးမှ သူကယ်တင်ရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်
ဆို ချစ်ဟာ သူ့အသည်း၊ အသက်ထက်ပိုပြီးချစ်ရသူမဟုတ်ပါ
လား။

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့မနီးဝင် ... သူ ကိုယ့်အခန်းသို့ကိုယ်
ပြန်တက်ခဲ့ပြီး မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်လဲလိုက်သည်။

နံနက်(၇)နာရီကျမှ ထမင်းစားခန်းတွင် နံနက်စာစားရင်း
အိမ်သားများကို သူတွေ့ရ၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေက အမူအရာပျက်နေပြီး ကိုသွန်းကိုတော့
လုံးဝမတွေ့ရပေ။

ခဏကြာလျှင် မလုံးလင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့်အပေါ်ထပ်သို့
စားစရာများသွားပို့တာတွေ့လိုက်ရသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ
မည်သူမျှအသံမထွက်ကြဘဲ၊ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များကို ငြိမ်
သက်စွာစားနေကြ၏။

ညှင်းလေပြည် မနေနိုင်တော့ပါ။ ဖေဖေနှင့်မေမေကို လှမ်း
ကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“မေမေ ... ချစ်ကျွမ်းဝင် မရှိတော့ဘူး”

ဒေါ်သွန်းသက်မာက ဣန္ဒြေမပျက်။ ဖေဖေကတော့ လက်
ဖက်ရည်သာခေါင်းငုံ့ပြီး သောက်နေ၏။

“သူမနေချင်ဘူးလို့ပြော ခဏခဏပဲလေ သားကြီးရဲ့၊

... မေမေကလည်း
... ”

... သား သူဦးလေးဆီနဲ့သူ
... ”

“ဪ ... ငါ့သားရယ်၊ သူ့မှာသွားစရာ နေစရာတွေ
အများကြီးပါကွယ်၊ တစ်နေရာရာမှာရှိမှာပေါ့”

မေမေကမုန့်ကိုခက်ရင်းနှင့် ထိုးစားရင်းဟန်မပျက် ဖြေရှင်း
၏။ ညှင်းလေပြည် ဇွတ်ပြောလိုရမှာမဟုတ်။

“အင်းလေ ... မနက်ဖြန် သူ့ကျောင်းမှာသွားရှာကြည့်
မယ်၊ မတွေ့ရင်တော့ ... သူဦးလေးက လူပျောက်တိုင်မယ်တဲ့”

“ဘာ ... ”

သည်တစ်ခါတော့ ဒေါ်သွန်းသက်မာ အနည်းငယ်ဟန်
ပျက်သွားပေပြီ။ တော်ကြာ ... အမှုတွေ မီးခိုးကြွက်လျှောက်ပေါ်
လာနိုင်သည်လေ။

“သားတို့အိမ်မှာနေရင်း ပျောက်သွားတာမို့ သားတို့မှာ
တာဝန်ရှိတယ်မေမေ ... သား သူ့ကိုဒီနေ့လိုက်ရှာပေးမယ်လို့
ဦးဘချစ်ကို ကတိပေးထားတယ်”

“ရှာမနေနဲ့သား ... ဒီကောင်မလေး တစ်နေရာရာမှာ
ရှိမှာပါ ... ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီကိုသားပဲသွားလိုက်၊ ဘဏ်မှာ
ထုတ်စရာလည်းရှိတယ် ... ဖေဖေတို့သွားစရာကိစ္စတစ်ခုရှိလို့
နောက်ဆုံး ဖေဖေစကားကို မလွန်ဆန်နိုင်သည်မို့ လိမ္မာ

ပါးနပ်စွာလှုပ်ရှားဖို့သာ ညှင်းလေပြည် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ ... သား ကုမ္ပဏီသွားပါမယ်၊
ဖေဖေတို့လည်းသွားရင်း၊ လာရင်းနဲ့ချစ်ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ
စုံစမ်းပေးပါနော်”

“အေးပါကွယ် ... အေးပါ”

နံနက်လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းက အသက်မေး ခြောက်ကပ်
တစ်ဖြစ်နေရ၏။ ညှင်းလေပြည် ဆတ်ခနဲတွန့်သွားလျှင် မေမေက
ချက်မှောင်ကုတ်ကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားကြီး ... ”

“ဪ ... ညီလည်းမတွေ့ရလို့ပါ၊ သူ့နေကောင်းရဲ့
သားဟင်၊ သား ... ညီကိုသွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

သူ့စကားကြောင့် ဒေါ်သွန်းသက်မာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွား
၏။ ကိုသွန်းကို သည်နေ့စိတ်ကျန်းမာရေးဆရာဝန်ကြီးနှင့် သွား
ဆွေရမည်။ အိပ်ပျော်နေချိန်မှလွဲ၍ ကိုသွန်းဟာ ကယောင်က
ဘမ်းတွေအော်ဟစ် ချောက်ချားနေ၏။ သားကြီးအခြေအနေတွေ
နိပ်မိကုန်လိမ့်မည်။

“ဟာ ... မသွားနဲ့၊ မသွားနဲ့သား ... သားငယ်က ည
က ချစ်ကျွမ်းဝင် အိမ်ကထွက်သွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်
တော်ခံစားနေရတာတယ်၊ သူတို့အခြေအနေက ရည်းစားမက၊
ဆင်မယားမကျမဟုတ်လား၊ ဘာတွေမချေမငြိမ်တယ်မသိပါဘူး
ဘယ် ... ”

“... ”
ဒေါ်သွန်းသက်မာ တစ်ချက်တည်းနှင့် ငှက်နှစ်ကောင်ပင် ခုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်ကျွမ်းဝင်အပေါ် သားကြီးပါ စိတ်ပျက် သွားအောင်ပေါ့။

“ငါ့သားခမျာ မိဘရဲ့စီးပွားရေးကိုဦးဆောင်နေရရှာတာပဲ ကွယ် ... ခေါင်းရှုပ်မခံပါနဲ့၊ မေမေတို့ပဲ ညီလေးကိုကြည့်လိုက် ပါ့မယ်၊ သားစိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ ကုမ္ပဏီသွားပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ညှင်းလေပြည်ကလည်း အကြံနဲ့ပါ။ မေမေတို့စကားကို နားထောင်ပြလိုက်ပြီး နောက်ကွယ်မှာ တိတ်တဆိတ်လှုပ်ရှားမည့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ကို သူကယ်တင်ရပေမည်။ သားသမီးဆိုတာ မှန်ကန်စွာချစ်တတ်ရမည်တဲ့။ ငယ်စဉ်ကာလ မဆုံးမသော် ... မိဘတလီ ... ရန်သူမည်၏ ... တဲ့။

ဒေါ်သွန်းသက်မာသည် သားလေးအပေါ်အသနားပိုလွန်း ရသဖြင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရွှေလိုဉ်ခဲသဖြင့် ယခုကျ သည်သားကြောင့် သူမမှာ အခက်တွေ့နေရပေပြီ။

ဪ ... သားသမီးဆိုတာလည်း နည်းမှန်လမ်းမှန်နှင့် စည်းကမ်းတကျ စနစ်ကျချစ်မှသာ သူ့ဘဝအတွက်လည်း အေး ချမ်း၊ မိဘများလည်း စိတ်ချမ်းမြေ့နိုင်လိမ့်မည်။

တော်သေးတာက သူမ၏ခင်ပွန်းသည်ဦးကောင်းသာတင်

ယောက် မှန်မှန်၊ မှားမှား ... သူမဘက်ကရပ်တည်ကူညီပေး ပေလိုသား။

သားကြီး ကုမ္ပဏီသို့ထွက်သွားသည်နှင့် ဒေါ်သွန်းသက်မာ ခင်ပွန်းသည်ကိုခေါ်ပြီး သားငယ်၏အခန်းသို့ တက်ခဲ့သည်။

“သားငယ် အိပ်ရာကနီးပြီလားသိဘူးကို - သွားကြည့် ရအောင်”

နှစ်ယောက်သား ခြေသံလုံလုံနှင့် သားငယ်၏အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလျှင် ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထထိုင်နေပြီး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့်ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေသည့်သားငယ်ကို ရင်နှင့်စဖွယ်တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“မေမေ ... သွား ... သွားမလာနဲ့၊ မေမေ့နောက်မှာ ဟိုကောင်မကပ်ပါလာတယ် ... သူ သားကို သတ်မှာမေမေ အား ... သူ့မှာဓားကြီးနဲ့”

ကြောင်တိကြောင်တောင်နှင့် ထင်ယောင်ထင်မှားတွေ ဖြစ်နေသည့်သားအား ဒေါ်သွန်းသက်မာ ယုယစွာဖျောင်းဖျချော မော့ရ၏။

“သား ... သတိထားလေ၊ သား - မေမေတစ်ယောက် လုံးရှိတယ် ... သားကို ဘယ်သူမှ မသတ်ရဘူး”

“အား ... မယုံဘူး၊ မေမေ့ကိုမယုံဘူး၊ မေမေ ခင်နှင်း သက်ကိုသတ်တယ်၊ အခု ချစ်ကိုလည်း မေမေသတ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား ... သွား ... သွား အဲဒီမိန်းမနှစ်ယောက်က အခု

သားကိုတလဲတလဲချေမလို့လိုက်လာကြပြီ။ ဟော ... ကြားလား
တမားတမား ... တဟီးဟီး ... တဟားဟားနဲ့ သားကြောက်တယ်
ကြောက်တယ်”

စောင်ကြီးကိုခေါင်းမြီးဆွဲ၍ပြီး။ သွန်းလေပြည် ခုတင်ပေါ်
မှာ ဖင်ဗူးထောင်းထောင်နေလေရာ ဒေါ်သွန်းသက်မာနှင့် ဦး
ကောင်းသားတို့ မျက်လုံးပြူးကြရပေပြီ။

သားလေး ဘာကြောင့် ဒီလောက်သွက်သွက်ခါနေရတာ
လဲ။ ခင်နှင်းသက် သေသွားပေမယ့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို သူတို့မသတ်
သေးပါ။ ယခုအတိုင်းဆို သူတို့မသတ်ရဲတော့။ အမှုတွေပေါ်ကုန်
လျှင် ဒုက္ခဖြစ်တော့မည်။

သားကိုရော ဆရာဝန်ဆီခေါ်သွားလို့ဖြစ်ပါဦးမည်လား။
ပိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေလို့ လျှောက်ပြောတာဆိုပေမယ့်
အမှန်တွေမို့ ခေါ်သွန်းသက်မာ ထိတ်လန့်သည်။

သူမ ဦးကောင်းသားကို အားကိုးတူကြီးမော့ကြည့်မိသည်။
“ကိုရယ် ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် သက် ... သား
လေးတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ။ ဆရာဝန်ဆီရော ခေါ်သွားလို့ဖြစ်
ပါဦးမလား”

“စိတ်အေးအေးထားပါကွာ ... လောလောဆယ်တော့
ဆရာဝန်ဆီခေါ်သွားလို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ဟိုတစ်ခါတိုက်
ကဲ့သို့တော့ကို တိုက်ရင်းထိန်းထားရမှာပေါ့ ... သား နည်းနည်း
အခြေအနေကောင်းမှ ပြလို့ရမယ်”

“ချစ်ကျွမ်းဝင်ကိုရော ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ ... သတ်မတ်
လို့တော့မဖြစ်ဘူးနော် ... ပြဿနာတွေကြီးထွားကုန်လိမ့်မယ်”

“ဒီကောင်မက ခင်နှင်းသက်ကိစ္စတွေပါ ဒီနေ့တော့
ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ထွက်လိုက်လို့ ရဲစခန်း
သွားတိုင်နေရင် ... ဘယ်လိုမှရှင်းလင်း မဟုတ်တော့ဘူး”

လင်မယားနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး စိတ်သောက
ဒုက္ခတွေရောက်နေကြစဉ် သွန်းလေပြည် ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်
သည်။

“သွားမယ် ... သွားမယ် ... ဒီမိန်းမနှစ်ယောက်နှဲ့ဝေး
ရာကိုသွားမယ်။ သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမတွေနဲ့ တကယ့်စိတ်ချမ်းအောင်
သွားမယ်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ လုပ်ကြပါဦး။ ကိုရေ ... ကို ... ”
အခန်းထဲမှ တွန်းတိုက်ထွက်ပြေးပြီး လှေကားတစ်လျှောက်
ဒုန်းစိုင်းထွက်ပြေးသွားသည့် သွန်းလေပြည်ကို အမှတ်တမဲ့မို့
သူတို့မဖမ်းလိုက်နိုင်ကြ။

နောက်မှ ဝရန်းသုန်းကားပြေးလိုက်ကြရင်း ဦးကောင်းသား
နှင့်ဒေါ်သွန်းသက်မာတို့ မောဟိုက်နေကြရသည်။ သို့ပေမယ့်
ခြံတံခါးကို ပိတ်ထားသည်မို့ အပေါက်ဝမှာ သူတို့ပြန်မိသွားကြ
သည်။

ပြူးတူးပြတ်နှင့်သိပ်ပြီး သန့်စွမ်းနေသည့်ကိုသွန်းကို သူတို့
လင်မယား ချောမော့ဆွဲလွှဲပြီး ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြရသည်။

သူတို့ထဲသို့ ချောသွင်းခါ အပြင်မှတံခါးပိတ်ထားရင်း
နံရံတစ်ခုခုနီးယောက် ဆွေးနွေးကြ၏။

“ခက်ပြီ ကိုရေ ... ကိုသွန်းကို ခုနေခါ လူထဲခေါ်မသွား
ခဲ့သလိုဖြစ်နေပြီ ... သူ့ကိုကြည့်ရတာကတစ်မျိုး၊ ဟိုကောင်မ
လေးကို နေရာရွှေ့ပြီး စိတ်ချရတဲ့တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြည့်
ထားခိုင်းမှဖြစ်မယ်”

“စိတ်ချရတဲ့လူ အင်း ... ရွှေ့ပြည်သာဘက်မှာတော့
တစ်ယောက်ရှိတယ် ... ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးကို လူထဲ
ထားလို့မဖြစ်ပါဘူး။ လက်ရှိနေရာကပဲ အလုံခြုံဆုံးပါကွာ၊ ဘယ်
သူမှမသိတော့ဘူးပေါ့ ... ပြီး သူများကို စိတ်ချရတယ်ဆိုတာ
ကိုယ်တိုင်ခေါ်တာတော့ ဘယ်ယုံကြည်ရမလဲ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာက သားကြီးက
တစ်မျိုး၊ သားငယ်ကတစ်မျိုးလေ ... သားကြီးကလည်း သူ
ကောင်မလေးကို ရှာနေတာပဲမဟုတ်လား”

“ပိပိရီရီနေရာမှာပေါ့ကွာ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ဒီကောင်
မလေးကိုတော့ ရှင်းပစ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့ ... သူနောင်ကြည့်လောက်
အောင်ချုပ်ထားပြီးရင် ခံဝန်ကတိနဲ့လွှတ်ပေးလိုက်ပေါ့”

ဦးကောင်းသာက တွေးတွေးဆဆနှင့် ဝင်ပြောလျှင် သား
ငယ်၏စိတ်နှင့်အတူတူဖြစ်သည့် ဒေါ်သွန်းသက်မာက သံသယ
စိတ်နှင့်ဦးကောင်းသာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ... ဒီကောင်မလေးအပေါ်မှာ သိပ်သံယောဇဉ်ရှိ

နေပါလား၊ ဒီမှာ ... သွန်းသက်မာအကြောင်း ရှင်သိတယ်နော်”

“ဆီပါတယ်ကွာ ... ကိုယ်ကလည်း မင်းမှတစ်ပါးအခြား

မရှိပါ ... ”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော ... ဒီအတိုင်းပဲထားလိုက်”

မကောင်းမှုအကုသိုလ်တရားများက သူတို့ကိုလောင်

မြိုက်ဝါးမြိုနေကြောင်း နှစ်ယောက်ထား ခေါ်ထားသေးပါသေး

နေ့ဘက်ကျတော့လည်း အလင်းရောင်ကမူနီဝါးဝါး။ မြေအောက်ခန်းတစ်ခုဖြစ်မှာကတော့ သေချာနေပေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆို ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်မှမရှိခြင်းကြောင့်ပါပင်။

မြေကြွက်တွေလည်း ဖြတ်ပြေးလို့။ လေကောင်းလေသန့်မရသဖြင့် နာနေသောခေါင်းက မူးဝေဝေ။ ချစ်ကျွမ်းဝင် ရင်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့စိတ်ကတစ်ဝက်။ ဒေါသကတစ်ဝက်။

တော်တော်ရက်စက်တဲ့လူတွေမဲ့။ ငါ့မှာဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ အေးလေ ... ငါကခင်နှင်းသက်အတွက် ခံပြင်းပြီး ကိုယ်သိသမျှ လျှောက်ပြောတာကိုး။

ဘုရားရေ ... ငါ့ကိုပါ သတ်ပစ်ကြတော့မှာလား။ ခင်နှင်းသက်လို ငါလည်းသေရတော့မှာလား။

ဦးလေးကတော့ နေမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ။ ငါပျောက်နေတာသာသိရင် ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ပါဘူး ... ကိုကိုသိရင်လည်း ငါ့ကိုရှာဖွေမှာပါ။

စိတ်ထဲမှာအားတင်းပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ စိုးရွံ့စွာထိုင်နေရင်း သူမ အချိန်တွေကိုဖြတ်ကျော်နေရသည်။

ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေကြသည်မသိ။ ယခုထိ ဘာစားစရာမှ မပို့ကြသေး။ ညကတည်းက ယခုနေ့လယ်လောက်ထိ ဘာမှ မကျွေးကြသဖြင့် ဝမ်းထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့။ သေရမယ်ဆိုရင်လည်း ထမင်းလေးတော့ မှန်မှန်ကျွေးသင့်ပါတယ်။

ကယ့်မည့်သူကိုမျှော်လင့်ရင်းနှင့်ပင် ချစ်ကျွမ်းသင်အားပန်းစွာ ငိုရှိုက်အိပ်ပျော်သွားရပြန်လေသည်။

အိမ်ပေါ်မှာလည်း အဖြစ်အပျက်တွေက ဆိုးရွားနေလေ၏။

သွန်းလေပြည်မှာ ခါတိုင်းလို အစားအသောက်လည်း ကျွေးလို့မရ။ ဆေးတိုက်လို့လည်းမရဘဲ တုန်လှုပ်စွာအော်ဟစ် ဆူပူသောင်းကျန်းနေခဲ့သည်။

“သက် ... သက်ရေ ကိုယ်မှားပါပြီကွာ ... ကိုယ့်ကို လက်စားမချေပါနဲ့၊ မေမေ ... ဟိုမှာ ဟိုမှာ ... သူ သားကို လည်ပင်းညှစ်နေတယ် ... အား”

တကယ်ပင် ခင်နှင်းသက်က ချောက်လှန့်နေသလား စိတ်ဖောက်သွားလို့ ထင်ယောင်ထင်မှားတွေ မြင်နေသလားတော့ မသိ။ ဒေါ်သွန်းသက်မာတို့မှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့ချေ။

အခန်းတံခါးကို အပြင်ကပိတ်ထားပြီး အထဲကိုချောင်းကြည့်နေရလျှင် မြင်ရသည်မြင်ကွင်းက မကြည့်ရက်စရာ။

အခန်းကြမ်းပြင်မှာ ဒူးထောက်ပြီး မျက်နှာလေးအုပ်ကာ ငိုကြွေးနေသည့် သားငယ်လေးအား ဒေါ်သွန်းသက်မာ ရင်နှင့် အောင် သနားမိပြန်၏။

“ကိုရယ် ... သားလေးတစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေတာပြီ၊ သက် ... အထဲဝင်ပြီး အားပေးသွင်းတယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ ... ငါ့သားက စိတ်ဖောက်နေပြီ၊ တော်ကြာ မအေကို လည်ပင်းထည့်နေမှ လူကြားကောင်းဖြစ် ခဲ့မယ်၊ သက်ကိုလည်း ကိုအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးနော်”

“ဟာ ... သားက မအေမှန်းသိပါတယ်၊ သက် သားကို သွားဖျောင်းဖျဉ်းမယ်”

“ကိုယ်တော့ သားကြီးကို အိမ်ပြန်မှာချင်တယ်ကွာ ... သားကြီးရှိတော့ပိုပြီး အားရှိရ၊ အားကိုးရတာပေါ့ ... ”

“အို ... မဖြစ်ပါဘူး၊ သူသိလို့လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊ သူစိတ်က ခြောက်မတ်လွန်းတယ်၊ နူးညံ့လွန်းတယ်၊ ကျွန်မတို့မှာက အပြစ် သွန်း၊ သူ မအသိအောင်နေမှပါ ... ”

လင်မယားနှစ်ယောက် ပဋိပက္ခတွေဖြစ်နေကြသဖြင့်၊ မြေအောက်စတုခန်းထဲမှာရှိနေသည့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို သူတို့လုံးဝ မထိမရကြပေ။

အစားလည်းမကျေ။ ရေလည်းမပေးမိချေ။

သည်စဉ် အခန်းထဲမှ သားငယ်ကလည်း ပိတ်ထားသည့် တံခါးကိုဖွင့်အပ်ကာသနားစဖွယ်ငိုကြွေးတိုင်တည်နေပြန်လေ၏။

“မေမေ ... သားကိုလွှတ်ပေးပါ။ သားကို သူခေါ်နေလို့
သားသွားရဖြစ်မယ်မေမေ ... အား ... အား မလာရင်
လည်ပင်းညှစ်မယ်တဲ့မေမေ”

အခန်းပြင်မှ မိခင်ဖြစ်သူမှာလည်း မျက်ရည်လည်ခဲ့နှင့်။
သည့်စဉ် ဦးကောင်းသာ၏ ဟန်းဖုန်းသို့သားကြီးထံမှ ဖုန်းဝင်လာ
ခဲ့သည်။ သားအသံက စိုးရိမ်တကြီးနှင့်။

“ဖေဖေ ... ဦးဘချစ်က သူတူမပျောက်လို့ဆိုပြီး နယ်မြေ
ရံဌာနမှာ လူပျောက်တိုင်လိုက်ပြီ ... ”

“ဘာ ... ”

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ၊ ရဲတွေများ ... အိမ်ကိုလာပြီးမေးကြ
ဦးမလားမသိဘူး။ သားပြန်လာခဲ့ရမလားဟင် ... ”

“မလာနဲ့သား ... ကုမ္ပဏီမှာပဲ လုပ်စရာရှိတာလုပ်
ပြန်ချိန်တန်ဖုန်းပြန်လာခဲ့၊ ရဲတွေလာတော့ရော ဘာဖြစ်လဲကွာ
သူ မနေချင်လို့ ဆင်းသွားတဲ့ကိစ္စ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ ... ဒါပဲနော် ... ”

ညှင်းလေပြည်တပ်လွန်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ တကယ်
ကျ ဦးဘချစ် ရဲဌာနသို့မတိုင်သေးပါ။ သူတွေ့အောင် ရှာပေး
ဆိုလို့ စောင့်နေတုန်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေအသံ ဘယ်လိုနေမလဲလို့ သူရမ်းပစ်လိုက်ခြင်း
ပင်။

“သေချာပြီ ... ဖေဖေအသံ ပျာယာခတ်သွားပုံထောင့်

တော့ ချစ်ကို ဖေဖေတို့ တစ်နေရာရာမှာဝုတ်ထားတာပဲဖြစ်ရ
မယ်။ သတ်တော့မသတ်လောက်ပါဘူး”

တကယ်လည်း ဖေဖေတို့တစ်ခုခုလုပ်မှာဆိုလို့ ဦးဘချစ်
နှင့်တပ်လွန်လိုက်ခြင်း။ ကာဗာလုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကုမ္ပဏီအလုပ်များကို သူငယ်ချင်းရဲတွေတို့ဦးနှင့် လွှဲပစ်ခဲ့
ပြီး၊ ခေါင်းကိုက်လို့ဟုအကြောင်းပြကာ ညှင်းလေပြည် အိမ်သို့
တိတ်တဆိတ်ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်လိုက်သည်နှင့် အပေါ်ထပ်မှာ အိုးနင်း ခွက်နင်းဖြစ်နေကြသည့် ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် ကိုသွန်းတို့ကို ညှင်းလေပြည် မြင်လိုက်ရသည်။

သူဝင်ပြီး စီမံပေးချင်ပေမယ့် ဖေဖေနှင့်မေမေက သူ့ကို မိသားစု၏စည်းအပြင်ဘက်မှာထားသဖြင့် ညှင်းလေပြည် မကူညီ သာ။

သူသာဆိုရင်တော့ အမှားတွေကိုရပ်တန့်ပြီး အမှန်လမ်းကို လျှောက်မည်။ ညှိကိုလည်း စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံသို့ပို့ပေးလိုက် မည်။ မပို့ဘဲ ဒီလိုကြည့်နေလျှင် အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးကုန်မှာ ပေါ့။

အခြေအနေတွေကြည့်ရတာတော့ ချစ်ဟာလည်း သူ့ဘဝ ပယောဂထဲမှာ ပိတ်မိနေရှာပြီဖြစ်မည်။

အပေါ်ထပ်ရှိ ညှိအခန်းနှင့်ကပ်လျက်အခန်းလေးထဲသို့ လှစ်ခနဲဝင်ပုန်းပြီး ညှင်းလေပြည် စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

တစ်ဘက်ခန်းမှာတော့ ဖေဖေ၊ မေမေနှင့်ကိုသွန်းတို့ သုံးဦး သား ကသောင်းကနင်းတွေ့ကြုံလျက်။

“အား _ မေမေ သက် _ သက်လာပြီ၊ သားကိုအတင်း ခေါ်နေပြီ ... သားလိုက်သွားတော့မယ်မေမေ”

ကေန္တ ... အသေဆိုနှင့်သေခဲ့ရသည့် ခင်နင်းသက်၏ မကျွတ်မလွတ်သည့်ဝိညာဉ်ကများ ဖိဝင်နှောင့်ယှက်နေသလား မသိ။

ကိုသွန်းခမျာ ချွေးဒီးဒီးကျအောင် ရုန်းကန်လျက်။ ထိုအတူ ဖေဖေနှင့်မေမေမှာလည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။

ညှင်းလေပြည် မကြည့်ရက်။ သို့သော် မိဘနှစ်ပါးအထင် လွဲမှာလည်းစိုးသဖြင့် ဘယ်လိုကူညီရပါ့မလဲဟုသာ တစ်သောက် တည်း ခေါင်းတွေပူထူနေရသည်။

နောက်ဆုံး ... သူတို့နှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် စိတ်ရောဂါ အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်သာဗိုးထံ အကျိုးအကြောင်းပြော ပြပြီး ညွှန်ကြားချက်ခံယူဖို့ သူ အိမ်ပေါ်မှ တိတ်တဆိတ်ဆင်းလာ ခဲ့တော့သည်။

“ဟင် ... ဒုက္ခတွေတော့ များကုန်ပြီထင်တယ်”

ညှင်းလေပြည် ဆရာဝန်ကြီးကိုခေါ်ဆောင်လာပြီး သူ့ကား ခြံရှေ့သို့ရောက်လျှင် ခြံထဲမှာ လူတွေ၊ ရဲတွေဝိုင်းအုံနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ကားကိုခြံရှေ့မှာပင်ရပ်ပြီး ညှင်းလေ ပြည် ခြံထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်လိုက်လျှင် မြေပြင်မှာ သွေးသံရဲခဲ ဖြင့် အသက်ပျောက်နေရှာသည့် ကိုသွန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ညီလေး ... ”

အသံကွဲကြီးနှင့် သူ့အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ကိုသွန်းအနားဆို့ ပြေးသွားလိုက်လျှင် ရဲအရာရှိများက သူ့ကိုဆွဲထားကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ ... ဖေဖေနဲ့မေမေရော”

သူ့အသံက ရင်ထုမနာ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ရလွန်းသဖြင့် အက်ကွဲကြွေလျက်။

“အဲ ဟို ... ဝရန်တာပေါ်က ခုန်ချတာပဲ၊ သူမိခင်က

တော့ သားရဲအဖြစ်ဆိုးကိုကြည့်ပြီး တစ်ခါတည်းနုလုံးသွားရင် သွားခဲ့တယ် ... ”

“ဗျာ ... ”

ညှင်းလေပြည် ကြက်သေသေသွားပြီး မျက်လုံးအပြူးသား နှင့် တဒဂ် သတိမေ့သွားသလိုဖြစ်သွားရာ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ပေါ်လာတာ ခင်နှင်းသက်၏ အားရဝမ်းသာ ရယ်ယောနေသည့်ပုံ။

“ကောင်းတယ် ... သူတစ်ပါးသားဖို့ သမီးပျိုကို မျက်ဆီးတဲ့သူတွေ၊ တစ်ခါတည်း ဝဋ်ကဘဝမကူဘဲ လည်တယ်၊ ဟား ... ဟား ... ”

ဟင်း ... သူ့ရော ရူးတော့မှာလား။ မည်သူမျှ မမြင်သည် ရုပ်နှင့်မည်သူမျှ မကြားသည်အသံတို့ကို သူ့ကြားနေရလေ သလား။

“ဖေဖေရော ... ဒါဆို ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဘယ်မှာလဲဗျာ”

တုန်လှုပ်ချောက်ချား။ ကြေကွဲလွန်းသဖြင့် ညှင်းလေပြည် တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်နေခဲ့လျှင် ရဲအရာရှိများက သူ့ကို ဆွဲ ခန်းဆီသို့ ဖေးမခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

ခြံထဲမှာတော့ ဆေးရုံကားတွေ၊ လူနာတင်ကားတွေ၊ ရဲ ကားအသံတွေနှင့် ဆူညံနေလိုက်သည်မှာ ညှင်းလေပြည်၏မူလ ထဲ ကန္တာလောကကြီးတစ်ခုလုံး မီးလောင်တိုက်သွင်းခံနေရသည့် နယ်။

ညှော်ခန်းထဲမှာ ဖေဖေကို လက်ထိတ်ခတ်လျှက်သား ထပ်

မိမိတို့အသံထွက်လာတော့ ညှင်းလေပြည် မခံစားနိုင်တော့ပါ

“လေ ...”

လို့အသံပြောကြီးနှင့် အော်ခေါ်မိလိုက်ပြီး ဖေဖေခြေရင်းသို့ ငြိမ်သွားလဲကျသွားမိတော့သည်။ သူ ... လုံးဝမရပ်တည်နိုင်တော့သလို။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေဟာ မွေးစားသားပေမယ့် သူ့အပေါ် အကြင်နာတွေပိုခဲ့သည်။ စေတနာ၊ မေတ္တာတွေ ပိုလျှံခဲ့သည်။

မေမေကမှ သူနှင့်သားငယ်ကို ကျောသား၊ ရင်သားခွဲခြား ပါသေး၏။

လက်ထိတ်ကြီးတန်းလန်းနှင့်ဖေဖေကို သူ့နားမလည်နိုင်၊ ယူကျုံးမရအကြည်များနှင့်သူကြည့်မိတော့ ဖေဖေက သူ့ကို နှစ်သိမ့်သည်။

“ဘာမှ နားမလည်မဖြစ်နဲ့ ငါ့သား၊ မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိသလို၊ တူညီတဲ့တုံ့ပြန်မှုကိုလည်း ခံရစမြဲပါ။ ငါ့သားသူတော်ကောင်းကြီးပဲ ... ဖေဖေတို့အမွေကို မပျက်စီး မဆုံးရှုံးရအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပြီး သွားလေသူတွေ အတွက် အလှူအတန်းလုပ်၊ အမျှပေးဝေပေတော့ ...”

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျာ၊ သား ဘာမှနားမလည်ရပါလား ဖေဖေရယ်”

“နောက်တော့နားလည်သွားမှာပါသားရယ် ... အဲဒီအခါ

ကျရင်သာ ဖေဖေလူမိုက်ကြီးကို ငါ့သားခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေလို့ ဖေဖေဆုတောင်းပါတယ်”

ဖေဖေအသွင်က ကြေကွဲအိုစာလွန်းလျက်။ သူ့ ဖေဖေကို ကတိအထပ်ထပ်ပေးမိသည်။

“ဖေဖေကျေးဇူးတွေ သားအင်္ဂါမှာဆပ်မကုန်နိုင်အောင် ရှိပါတယ်ဖေဖေရယ် ... ကျွန်တော့်အသက်နဲ့လဲပြီးတော့တောင် ဆပ်နိုင်မိတယ်၊ ဖေဖေကိုသား ဘာတွေခွင့်လွှတ်ရမှာလဲဗျာ၊ နောက်ပြီး ... သားဟာ ဖေဖေတို့ရဲ့မွေးစားသားပဲ၊ သားအရင်း လည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေတို့အမွေတွေနဲ့ သားမထိုက်တန်ပါဘူး”

ဖခင်ခြေကိုဖက်ရင်း ညှင်းလေပြည်ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ် နေလျှင် ဦးကောင်းသာ သားကိုနောက်ဆုံး ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့သည်။

“ငါ့သားရင်ထဲမှာ မထိုက်တန်ဘူးထင်မှာစိုးလို့ ဖေဖေ ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့တယ်၊ အင်းလေ ... သက်မာလည်းမရှိတော့ပါဘူး၊ အကယ်တော့ ငါ့သားဟာ ဖေဖေရဲ့ ပထမမိန်းမနဲ့ရတဲ့သား အရင်းပါ”

“ဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ်သား ... သက်မာမသိအောင် တစ်ဖက်လှည့် နဲ့သားကိုခေါ်ပြီး မွေးစားသားလုပ်ခဲ့တာပါ၊ ငါ့သားစိတ်ရှင်းရှင်း နဲ့ဖေဖေအမွေကို ဆက်ခံပေတော့”

“အို ... ဖေဖေရယ် ...”

သုခိန္ဒြေနေ့စဉ်ပင် ဖေဖေက သူခါးကြားမှ သော့တစ်
လောင်းကို ပေးအပ်ခဲ့ပြီး လိမ္မာစွာနေဖို့မှာကြားကာ ရဲအရာရှိ
များခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

အိမ်ကြီးထဲမှာ လောလောဆယ် ညှင်းလေပြည်နှင့်မလုံး၊
နောက် ... အဒေါ်ကြီးဒေါ်ပုတို့သာရှိတော့သည်။

ညှော်ခန်းထဲမှာ ယောင်ချာချာနှင့်ထိုင်နေရာမှ သူ ဖေဖေ
ပေးခဲ့သည့် သော့ချောင်းလေးကို ပဟေဠိဖြစ်နေစဉ် မလုံးနှင့်
ဒေါ်ပုတို့ အနားသို့ ကပ်လာခဲ့သည်။

“ဆရာလေး ... အဲဒါ ... မြေအောက်ခန်းသော့ပါ။”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ အဲဒီအထဲမှာ ဘာရှိလို့လဲ”

“အဲဒါတော့မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေ
နဲ့လို့နေမှာပေါ့။”

“နင်ကဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ”

သူ မလုံးကို မသင်္ကာအကြည့်နှင့်မေးလိုက်လျှင် မလုံးက
အပြောသလဲရှင်းချက်ထုတ်ခဲ့သည်။

“အန်တီပြောတာ ကြားဖူးလို့ပါ ဆရာလေးရယ် ...
မလုံးကို တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့”

သူ တစ်စုံတစ်ခုကိုသွားပြီး သတိရမိလျှင် ညဉ့်ခန်းထဲမှာ အရုပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်နေရာမှ အားတွေချက်ချင်းပြည့်လာပြီး မလုံးကိုမြေအောက်ခန်းရှိရာနေရာသို့ လိုက်ပြခိုင်းလိုက်သည်။ ကိုသွန်း၏ စာကြည့်ခန်းအောက်ခြေမှာ အဆင်းတံခါးရှိပြီး ... အံ့ဂက်တံခါးကို သူသော့နှင့်ဖွင့်ရသည်။

အခန်းကို ဂျော်ဇောတွေအပြည့်ခင်းထားသည်မို့ ဘယ်လိုမှ မထင်ရက်စရာ။

သူ အံ့ဂက်လှေကားမှဆင်းကာ မြေအောက်ခန်းသို့ရောက်လျှင် အမှောင်ထဲရှိ ခုတင်လေးပေါ်မှာ ပျော့ခွေနေသည့်ချစ်လေးကို ရင်နှင့်စွာ တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

“ချစ် ... ”

“ကိုကို ... ”

လေသံပျော့လေးနှင့်ချစ်ကို ပြေးပွေ့ယူပြီး သူချက်ချင်းဆင်အပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။

သည်လို မသတိစရာ အချုပ်ခန်းကြီးထဲမှာ စက္ကန့်မျှတင်မနေလိုပါ။

အံ့ဂက်ကိုပြန်ပိတ်ပြီး ချစ်သူကို သူညဉ့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။

“မလုံး ... စားစရာတွေယူခဲ့ပါ။ ချစ်ရယ် ... ကိုစိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေတို့ ... ကိုသွန်းတို့ကိုလည်း အပြစ်မယူပါနဲ့တော့နော်၊ သူတို့ခမျာလည်း သူတို့မိက်ပြင်အောင်

သူတို့ခံသွားရရှာပါပြီကွယ်”

သူ့ကို အမြတ်တန်းနှင့် ယုယစွာပွေ့ချီထားပေမယ့် ကြေကွဲအိုစာလွန်းသည်ကိုကိုအသွင်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုကို သူမ နားလည်မိလိုက်သည်။

လောလောဆယ် စကားတွေ အပြန်အလှန်ပြောလို့မရအောင်ပင် ကြေကွဲထိတ်လန့်ခဲ့ရသဖြင့် ချစ်ကွမ်းဝင် ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ အားမွေးနေရသည်။

ကိုကိုက မလုံးယူလာသည့် စားသောက်စရာများကို သူအိုယ်တိုင်ပင် ကြင်နာစွာ ခွံကျွေးနေပါ၏။

ညနေပင်စောင်းပြီး မှောင်တော့မည်မို့ ချစ်ကွမ်းဝင်မှာ ဆာလွန်းသဖြင့် တုန်ယင်မောဟိုက်နေရာမှ ကိုကိုမေတ္တာ၊ စေတနာတွေကြောင့် ပြန်လည်အားပြည့်လာခဲ့ပေပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ့အနားမှာ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့် ခိုင်းထိုင်နေကြသည့် မလုံးနှင့်ဒေါ်ပုကိုပါ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ကိုကိုကို သူမ စတင်မေးမြန်းလိုက်သည်။

“လူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလည်းကိုကို ... ချစ်ကို အခြေအနေတွေပြောပြပါဦး ... ”

သည်တော့မှ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် ကြေကွဲစွာ ကိုကိုပြောပြလာခဲ့သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရယ် ... ဝဋ်ဆိုတာ ဘာလဲကလေးနော်၊ ခင်နှင်းသက်ရဲ့ဒိုင်ယာရီကို ကိုကိုလည်းဖတ်ခဲ့ရပါတယ်

အခုတော့ သူတို့သတ်ခဲ့တာက တစ်သက်၊ သူတို့အလျော်ပေးလိုက်ရတာက အသက်နှစ်သက်အပြင် ဖေဖေလည်း ထောင်ကျရပေဦးမယ် ... ”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို ... ”

သူမက ယခုမှ ယိုးတီးယောင်တောင်။

“ညီက ဝရန်တာပေါ်က ခုန်ချတယ် ... ပွဲချင်းပြီးပါး ကိုကို ဆရာဝန်ခေါ်ပြီးစင်လာတော့ အားလုံးပြီးဆုံးနေပါပြီကွယ်၊ မေမေ့မယျာလည် သားရဲ့အဖြစ်ဆိုးကို မြင်တွေ့ပြီး ခေါက်ခနဲရှော့ဖြစ်၊ နှလုံးသွေးရပ်သွားခဲ့တယ်”

“အို ... အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ ချစ်စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်”

ချစ်ကျွမ်းဝင်မှာ ပင်ကိုစိတ်ရင်းကောင်းပြီး သနားကြင်နာတတ်သူဖို့ ကိုယ်အချစ်ခံရတာကိုပင် မေ့သွားမိသည်။

“ဖေဖေ့မယျာလည်း တရားခံအဖြစ်နဲ့ထောင်ကျရပေဦးမယ်၊ ချစ်ကတော့ ဒီကိစ္စအတွက်ပြဿနာမလုပ်တော့ဘူး မဟုတ်လားဟင် ... ”

မရဲတာရဲနှင့် ကိုကို အသနားခံသလို ကြည့်လာလျှင် ချစ်ကျွမ်းဝင် ရဲရဲပင် အာမခံလိုက်ပါသည်။

“အို ... ချစ်က ဘာမှပြဿနာမလုပ်ပါဘူးရှင်၊ ချစ်ပယောဇာဘာမှမပါစေရပါဘူးနော် ... ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်နှင်းသက်အတွက်ပဲ ဖေဖေအပြစ်အင်

ခံရတော့မယ်၊ တကယ်တော့ ဖေဖေဟာ ကိုကိုရဲ့ဖခင်အရင်တုန်းကွယ် ... ကိုကိုမေမေ့နဲ့ ငယ်ငယ်တည်းကကွဲသွားပြီး မေမေသေတော့မှ ကိုကိုကို မေမေဒေါ်သွန်းသက်မာမသိအောင် တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ပြန်မွေးစားခဲ့တာတဲ့ကွယ် ... ”

“ဪ ... ဒါဆိုတော်သေးတာပေါ့နော်”

“နောက်ဆုံးကျ ... သူ့အဖြစ်နဲ့သူ လောကကြီးက အော်ခတ်ခဲ့ပြီမို့ အားလုံးကိုခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါလို့၊ ချစ်ကို ကိုကိုတောင်းပန်ပါရစေကွယ် ... မေမေ့နဲ့ညီညီအစ်ကိုသွန်းမယျာ အသေဆိုးတွေနဲ့ သေရရှာတာပေါ့ ... ”

ညှော်ခန်းထဲမှာ အားလုံးငြိမ်သက်သွားကြပြီး တရားသံဝေဂတွေရနေစဉ် ... ညှင်းလေပြည်နှင့်ချစ်ကျွမ်းဝင်၏ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ ခင်နှင်းသက်ကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသလိုလို။

သည်တစ်ခါ သူမ၏အသွင်မှာ နှစ်ထောင်းအားရသည့် အသွင်ပေါက်နေပြီး အညှိုးအတေး အာယာတာတွေကင်းစင်သွားသည့်ဟန်။

မလုံးနှင့်ဒေါ်ပုတို့က အိမ်တံခါးတွေကို သေသေချာချာ ဆို့ကိပ်တ်နေလျှင် ကိုကိုက ချစ်ကျွမ်းဝင်ကို ကြင်နာယုယစွာပင် ချစ်ရေးကို ပြောပြနေခဲ့သည်။

“ဖေဖေ့အမှုကိစ္စတွေ၊ မေမေ့နဲ့ညီလေးတို့ကိစ္စတွေ အားလုံးရှင်းသွားရင်တော့ ... ကိုကိုနဲ့ချစ်တို့လက်ထပ်ကြမယ်နော်၊ ညီမ ကျောင်းဆက်တက်ပေါ့ကွယ်”

“အစ် ... ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဒီလိုတော့ မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့ချစ်ရယ်၊ ကိုကိုမှာ တစ်
ယောက်တည်း မိသားစုနဲ့ သေကွဲရှင်ကွဲတွေကွဲပြီး ကျန်ခဲ့ရတာပါ။
အစ်နဲ့ချစ်မေမေလာနေပြီး ပြုစုယုယမှသာ ဒီလေပြည်လေး ရှင်
သန်နိုင်မှာပါ ... ”

မိုလိုက်တာလို့ ကိုကိုကို ချစ်မပြောရက်တော့ပါ။

မိဘနှင့်ညီလေးတို့ကြောင့် များစွာကြေကွဲနေရသည့် လေ
ပြည်လေးကို သက်ဆုံးတိုင် ကြင်နာယုယသွားရမှာ သူမ၏
သမိုင်းပေးတာဝန်တစ်ရပ်လို့ ... အသည်းစွဲမှ ခံယူထားမိသော
ကြောင့်ပါပင်။ ။

ကြယ်စင်စူးစေ

